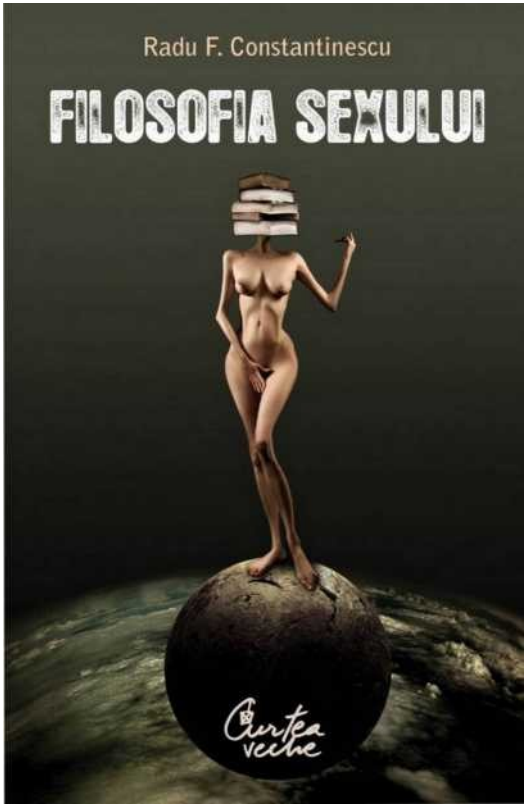

Radu F. CONSTANTINESCU. Jurnalist. Producător radio. Editorialist al *Ziarului de Duminică*. DJ. Unii cred că a făcut „Litere”. Adevărul e că doar s-a ascuns acolo de armată. Nu şi-a luat niciodată licenţa. Dar

nici nu şi-a dat-o.

Ca DJ: a ajuns în multe locuri unde scriitorii nu sunt invitaţi niciodată. A mixat în Sala Tronului din Palatul Regal, la Casa Poporului şi World Trade Plaza.

Ca jurnalist: a scris doar când avea ceva pe suflet.

Ca scriitor: rămâne de văzut.

RADU F. CONSTANTINESCU

Filosofia sexului

Curtea Veche

BUCURAŢI, 2CXI7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CONSTANTINESCU, RADU F.

Filoao Ga sexului / Radu F. Constantinescu.

— Bucureşti Curtea Veche Publishing,

2007 ISBN 978 – 973 – 669 – 465 – 3

613.88

Coperta: CHIFFON AND SWANS PRODUCTIONS www.grifibn.ro

Foto copertă de Oana Cambrea

Curtea Veche Publishing, 2007

ISBN 978 – 973 – 669 – 465 – 3

Cristinei, „Maria-Maxima”.

Preludiu

Oamenii simpli şi morali fac un mare deserviciu moralităţii. Pentru că se poate ajunge la concluzia periculoasă că simplitatea şi moralitatea merg mână-n mână.

Eu cred în camaraderie. În egalitate nu cred. Nu putem fi egali pentru că suntem diferiţi. Nu buni şi răi, nu frumoşi şi urâţi. Diferiţi. Şi adesea cred că inconsecvenţa e o formă de diversitate. Ajung uşor de la „Vă iubesc pe toţi!” la „Sunteţi o adunătură de pardon, sclavi".

Viaţa e o cursă contra-cronometru? Eu nu mă grăbesc. Cele şapte minuni ale lumii

se numesc: Luni, Marţi, Miercuri, Joi, Vineri, Sâmbătă şi Duminică. Azi e Minunea numărul doi. Marţi. Mă trezesc contemplând. Oameni. Blocuri gri. Urme de vegetaţie şi peticul de cer. Mă simt împăcat.

Cu ce dracu’ mă simt împăcat? Cu măreţia statutului de om sau cu micimea lui?

Vecinul meu, Tudor, merge la curve. Când aude muzică clasică de la mine zâmbeşte maliţios – „Vecinul nu ştie ce-i viaţa…11 Bine că ştie el.

Eu nu-mi doresc recunoaşterea unui inadaptat sexual şi sentimental. Eu ştiu de ce mulţi oameni regretă tinereţea.

Sau căsătoria. Eu nu am acest tip de regrete, deci nu am niciun fel de.

Cât despre serviciile pe care felele care

fac trotuarul le aduc comunităţii… Vă rog să mă scuzaţi. Ele vin în „sprijinul” urâţilor neimaginativi. Prostituţia este marketing vâscos, orz pe gâşte. Vânătorul împuşcă iepuri congelaţi, pescarul trage năvodul plin de conserve.

Mai bine haideţi cu mine după Moby Dick (interesant nume, nu?)… să ne înfigem harpoanele în carne *vie!* Fluturaţi pânze roşii în faţa nărilor fremătânde, puneţi capcane din cuvinte pentru sabine, furaţi din goana roibului, dar PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, LĂSAŢI ŢECHINII PENTRU SALAM…

THANKS FOR FUCKING HERE! Vă mulţumim că nu aţi ejaculat în bordelul de alături… Mai treceţi pe la noi… Poate şi cu soţia… Sigur că poate să-şi ia de lucru

pentru

Nu-ţi trăi viaţa cu reviste ambuteiate în femei-frankenstein, cu ţâţe de păpuşă gonflabilă, Dumnezeu nu a greşit niciuna. Ochi, buze şi morminte sunt deja pregătite. Pentru fiecare dintre noi.

Mulţumesc. Şi dumneavoastră la fel…

Sunteţi genul care citeşte două-trei pagini în librărie? Vreţi să vă faceţi o opinie? Nu vă place cartea până aici? Mai grozavă nu se face, puneţi-o la loc. Economie de timp şi de bani.

Dacă viaţa ar fi o dietă, atunci banii ar fi carnea. Nu cunosc niciun vegetarian. Asta nu înseamnă că nu există. Din cauza caracterului meu infect nu cunosc prea mulţi oameni. Poate dumneavoastră sunteţi mai sociabil.

A fost o vreme când credeam că femeile sunt carnea. Probabil că la acea vârstă chiar erau. E o scenă în *Numele trandafirului* când călugărul mai bătrân îi explică celui mai tânăr de ce se plăteşte pentru sex. Majoritatea suntem pe drumul dintre călugări. Adormim încet-încet. Pentru că starea de trezie de la 40 de ani nu se mai numeşte efervescentă, ci indiferentă. Eşti din ce în ce mai puţin viu. Invidiind nesiguranţa tinerilor care nu-şi ştiu încă locul, când tu ţi-l ştii atât de bine.

Tinereţea este o stare? N-are legătură cu biologia? Hai, sictir! Părul lung trebuie să fie negru. Iar blugii tăiaţi nu se potrivesc cu varicele.

Jethro Tull – Too Old to Rock ’n’ Roll: Too Young to Die!

În adolescentă mi se părea că să te masturbezi de trei ori pe zi e un păcat îngrozitor. Azi mi s-ar părea o performanţă.

Legi. Scrise/nescrise. Toate nu sunt altceva decât un pământ desenat sub picioarele noastre. Pe aer. Un şotron în care mori. Şi dacă-l rezolvi. Şi dacă nu-l rezolvi. Când expiră timpul. Cei mai mulţi nu sar niciodată. Nu ating nicio căsuţă. Nu îndrăznesc să şteargă nicio linie. Uneori mai dau cu piatra. Creta lor e neatinsă. Roz pentru fele, albastră pentru băieţi. Teama de greşeală îi transformă în mâini moarte. Pentru care decesul e ca o căsătorie după 30 de ani de convieţuire: oficializarea unei stări de fapt.

Ai acum în mână o carte care nu-i nici roman, nici eseu, nici culegere de sfaturi

practice. Sau este un eseu scris în stil romanesc doldora de sfaturi care pot să se dovedească uneori destul de practice. Un experiment care, ca orice experiment, conţine o doză de risc şi un set de măsuri de siguranţă. Principala fiind că poţi să-l întrerupi oricând. Aşa cum poţi să renunţi la post când te lasă nervii. Postul e foamea-experiment. Este ca şi când te-ai lega la ochi ca să-i înţelegi pe orbi. Sau ai închiria un camion pentru animale în care să mergi spre abator. Un exerciţiu menit să ne ajute să înţelegem. Pentru că umanitatea nu e posibilă fără revelaţie, iar revelaţia nu e o formă de noroc. E, cel mai ades, o chestiune de alegere.

Scenaristul unui film franţuzesc credea că nu există decât libertinaj absolut sau

castitate absolută, tot restul fiind mediocritate. Combinat cu Goethe, ar fi revizuit fraze celebre: Clipă, nu te opri defel. Eşti atât de frumoasă, încât vreau să văd ce urinează. Vreau să văd cine urmează.

Actul întâi

Queen – Body Language.

Sunt convins că cititoarele au găsit preludiul cam scurt. Convingerea mea este că potenţa literară nu se măsoară în pagini. Ci în zile. Câte trec până ce ai uitat tot ce-ai citit. Ba chiar şi ce-ai simţit când ai citit. Un mare artist care nu-şi aducea aminte frecvent cine este şi ce caută în Piaţa Amzei spunea că suntem ceea ce nu uităm că suntem. Important e să nu fim spectatori într-o ţară de spectatori. Ca DJ, pot să vă spun că cel mai bine nu se distrează

dansatorii, dar cel mai nasol se simt, totuşi, cei care rămân toată seara pe scaune. Pentru că există multe tipuri de acţiune. Cele mai multe: *isterice*. Unele reuşesc: *suspecte*. Altele nu. *Penibile*. Dar ce au în comun toate tipurile de acţiune este împlinirea pe care ţi-o dă transformarea din spectator în actor.

Shakespeare n-a scris că lumea e o sală de cinema şi toţi avem bilet. Caz în care am putea să renunţăm la delirul ăsta de came prinsă pe-o umbrelă de oase şi să devenim ceea ce spectatorul este de facto: un nod care vegetează între ochi şi urechi. Lumea *trebuie* să fie o scenă şi noi toţi actori. Unii *isterici*. Alţii *suspecţi*. Cei mai mulţi, *penibili*. Dar vii. Ca umbrelele, nu ca umbrele. Bucăţile de beznă, oricât de late,

se pierd în întunericul general. Pentru care nu înseamnă nimic. Nu-l pot spori. Nu-l îndesesc. Nu sunt nici pierdere, nici câştig. Dar luminile cele mai plăpânde fac bine. Mie sigur îmi fac.

Publicul nu are un public al lui. Şi cred că mulţi dintre noi ar trebui să-i invidiem pe văcarii care au tras cu pistolul în trenul de pe cearşaf. La primele filme. Măcar ei au avut o reacţie.

Spectatorul român nu este actorul român ratat. Ca să ratezi, trebuie să fi tras măcar un loz. Spectatorul român nu se va recunoaşte în acest text. Pentru că el se consideră critic. Calitate pentru care are toate calităţile: ştie să citească. Ca atare, locurile din sală tind spre douăzeci şi două de milioane. Iar scena, fiind goală, a fost

revendicată de tâmplări, electricieni şi tapiţerii. Mai actori oricum decât spectatorii care îşi adâncesc şezuturile în pluşul scaunelor. În care se transformă încet-încet!!!

E adevărat că sunt un *isteric*. Şi că modul cum am ajuns de mă citiţi e puţin *suspect*. Dar îmi doresc atât de mult ca în sală să rămână un singur scaun, în care să mă simt puţin *penibil*.

Am trei vieţi şi totuşi nu-mi găsesc niciun talent pentru care să merit nemurirea. Dar azi am fost la un medic. M-am întors mai bolnav, mai trist şi mai confuz decât mă dusesem. În viziunea lui, aveam nevoie de un tratament complet pe care era gata să mi-l ofere contra unei sume „modeste”, pe lângă care salariul meu

învăţa ce înseamnă umilinţa. În plus, „aflasem” că psihiatria românească e la pământ, că rezultatele analizelor de sânge sunt întotdeauna greşite, iar chirurgii se cred Dumnezeu. Doctorii ăştia sunt complet bolnavi. Indiferent la care mergi, toţi ceilalţi nu-s buni de nimic. Parcă sunt nişte amanţi bătrâiori care, neputând să mai iubească deplin, îi critică pe toţi ceilalţi, nu cumva ei să mai poată. Cu aceste „calităţi e greu de crezut că societatea umană există. Suntem doar o populaţie de maimuţe carnivore. Ascult blues. *Chris Tofield – Broken Strings*.

Ce uşor ne lăsăm transformaţi în zombi. Morţi încă din maturitate, sau, mai grav, din tinereţe. Primul simptom este formula: „Ce mai putem face", urmat la scurtă perioadă de „Aşa-i viaţa... ce nasol e în Thailanda...

dă pe Unu să vedem extragerea la 6 din 49...". Mergi din report în report către *Eagles – The Last Resort*.

Încetaţi să mai credeţi într-un Dumnezeu toreador, care ne înfige banderillos în grumaz, ne îngenunchează cu paseo-uri, ca să ne acorde, într-un târziu, mult aşteptata răsplată – o dulce lovitură de spadă, o mică împunsătură între omoplaţi, un vârf ostil, dar precis. Refuz să cred că în dreptul celor mai multe destine autorul lor a scris, din lene, doar atât: nimic interesant, 65 de ani.

Sărut moartea pe creştetul ei alb şi mă ofer să o ajut să treacă strada sau să-şi ascută coasa. Asta facem toţi când ne enervăm în compania proştilor, când uităm cu anii că suntem came şi sânge, nu roboţi

de mers la serviciu, când nu ne privim ca potenţiale portrete de Dürer cu o ştearsă impresie de zâmbet pe buzele pointiliste.

Sufletul să nu fie pointilist. Să fie o icoană, o miniatură. *Sufletul vitraliu*...

Cu sufletul mă uit după femei. El se lipeşte de buze ca un ruj, dar nu e rezistent la transfer, ci alunecă sub formă de fond de ten pe curbura elegantă a gâtului, sclipeşte complice pe sâni, răspândeşte arome între coapse. 90 – 60 – 90 = IQ-ul meu.

Holding out for a Hero, orice interpretare.

Ajung acasă.

Ce-i aia „ajung"?

Mă opresc în faţa blocului şi încerc să realizez şi ce înseamnă „acasă. Mă învârt în mijlocul străzii cu ochii la cerul îngustai de

blocuri. Nu se vede nicio stea şi nu-mi e clar dacă sunt nori „verzi” sau fumegă civilizaţia mai mult în seara asta. Nu mi-a fost clar nici ce trebuia să-i răspund tatălui fetei pe care o cerusem cu o săptămână în urmă. Mă întrebase ce meserie am „la bază”. Sunt DJ şi pun muzică în cluburi unde fete care se schimbă des fac striptis cu mişcări care rămân la bază aceleaşi. Vinerea, clubul e închiriat de asociaţia „Accept”, care militează pentru drepturile homosexualilor. Da, am mai cunoscut alte femei înainte de fiica dumneavoastră. Destule. De fapt, am mai fost însurat. Dacă privim instituţia căsătoriei ca pe un job, atunci sigur ar fi trebuit să-mi fi dat mâna fiicei în baza a ceea ce numim în CV-uri „previous work experience”.

Tată retrograd!

Formez combinaţia de trei cifre a interfonului şi deschid uşa de metal scorojit a blocului aşa cum o fac în general de minim două ori pe zi, de înmulţit cu 365, faceţi un calcul. Una peste alta (ce imagine), un gest banal. Doar că acum, urmându-mi, cum le-ar spune scriitorul celor care nu citesc, legenda personală prin simpla mea intrare în scara blocului am salvat o femeie de la viol. Atacatorul s-a speriat şi a fugit la auzul uşii de la intrare. Ea a insistai să urce la mine şi să-mi dea de bunăvoie ceea ce apărase cu frenezie cu doar douăzeci de minute înainte. Paradoxul de a exista.

O chema Maria şi am prezentat-o tuturor. Ca într-un turneu de promovare a

unui album îndelung aşteptat. Şi care nu ocoleşte România.

Cred că scopul necunoscutului era jaful, dar a fost greşit înţeles sau s-a răzgândit şi a vrut să îmbine utilul cu plăcutul. O femeie află repede că frumuseţea nu e mereu un avantaj.

După două săptămâni, încă îi mai era frică să urce cu liftul, aşa că mi-a propus să facem dragoste în cabina ascensorului. Ca să-i treacă. Şi i-a trecut. Orgasmul l-a avut la primele bătăi furioase în uşa de la etajul cinci, imediat deasupra noastră. Era târziu în noapte şi ele au survenit cam greu. Bătăile.

Aerosmith – Love in an Elevator.

Am urcat până la opt, în speranţa păstrării aparenţelor. Acolo aştepta o

bătrână încă verde. Nu genul de babă, ci mai degrabă lipul de femeie care dovedeşte că nu numai bărbaţii pot să îmbătrânească frumos. Noi am roşit, ea ne-a zâmbit complice:

— Locuiesc la 63. O să lipsesc vreo săptămână de acasă, asta e cheia, când terminaţi, o lăsaţi sub preşul de la

Puţin şocaţi (arătam aşa de tineri?), am luat cheia lucioasă de yală şi am mulţumit cu privirile în jos, ca nişte liceeni. Maria îşi netezea încontinuu fusta, de parcă ar fi vrut să o lungească, eu mă simţeam într-un vis straniu, aveam gura uscată şi încercam să bâigui ceva din care să reiasă că sunt şi alte metode pentru optimizarea funcţionării ascensorului...

Deşi locuiam chiar în acel bloc, n-am

ezitat nicio secundă. Am intrat în apartamentul bătrânei cu teama de a trece drept hoţi şi luaţi la bătaie, iar asta ne-a excitat teribil, aşa că n-am văzut mare lucru din muzeul în care intrasem.

Nu ne-am rupt hainele, nu ne-am muşcat. Dar patima ne era alimentată de inedit ca un Ferrari cu Nos. Ce nebun pune Nos la Ferrari?

Golan Project – Una Mus ic a Brutal.

Pentru cei interesaţi: golan este anagrama pentru tango. Dans de curve, deci destinat nouă tuturor.

Eu – în întuneric, ea încadrată de lumină, aşa cum stă în uşa sufrageriei. Parcă absoarbe lumina într-un fel care mă face să nu mai pot distinge niciun fel de imperfecţiune. Cad în genunchi, singurul

lucru care mi se pare firesc. Mi-aş culca obrazul sub pântecul ei. Dacă m-aş simţi vrednic. Cum nu mă simt, mă aplec şi-i sărut degetele de la picioare. Zeiţa râde. Mă trage spre ea şi eu tremur de parcă ar fi prima oară.

Mă gândesc cu groază că un abuz ar fi putut îndepărta o femeie atât de senzuală de exact lucrul pentru care era făcută. Pentru care suntem toţi?

Un glonţ în cap tuturor violatorilor!

Uneori cred că Hitler îmi semăna. Oricum, dintre toţi politicienii care au ajuns la putere promiţând că „dau de lucru la toată lumea”, numai el s-a ţinut de cuvânt. A dat de lucru nu numai Germaniei, dar şi Franţei, Poloniei, Rusiei şi Statelor Unite. Şi încă se mai lucrează.

Deutschland Über Ales.

Ca şi el, găsesc jobul lui Dumnezeu cel mai tentant din lume. Toate deciziile sunt în mâna ta. Trăieşti, mori, fuţi, nu fu şi, ce, cum, cine. Vreau să vă aduc dreptatea mea drept lege şi să vă interzic să vă iubiţi, creându-vă toate condiţiile să evitaţi legea-afrodiziac pe care am inventat-o. Ce dorinţă pătimaşă ai avea să-ţi mângâi nevasta dacă ai şti că e interzis… amendabil… Şi ce de graţieri secrete aş mai semna după ce aş asculta poveştile voastre, niciodată conforme cu realitatea. Mereu mai frumoase decât adevărul oficial. Adevărul vostru.

Arienii mei ar fi generoşii sentimentelor. Incinerarea noţiunii de gheşeft ar dinamita ordinea mondială a iubirii, fetele-piatră-n-

casă şi vânătorii de zestre, copiii născuţi pentru salvarea căsniciei şi căsniciile menţinute din obişnuinţă.

Credinţa în Dumnezeu e rezultatul unui îndelungat proces de autosugestie, combinat cu oportunitatea religiilor politice (iată un pleonasm). Cea mai grozavă problemă fără soluţie a creştinismului este afirmaţia că cea mai mare viclenie a diavolului a fost să lanseze ideea că nu există... dar este aceasta o idee a diavolului sau a bunului Dumnezeu?

Dead can dance.

Les jeux sont fait...

Cum o să-ţi plasezi pariul?

Nebunia cea mai mare este o viaţă obişnuită. Care înseamnă de cele mai multe ori un soi de şerbie a oamenilor în aparenţă

liberi să aleagă orice drum. Pe care sunt însă ferm sfătuiţi să n-o apuce. Iar tu, care ai o singură viaţă, n-o rişti de teamă să n-o pierzi, nu ţi-o arăţi de teamă că-i prea mică, ba chiar o îngropi pe ascuns de teamă să nu ţi-o fure. Într-un fel sau altul, protejând-o, n-o mai ai! Legile lumii zdrobesc oasele din aripi, pentru că sunt legi strâmbe impuse de frică. Susţinută de diverse documentare care demonstrează că toţi temerarii eşuează. În vreme ce „fireştii” primesc drept premiu pentru moderaţia lor insipidă o bătrâneţe liniştită. „Bătrâneţe liniştită!” Ce alăturare nepotrivită de cuvinte! De unde atâta calm în preajma acestui turn care se înalţă şi se lăţeşte până acoperă cu totul lumina? Ce poate să facă planul de pensii în faţa imploziei cărnii?

Frica şi speranţa sunt două bice de culori diferite care crestează la fel de adânc. Chiar nu v-aţi dat seama?

Deşi în urmă cu doar câteva ore am fost în prezenţa lui Dumnezeu, viaţa îşi urmează cursul şi eu mă pierd sub pământ la staţia Eroii Revoluţiei. Unul dintre cele mai puţin atractive locuri din Bucureşti. De altfel, aşa cum în alte capitale poţi cumpăra ghiduri cu locurile pe care nu trebuie cu niciun chip să le ratezi, Bucureştiului i-ar folosi un ghid care să indice clar locurile unde n-ai ce să cauţi. Majoritatea staţiilor de metrou ar fi pe listă.

Oamenii cu scaun la cap compătimesc dementul care se leagănă frenetic de la stânga la dreapta în metroul care-i hâţână şi pe ei la fel între casă şi serviciu. Chiar dacă

nu trăiesc în afara programului, mulţi dintre ei sunt convinşi că au „experienţa de viaţă”. Niciodată chiar lucizi, legănaţi în compartimentele-cătuşă, pălmaşii de toate felurile şi-ar dori să trăiască veşnic pentru motive care chiar îmi scapă. Poate le-ar mai trebui o mie de ani pentru credite.

Pink Martini – Sympathique.

Închid ochii acceptând o stare de fapt: ştiu că nu sunt treaz, funcţionez la mai puţin de jumătate din capacitate, nu mă miră rapoartele despre activitatea cerebrală a majorităţii. Cinci la sută. Mă gândesc la femei. De câte fantasme în acelaşi timp e nevoie ca să lumineze cerebrumul ca un bec? Amintirile locuiesc în altă parte, e nevoie şi de ele? Stau între doi oameni morţi. Un el care duhneşte a băutură şi o ea

care miroase a ceapă şi-a pungă de rafie. Şi încerc jocuri mentale care sunt în acelaşi timp erotice. Sunt, ca un făcut, înconjurat de oameni foarte puţin aspectuoşi, pe care mi-i imaginez într-un gang-bang straniu, gen Peter Breughel cel Bătrân. Combinat cu Degas. Fantasma capătă forţă şi se suprascrie realităţii. Mâini pătate de tutun prost caută sâni storşi, buze vinete lasă pe piei aspre bale groase ca de melc, oamenii se transformă în animale şi animalele în demoni. O mână zbârcită mi se lasă pe mână. Urlu isteric şi sar până dincolo de uşa care se închide în urma mea. Nu e staţia care trebuie, iar oamenii din vagon mă privesc foarte îngrijoraţi. Mă rog. Eu credeam că le fac un bine.

Pun imaginaţia pe „hold”, diseman-ul pe

play şi mă hotărăsc să merg pe jos până acasă şi trec pe lângă un restaurant nou, ticsit cu nouveau-riche. Mulţi dintre ei chiar aspectuoşi, deşi derbedei în interior. Îşi etalează maşinile, hainele şi femeile. Toate sunt frumoase. La hainele şi maşinile lor poftesc şi eu. Ascult în căşti *Noir Désire* – *Ernestine*.

Există arivişti ai sexului? Da.

Oportunişti în dragoste? Total inoportuni.

Cum, Doamne-de-care-mă-îndoiesc-iartă-mă, să existe oportunism unde nu e nimic de câştigat dacă nu dai totul. E de neconceput o pilă în dragoste. Părinţi, fraţi, foşti amanţi, nimeni nu poate pune o vorbă bună de genul: „Hai, Maria, iubeşte-l pe Radu…”

Nici măcar ea nu poate să pună o vorbă pe lângă ea însăşi. Poate cel mult să-şi nenorocească viaţa. Asta o ştiaţi…

Bine că sunteţi voi deştepţi…

Bine, domnilor, dar dvs, ştiţi totul!… Atunci de unde atâta tristeţe? Atâtea ratări… Atâtea nepotriviri când există cineva pentru oricine…

Da. V-a lipsit şansa. Ăia buni n-are noroc…

Nu v-a fost suficient să înmormântaţi în voi beethoveni şi goeţi, aţi făcut la fel cu amanţii perfecţi care stăteau în voi aşteptând să le scoateţi punga neagră de pe cap… lesa de la gât… şi centura de castitate.

Poate doar moartea să vă mai îndulcească suferinţa, fiinţe minunate

închise în oameni de nimic. Copii care aţi fi putut face orice. Dar aţi ajuns bătrâni degeaba.

Nu vă daţi foc când s-a strâns multă lume şi se filmează. Nu vă împrăştiaţi creierii. Schimbaţi moartea prematură cu viaţa care vă aşteaptă. Încearcă să-ţi imaginezi o demisie planetară. Omenirea dând diavolului preaviz...

Să fie pe bune chestia aia cu aproapele. Să trăieşti şi să-i laşi şi pe alţii să trăiască, nimeni să nu mai plimbe mărfuri de colo-colo, alterându-le calităţile nutritive şi preţul. O femeie nu e mai puţin valoroasă în hala de peşte decât la Hilton. Valoarea este intrinsecă. Vrei să-ţi iei nevastă „de firmă”, creată de cine ştie ce designer în serie mică? Vezi să nu iasă din modă odată cu

apariţia colecţiei de toamnă-iarnă…

Ne-am tot iubit în apartamentul de împrumut, fără să dăm atenţie pereţilor şi mobilelor. Abia într-un târziu am realizat că intrasem într-un adevărat muzeu. Poate eram vizitatorii-pilot ai unui „apartament memorial”. Primul.

Fiinţa aceea stafidită fusese o femeie iubită mult. Poveştile pe care le spuneau suvenirurile, albumele cu fotografii, cutiile cu bijuterii şi scrisorile de la amanţi – nu am găsit nimic care să confirme o căsătorie – erau delicioase. Nu povesteau despre o desfrânată, ci despre o femeie care intuise bărbatul ideal – oricare intelectual de bun-simţ în primele 3 (trei) luni de la prima întâlnire…

Holograf – N-am ştiut.

Rutina omoară focul, iar salvarea în obişnuinţă şi respect reciproc nu reprezintă o opţiune pentru toată lumea. Pentru bătrâna aceea simpatică nu fusese niciodată, şi acum, când i-ar fi prins bine un umăr de bărbat pe care să-şi sprijine bătrâneţea, avea puterea să lase impresia că nu regretă nimic. Pe fotografiile uşor îngălbenite cuvintele păreau să aibă altă greutate:

Noi plus Basil…

Sărutări calde de la Mălăieşti…

Şi eu te iubesc…

Lăsa impresia că singurele lacrimi pe care le-a vărsat au fost de ciudă. Că n-a izbândii deplin, că nu s-a născut în Vest, că tinereţea fuge. Dragostea adusă la extrem prin distilare şi arhitectura păreau

singurele preocupări ale unei vieţi ca un râu de munte. În pozele din tinereţe vedeai o pereche de ochi care se înfigeau în obiectivul aparatului ca şi când ar fi vrut să seducă filmul din celuloid care, îndrăgostii la prima vedere, să se voaleze.

Filmele foto ştiu cel mai bine valoarea primei vederi, numai una fiindu-le permisă. Cât de mult s-ar schimba percepţia noastră despre văz, dacă ne-ar fi dat doar pentru trei zile, la treizeci de ani. Am găsi fericire în vederea unui gândac, în tocul de la uşă şi am atinge delirul la vederea altor ochi... În plus, nu ne-am mai vedea îmbătrânind...

Cutia cu bijuterii era plină şi la vedere. Nimic realmente ieftin. Sigur nimic fără valoare sentimentală. Nimic gravat cu nume, nimic care să jignească simţul

estetic, câteva – probabil din tinereţe – realmente de un lux opulent. O colecţie incredibilă chiar pentru o vilă din strada Teheran, darămite pentru un bloc din (completaţi linia punctată, aveţi ocazia să vă înscrieţi cartierul în circuitul literaturii universale!).

Maria le-a încercat. Pe pieptul ci definitivat, la care timpul nu mai putea aduce decât prejudicii, pietrele preţioase şi aurul ardeau ca un reproş, ca şi când anorganicul îşi bătea joc de o carne a cărei frumuseţe o sporea acum, dar căreia îi va supravieţui şi de care va râde. Pentru diamantele reci, pielea femeii nu este decât o perniţă de bijutier, un cadru în care sunt puse în valoare după mii de ani de stat în pământ, iar rubinele care parcă îţi frig

retina pe sânul alb nu au mai mult respect pentru acesta decât flăcările pentru lemnul pe care îl devorează. Pietrele acestea ne vor lăsa cenuşă…

Marylin Monroe – Diamonds Are a Girl’s Best Friend.

Duşmanii naturali ai pietrelor preţioase sunt chiar oamenii care le-au născocit preţuirea. Anomalii ale naturii, ca şi noi, perlele se dizolvă în oţet, aurul dispare în apa regală şi diamantele se ascund în colecţii secrete. Seifurile sunt peşteri în aşteptarea unor Ali-Baba ai timpului nostru.

Mă bate gândul să-i spun Mariei: „Sesam, deschide-te!" Mă întreabă de ce râd.

Poate că nici n-ar fi trebuit să acceptăm cheia.

Şi dacă totuşi am acceptat-o, n-ar fi trebuit să intrăm.

Şi dacă am intrat, n-ar fi trebuit să stăm mai multe zile.

Uite că suntem încă amândoi în bucătăria minimalistă a bătrânei. Parţial îmbrăcaţi Maria şi-a tras un şorţ de bucătărie, care-i acoperă esenţialul). Suntem prea obosiţi şi înfometaţi, aşa că scotocim şi-atât. Nici urmă de borcane cu murături sau cu dulceaţă făcută în casă. Crăticioare ca în Albă-ca-Zăpada, destinate pentru maxim două persoane, demonstrează încă o dată că stăpâna casei nu a aspirat la o familie cât o echipă de fotbal cu tot cu rezerve.

Beatles – 64.

Bem cafea şi ne privim în ochi. Eu încerc

să mi-o imaginez pe Maria la 64 de ani, oferindu-şi apartamentul unor derbedei. Parcă intuiesc de unde or să pornească ridurile bătrâneţii, acum nişte umbre abia schiţate, vizibile doar când e obosită. Aş vrea să facem dragoste ca să mă bucur de tinereţe înainte să se scurgă tot nisipul, dar, paradoxal, numai creierul îşi doreşte asta, trupul e obosit şi îmi trebuie un efort de voinţă să nu adorm cu capul pe masă, lângă ceaşcă. Ce dobitoc şi Ceaşcă ăsta. Mai bine vindea copiii şi lăsa mâncarea pentru cei rămaşi.

Maria încearcă să mă convingă să sun la serviciu. Să bag o răceală, o durere de cap, o mahmureală. Nu vreau. Vreau să mi se facă dor de ea, să nu ştiu dacă este la mine în apartament (are o cheie), la ea în

garsonieră sau aici, în muzeul băbuţei tumultuoase.

Chiar pe scară, doi Martori ai lui Iehova (ce nume de proces judecat în contumacie) încearcă să mă salveze cu broşurici tipărite la nemţi. În condiţiile în care aproape totul e azi Made in China mi se pare un gest de mare seriozitate. Nu râd de credinţa nimănui. Pur şi simplu nu sunt eu făcut pentru certitudini. Altfel, Dumnezeu chiar e pretutindeni; closetul meu e făcut din praf de stele; eu însumi sunt rupt din soare. Atomii mei au cunoscut şi vremuri mai grozave, au făcut parte din planuri colosale şi nu se sperie, probabil, nici de starea de temporară decădere care sunt eu.

Cele mai bune materiale, forjate în atelierele aştrilor şi geometria cea mai

avansată, se întâlnesc în Fane. Care dă cu târnăcopul, inconştient de originea lui divină. Până şi curvele triste şi boccii au fost acum exact un miliard de ani spuza roşie a unei supernove. Şi, mult mai recent, copii tare drăguţi.

Din cel mai avansat aliaj de pulberi, carbon şi hidrogen-doi-oxigen-unu e alcătuită şi tanti Mary. Liftiera. Un releu uman între parter şi etajul patru într-un magazin. Din punct de vedere tehnic, ea e dovada rămânerii în urmă a cartierului. Şi a desconsiderării muncii lui Dumnezeu. Eu însumi merg într-un cerc turtit zi de zi. Ca un şoarece în carusel, producând nimicuri pentru care dau tot. Într-un ritm susţinut şi patetic.

Descendenţa regală nu garantează

suveranitatea. Universul şi-a mâncat de mult copiii. Nu noi suntem aceia. Dar şi noi suntem cu totul şi cu totul de aur. Fiecare. Şi chiar dacă numai un nebun ar vrea să transforme aurul în plumb, noi, anii alchimiştii, cu asta ne ocupăm tot timpul. Vieţile noastre sunt cea mai stranie formă de desconsiderare a muncii lui Dumnezeu. Cu care semănăm. Lucru care nu pare să ne dea deloc de bănuit. Ne înghesuim pe la expoziţii să ne minunăm de lucrul mâinilor, nesocotindu-le. Zeci de ochi aţintiţi asupra unei camere de luat vederi, de mii de ori mai rudimentară decât ei, uită de sine. Trist şi ridicol. *Sunt pur şi simplu prea multe minuni pe lume ca să mai atragă atenţia cuiva*.

Timpul îşi vede de treabă şi curând mi

se vor cere înapoi insigna şi arma. Sufletul şi trupul. Motivele şi mijloacele. Factorii mei primi vor ajunge iar pe nicovala acelor forţe pe care nu le înţeleg. Şi poate data viitoare ies mai bine.

Kansas – Dust in the Wind.

La serviciu, mă descopăr într-o oglindă, mai bătrân şi mai nesigur. E din cauza oboselii şi a vinului, dar nu pot face nimic ca să-mi scot gândul timpului care îmi creşte în spate, ca cifoza, aplecându-mă cu fruntea în pământ. Probabil, ca să mă obişnuiesc cu ideea.

Mă simt tentat să mă dau la secretara şefului, intangibila Maria, mamă a doi copii, dar o femeie extrem de frumoasă. Atracţia principală a acestei amante cronice (e secretara lui „Labă” de un număr

impresionant de ani) e mersul: pe stradă, este imposibil să nu o remarci, lumea e a ei, privirile bărbaţilor tresar în ritmul în care mişcă ea din şolduri, şoferi cu prietenele în dreapta se abţin cu greu să claxoneze.

Mă aplec spre ea şi-i sărut mâna, li reţin degetele puţin mai mult şi-mi proptesc ochii albastru-închis-spre-verde în ochii ei gri-verzi. Privirea pe care mi-o întoarce exprimă milă şi mă grăbesc, realmente enervat, spre studioul de producţie în care lucrez, în căutarea singurătăţii de care uneori mă plâng. N-o găsesc, şefa mea directă, Maria, mi-a adus o colegă „din ţară”, căreia să-i arăt eu „radioul mare” cu „tactul care mă caracterizează”.

O plimb prin două studiouri de emisie absolut identice, îi fac cunoştinţă cu oameni

pe care de-abia dacă-i cunosc şi cu care n-aş da mâna nici bătut, mă enervez când flirtează cu o vedetă-homosexual, trag concluzia că intuiţia feminină nu există şi o aduc iar în „producţie doi” unde trebuie să fiu „găsibil” la telefon şi unde, am cu impresia, este mai greu de sesizat poziţia mea de paria, de negru pe plantaţie.

E destul de „bătrână”, vreo 35 de ani, şi este, în mod sigur, căsătorită. Nu poartă verighetă (a scos-o în tren?) şi încearcă să-şi pună în valoare picioarele, încă frumoase, printr-o fustă lungă, strâmtă şi despicată neverosimil de izbutit.

Conştient de imoralitatea oricărui avans şi de mutra obosita şi nebărbierită care mai primise un refuz în plină figură, mă concentrez asupra unui material care,

oroare! nu-mi rezistă decât două minute.

— Eu nu mai am ce face aici, ar fi mai interesant pentru tine dacă ai merge în redacţie...

Nu vrea.

Se apucă să-mi povestească din studenţie, perioadă pe care, evident, o regretă. A prins anii când exista armată pentru fete. Subiectul mă interesează. Mi se pare că femeile-militar, acelea cu pistolul-mitralieră în mână, închid într-un mod cinic cercul: „Eu te-am făcut, eu te omor." Cum se poate împăca instinctul matern cu repetiţiile pentru crimă?

Bolland & Bolland – În the Army Now.

Armele erau grele şi marea majoritate a studentelor semnau doar condica de prezenţă, dădeau raportul şi exersau cinci

minute comenzile: La stânga! La dreapta! şi la stânga împrejur, tovarăşe studente! Unele „şefe” mergeau chiar mai departe, în timpul rezervat instrucţiei „tovarăşele studente” făcând plajă mai intens ca la Mamaia... Ea nu avusese acest noroc, femeia-locotenent care le avea în grijă dorindu-şi teribil promovarea. Le supunea la marşuri în pas de defilare, în vestoane groase, cu cântece stupide de genul: „Studente cu piepturi de oţel / Să trecem în zbor Carpaţii..."

În ţara unde toţi baştanii bine hrăniţi sunt inapţi pentru serviciul militar, uneia dintre colegele ei i se refuzaseră acte medicale adevărate şi fusese declarată aptă pentru efort fizic, deşi avea probleme grave la rinichi. Fata a avut o criză chiar la o

corvoadă considerată „lejeră”: aşezate în bănci de şcoală primară, tovarăşele studente copiau pe curat o cuvântare a lui Nicolae Ceauşescu. Pământie la faţă, chircită nefiresc în banca mult prea mică, tânăra a mâniat-o pe nebună – De ce nu scrie? Se consideră deosebită? Să-şi bage minţile-n cap! Etcetera… Atunci, studenta nesigură care se transformase în femeia din faţa mea a ţâşnit din bancă şi, total neregulamentar, a dat fuga la maior să-l implore să cheme un medic:

— Slavă Domnului că maiorul era bărbat! Cu părul răvăşit şi cu un „Bună ziua” cam brutal, am intrat în biroul lui şi i-am povestit totul dintr-o suflare. S-a încruntat, mi-a cerut să-mi aranjez ţinuta şi am crezut că totul s-a terminat, că o să-i

ţină partea. Apoi s-a ridicat şi a mers cu mine în camera de studiu. Colega mea a ajuns la spital, iar milităroasa-paranoică a fost degradată. Singurul gen de reproş pe care sigur îl înţelegea.

Bolnav modul în care creierele-de-chipiu ne scuipă prezumţia de vinovăţie. Civilii sunt bolnavi închipuiţi, hoţi nedovediţi, curve şi afemeiaţi care le satisfac nevestele când sunt la serviciu sau în misiune…

Atunci i-am condamnai pe toţi la moarte…

Îndrăgostitul, această jumătate-de-om-călare, cunoaşte bine înţelesul cuvântului miere. La al doilea nivel de lectură.

David Gilmour – Smile.

Zilele mele deveniseră un şerbet: trezire, sex, cafea, mâncare, ea îşi aranjează

părul, sex, job, întoarcerea acasă cântând Beatles, sex, o singură dată, dar bine, vise. Erotice. Şi totuşi… Planetele se fâţâie în spatele nostru şi mă trezesc că iar am de-a face cu alinierea numită dimineaţă.

Ora 6: 30. La radio, o voce de negresă. Încerc să fac ochi, dar cântecul – *Let's Get Back to Bed* – nu mă prea ajută. Maria a fost sigură că am întârziat din cauza unei alte femei. Într-o oarecare măsură, se poate spune că a avut dreptate, eu fiind acela care, din toată redacţia, a trebuit să o conducă pe corespondenta noastră la tren.

Hainele uşor mototolite şi o nuanţă de regret la despărţirea de singurul oraş al ţării o făceau să pară o puştoaică venită dimineaţa de la o petrecere la care, din păcate, nu s-a întâmplat nimic.

Nu sunt capabil să mă bucur pentru cineva, dar empatizez cu toate tipurile de nefericire. Devin foarte uşor responsabil pentru toate stupizeniile, aşa că m-am simţit dator săi povestesc despre Rahova şi Ferentari, despre miasmele care plutesc uneori prin cartierul Berceni, despre blocurile fără apù calda sau/şi rece, unde oamenii par desprinşi din povestiri despre prăbuşirea zonelor miniere.

Mi-a zâmbit trist şi m-a plesnit scurt:

— Nu sunt proastă şi înţeleg toate cadavrele Bucureştiului ca şi cum le-aş fi văzut, dar cea mai frumoasă perioadă din viaţă, studenţia, m-a făcut să-l cunosc cu sufletul şi străzile lui sunt cele pe care am căutat iubirea şi camerele mizerabile din Regie sunt locul unde am aflat-o. Simt că

mă despart din nou de prima iubire în Gara de Nord şi îmi doresc pentru o clipă să fii tu acela de care m-am rupt atunci…

— Cred că ţi-ar fi fost mai greu, presupun că arăta mai

— Presupun că eşti un cretin…

Un vis bifurcat din realitatea serii m-a făcut să mă simt rău şi bine în acelaşi timp. Se făcea că mă uitam la un canal leleshop unde ea, fata din provincie, mi se prezenta şi încerca să mi se vândă. Exact ca la TV, prezenta tot felul de accesorii pe care să i le ataşezi sau de care puteai să te lipseşti.

Revin la tentativa de trezire pentru că nimic nu e mai dăunător vitalităţii decât să treci de la un vis normal la unul cu ochii deschişi. O cafea, un bou care vorbeşte la radio şi o răsuflare de genul „gură de

dimineaţă” din partea Mariei m-au convins că lumea de care mă despărţeam trezindu-mă era net superioară calitativ celei în care mă voi duce la serviciu, mă voi înghesui cu toţi nespălaţii în metroul supraaglomerat şi voi presta cu totul şi cu totul altă muncă decât cea pe care mi-o doresc, paradoxal, în exact domeniul pe care mi l-am dorit cel mai tare.

Mă duc la baie, mă spăl pe ochi, mă bărbieresc şi mă simt dintr-odată sexy şi charismatic, gata să lupt cu lumea de la egal la egal şi poate chiar să bat printr-o izbutită piedică.

Maria a apărut în cadrul uşii şi mă priveşte cu ceea ce eu înţeleg a fi o dragoste mare. Zâmbesc superior şi i» purtarea „Ai cam făcut burtă” are nevoie de

ceva timp ca să ajungă de la ureche la creier. Ca la dinozaur, sistemul nervos, suprasaturat de autosuficienţă, transmite greu influxul de la coada pe care am fost călcat la orgoliul care tocmai o felicita în oglindă. Nici nu-mi sug bine „burta”, că al doilea proiectil cade cu zgomot pe plaja însorita a iubirii de sine; „Şi nu mai sta aşa cocoşat, doar ai făcut sport, ce naiba!"

Caut febril prin casă (a mea) şi găsesc într-un târziu un trening şi o pereche de pantofi sport. Îndes totul într-un rucsac şi ies în strada mai nervos ca un sindicalist de la Reşiţa în ziua salariului pe care nu l-a mai văzut de trei luni. După ce că-mi pierd timpul cu o usc aţa ca ea (nu-i adevărat, pentru mine nu exista femeie suficient de slabă). Îmi mai face şi observaţii fără

legătură cu realitatea. Realitatea mea susţine că sunt un diamant între bărbaţi, un superman în faza întâi (aia când nu poarta colanţii cu slipul pe deasupra). Instinctiv, trag umerii înapoi, ca soldaţii, şi privesc pe furiş în vitrinele magazinelor, în parbrize, în ochii altor femei, să văd dacă mai produc vreo impresie. De preferat, bună.

Primul telefon dat de la serviciu este la o sală de forţa, îmi târâi orgoliul rănit pe coridoarele instituţiei şi nu sunt în stare să-mi revin. Ar trebui să încetez odată, doar nu mi-a zis că sunt prost sau altceva…

La trei mă întâlnesc cu o colegă care îmi face cam de mult ochi dulci, o atac puţin cam tare şi o sperii. „Nu-i nimic, orice femeie care nu vrea să se culce cu mine e proastă”. Total deprimat, mă arunc furibund

asupra muncii, pe care reuşesc s-o dau gata chiar mai repede decât de obicei.

Plec.

Ploua şi am luat un taxi. Şoferul înjură o „femeie la volan” iar eu zâmbesc de acest „misoginism auto”. La radio, un ins debitează aluzii sexuale într-un ritm susţinut, demn de o cauză mai bună. Şoferul râde, râd şi eu ca să nu mă ia drept intelectual şi să mă încarce la preţ. După mai puţin de un kilometru nu mai râd deloc, aparatul de taxare îmi spune că m-am prostituat degeaba, la ritmul ameţitor în care creşte costul călătoriei îl pun să închidă radioul. Nu mai suntem în „Dacia Felix". Suntem două clase care, aşa cum spunea şi Karl Marx, se află permanent în conflict.

Sala de forţă nu mai este azi ce era odată. Ştiu că asta e o formulă care-mi cam trădează vârsta, dar a fost primul gând care mi-a venit în minte când am intrat în clubul de fitness ales după o atentă căutare pe internet. Clubul sportiv unde m-am căutat şi adesea găsit cu nici nu cred că mai exista. Aşa cum nu mai exista nici orele de intrare respectate cu sfinţenie şi antrenorii care muşcă din prosop. Halterele strălucesc mai dihai ca accesoriile de la maşinile aport, aerul condiţionat menţine o temperatură ideala, mirosul de transpiraţie nici nu se mai simte. Asta şi din cauză că mai nimeni nu munceşte.

Să vedem împreună: avem o fată nu tocmai rea care citeşte *Libertatea* pe o bancă Scott. Nu mai contează cine a fost

acest Scott, dar multă lume pare să creadă că banca lui e special făcută pentru o lectură cât mai ergonomică a ziarului. Cu siguranţă, fata a venit aici ca să fie agăţată de vreun Tarzan modern. Din nefericire, oamenii-maimuţă de sex masculin discută într-un colţ uitându-se la unul din multele televizoare pornite pe diferite canale, să aibă sportivii de unde alege. Deranjând destul de multă lume, reuşesc să-mi lucrez umerii pe ProTV, braţele pe MTV şi fesierii pe Antena 1. Icnesc puţin cu două greutăţi de 25 şi mă simt aproape ridicol în condiţiile în care toată lumea pare venită la taifas şi eu deranjez. Închid ochii şi mă gândesc la sala din Ploieşti, unde toate aparatele erau făcute chiar de oamenii care se antrenau acolo, iar barele păreau negre de atâta

folosire.

Angrenaje cu pinioane şi Lanţuri de bicicletă suportau zeci kilograme de fier vechi cântărit şi marcat cu vopsea galbenă. Dacă într-o sală modernă cauţi discul de 10 sau de 15, la noi umblai adesea prin sală ca să vezi cine a luat traversa de tren de 18,7 sau roata de macara de 31! Numai avansaţii şi copiii minune aveau acces la "bările olimpice”, moştenirea "grea" (exact 20 kg una, fără siguranţele de 2,5) a regimului Ceauşescu. Nu sunt un nostalgic, dar pe vremea lui Ceaşcă mai existau şi alte sporturi pe lângă fotbal şi se mai lupta şi pentru alte lucruri, nu doar pentru bani. Fotbalul a înghiţit de vii secţii de judo, înot şi atletism în disperarea şi foamea de rezultate din campionatul nostru ridicol.

Bani aruncaţi pe fotbalişti mediocri, care cheltuiesc milioane în discoteci după ce au mâncat bătaie cu trei la zero pe teren propriu, au lăsat fără geamuri sălile de antrenament ale unor campioni în sporturi mai oneste. Nici nu mai ştiu de cât timp ţin ochii închişi şi trag îndârjit. Afluxul de sânge şi acid lactic îmi blochează muşchii leneviţi şi ştiu că mâine n-o să mai pot ridica braţele. Deschid ochii larg şi văd un străin în oglindă care face – cu oarecare dificultate – aceleaşi mişcări ca şi mine. Îmi vine să plâng gândindu-mă la toţi copiii care ar fi mâncat de vii fiarele cromate şi discurile învelite în cauciuc, dar nu le-au avut. Îmi muşc buzele amintindu-mi patinatorii viteza care se antrenau împreună cu noi, fără pic de gheaţă pe

patinoar în luna ianuarie, când până şi izlazurile comunale erau îngheţate. Privesc în jur. Printre punctele negre care-mi dansează prin faţa ochilor văd că fata cu ziarul se întreţine, în sfârşit, cu unul dintre telespectatori. Într-un colţ, „antrenorul”, un ins care chiar lucrează, se vede de la o poştă, dar care nu te bagă în seamă decât dacă insişti şi nu e ocupat. Antrenorii cu care am crescut eu veneau după tine acasă dacă lipseai de la mai mult de două antrenamente, te pălmuiau ca un tată dacă făceai vreo prostie şi ar fi stat şi în cap doar să obţină bani în plus şi bonuri de cantină pentru noi. *Cred* că termenul actual pentru aceşti oameni e "dinozaur". Ei nu mai sunt cool. Şi nici disciplinele lor sportive nu mai sunt.

Rolul lor educativ a dispărut, aşa cum a dispărut şi . conexiunea intre un tânăr care ridică 150 şi Atlas. Patinatorii nu mai au aripi la picioare, practicanţii artelor marţiale U piMMir. M «Uienp «rtf Kn moţ Voir iw moţ piu lütlul IVidudo.» *al* ru «uni drjo bivut» ar gâmtul «A lu’ mm nu or * «fru – al Umhll MCŢU mrir – toi Ugosrir moţ ar pe rotr în utmr Kogatr pe rare nu i nir n mail moţ bunt cira îl mur nu lr-ou pulul înţiunr.

ritul în gândeşti e i vemsrm ducr ci to clou UurU JOB.

U. (*amă J* – Wawu >atd *kiuttk* >t-u Oui.

Kirc «4 ter du «un în câturn, tree pe U ont i mutul lui prpr e t U ni tou cu momentul

— (ont reprdr, sfeune îl.

— Urol ui. U lispund ru.

Mă râun tnmrjul bit olul, dep ei vedr îi r un otirt nu* pin Sou tutti r nu e. dot nrro ce b bpsrpe nu e mn loru fine i. me t vitra» p met determinarea. Ci un amp rare Ai minir Dot cu o am? bull? Ponte îi lumen mă nu Ai rbun bol Iktor om inceţ-il noi Ai înţelegem.

Am trtuogo îi trebuie Ai oing la Mono, es unui dr* umpitul uib tnptir ciupii, dor, surpmi. Chior în foin ţiuitului, clou noe în turn eu un grup drotul dr vesel, ollol ducr în trecere pe acolo. O voce cunoscută mă strigă:

— Alo! Tăticu! Ce cauţi, mă, aici? Tragi de fiare?

Când îi văd aşa alandala, care cu burtă, care slab ca un somalez, simt o nevoie ciudată să mă scuz:

— Mă prostesc şi eu…

— Nu le-am mai văzut de nici nu mai piu când!

Eu ştiu, dar aş fi preferat să fi uitat între timp, eram într-un club, DJ invitat, şi încercase să intre moca pentru că mă cunoştea. Bodyguarzii n-au gustat gluma, aşa că – deşi era adevărat – l-au bătut înainte să ajung la intrare anunţat de o picoliţă mai miloasă. Avea ochiul stâng ca urşii panda. «Ur «n

mm p «mu vrr amr ca *tem** *mm* rund, dar la ea an bafck, ho Uarriérai

— Nu mergi ca no* la o brrr, ca pe viewun

— Ba da, mă Ursear car And. r upem» dr o n. – ceig» r U» r – rum mp pruac să mar farearr* dai rând la <And, pe mauqi Wr a

tata! taupoduH

Cum btarpi cum giwiui vw ai Hwuriardor ta «Anau* irliinr, mi Urmr taâbâra cab an aultăm, la o mai dr dan

Ur all» munlar. p1» enau-g* taur *mkr* două wv dr un ru» u Imioarin* şi un gr Star dr ante. I<a mai mi «în mi-au să în wnrari Hmladul că am puica «Ca ani ar ca brera dr «ai A rumrfu nu a-ar an la «A ar «rafar fi «M dr n-ai r ipmrhă ill mitur, din mă nu arms tu» în umană, tar din mumirrr pop «A pin «A au mua al corttp mai aro Afàp dn Al mă. Itaitrira toalr Arlue nu-ac putea «până ai pim vsutuci apt c-A o tun mic, lut ru rarr nur unul, ca „om irtx Acwi pria rasa vârpt”. uu-a Uni impouM. Mă <dre «a plum primai rând. Primeur aprobarra unantmă «a – primu’ că ruceo laplă Utută nu râm Aitr

nrprdrfauU – trebuie «A iwmoiri, ca ou vhriner dr butant, mai multr aaun dr băutun «obcilatr probalul numai «rthni că era moca. Nu era enta mra, dur n-am mai îndrăznit «A zic nimic. În Auntrui riniumu mi-a mai mai inima la loc: toalr pn-ţurtir părrau deapruwr din adulrucrota mra «şi nu mu valabdr pânini cinctxrct dr grame, et pântm o sută. În spatele barului, lângă o frit A drăguia, tirp pu pu lalâir, trona o babă cu un ºC ht stina, cura au petunie oba – nulle eu bâtai». Crulah ochi, săn Aluaul, mi fixează mima, sau poatr doar ap mi se pare. În semiîntunericul din caverna, mă scuzaţi, taverna, şi ochiul sănătos pare de sucia

— Aş vrea trei sute de coniac, două sute de votcă şi o bere, spun eu pe nerăsuflate, ca un şcolar care cere pentru prima dată

prezervative la tutungerie. Nu dă semn că m-ar fi auzit, dar puştoaica se întoarce şi ia de pe raft o sticlă din care toarnă un coniac suspect în trei pahare wtpnmâioi «Avemta**, wwr rândul lichidului-ca-apa-pe-care-l-bănuiesc-a-fi-votcă. Pm *mm ţm* tă r în a – * *mm* een-a mu râl un Aanstrhm tir *lltf* \ I «m cm Urt, «s. «Ar Mtit pew, mm ««M* H>rti că, în Ul>. «M «l U În! «Ar MifitM CM Kaumtw «And «Ui wMr Vlitrn. Ari o a «mr «amrir lrt* cm lentul dr gf ăle» mi meş n MCI *mmm* («t, «îmi «Ar «And n *mm* t*Mia a Am mhH Mirt M Metru că/UâloteaM cam tir-fMt cu III

ce ea < X *mm* «unr-u dara mia cu f4 rrdu din Ai în *mtm* în < i Aerate n-am ea lattnlael-o la Irl *cm* muşii din *we mmmir* Ut Pe «1 le ow «Ar «And rtam *cm cm* o ai a nţ

Ha, Im real (imenir, iemia «I. brfi-a bună, mom *Şt rem* itt» AMĂ. mm mm sm «re pe «Ui ut ar să iSM În mei HUkJ în mM l! Mal U» U

ii Mf «fir «Ui lilrir mrir uâjaştHUlr a» li le poelr

«o iiau «U gmel l V rr tui a mai «Afli «w uen. În lui tir li*McH. «le/ nea» um4 rt «în umse/ui le gâtului îi emi«aa A mru u «twrtemi lui erau le jumăâelre drumului «Indir ei olr* rtMul atiraâaa A şi butanulentă şi nmia. Hai cuv i u «Al bai rreM ăéită la „dneâinalir**? Tava cm bâulun I mi lit – anula în mâi te «etr lui re im A «icului «în *irrm* gtrutâv le eelă, linfd, ei mei** iniml Miram «uniiule şi /naram lui Timpul în «Urxtie Mareei umir Im UMrAnri ar «inelreu t cu lirrr le am ia tir Uim J liciţi

And dufa A (efAui îi vătsnu din rând în «And «Au» a ifuii în utreiunir *cu* floh, *mm* drdue că voriarAU cânţar «ntrmi dr-ai lor *emir* dăduseră ler cu fugiţii.

Uunutt fiutn Horr – Whui oan We Lnc?

— Tu de ce te duci la sală, mă, tăticu? Brandu ăsta al tău… o să-l mănânce *viermii*… Tu nu ştii că celula umană se reproduce de numai şaizeci de ori şi pe *urmă*… gata? Te scofâlceşti ca pruna uscată, tăticu!

Priveam în continuare la *bunicii* de cursă lungă şi mi se părea că-i văd transformându-se în prune uscate. Pe pantoful cu găurele al unuia dintre ei se iţea o omidă. Parca era un vierme ţâşnit dintr-un măr de piele neagră. Am simţit că-mi vine să vomit.

Ajung extrem de repede acasă, dar nu vreau să urc în apartamentul bătrânei unde mă aşteaptă Maria. Las să aştepte. Am neapărata nevoie de un somn în care nimeni să nu se transforme în fructe uscate sau legume putrezite.

După o oră, suna telefonul. Mint cu neruşinare că sunt la o şedinţă, apoi mai desfac o bere. În nici trei minute sună cineva la uşă. E Maria într-o ţinută mai mult decât lejeră. Doamne, cât de bine te împaci în pat când eşti tânăr. Ce-o să fac, cu temperamentul meu, când voi fi prea bătrân?

Interludiu

Copiii mai mici de trei ani sunt consideraţi „target” în politicile de marketing!

Hun… Cine are net să asculte *Hurt*. Versiunea lui *Cash*.

George Soros, care a făcut o groază de bani din jena lirei sterline, re maica într-o carte că importanţa economiei creşte complet aiurea, cotropind toate celelalte domenii cu ideologia cerere-ofertă. Practic, ungurul-ingenios avertizează că nu vor mai exista sectoare non-piaţă. Totul de vânzare sau – cel puţin – de închiriat. De la cultură până la organizarea statală. Soros a numit acest fenomen „fundamentalism de piaţă”. Inspirat, nu? Ceea ce nu a spus el în *Criza capitalismului global* Polirom, anul 1999,232 pagini) este că „fundalismul de piaţă” are deja proporţiile unei ideologii şi concurează direct toate religiile pe care – cel mai probabil – acum, când citiţi această

carte, le-a învins deja prin K.O. Dacă vă vine greu să credeţi, faceţi o comparaţie între ortodocşii români şi numărul de credincioşi ai supermarketurilor. Ca să nu mai vorbim de cât de des îşi vizitează fiecare „lăcaşurile de cult”.

Dacă admitem că de mici suntem formaţi spre a fi consumatori chiar de mamele şi taţii formaţi de televizor, îngenuncheaţi fără să simtă de un sistem care îi supune la perversiuni greu de acceptat de o minte mândră, atunci sinucigaşii sunt nişte femei care muşcă daravela leşinată şi greţoasă care le forţează gura.

Scena doi, Autorul, aparte: „Nu sunt împotriva sexului oral. Era o metaforă”.

Educaţia consumatorului începe foarte devreme.

Cofetăriile sunt stabilimente care le pregătesc pentru cârciumile viitorului. Sucul ţine locul berii, prăjiturile sunt mici, iar pe pereţi tronează inscripţii enorme care avertizează că fumatul e interzis, deci atractiv… Poţi să te faci oricât de mare, n-o să le las să-mi conduci maşina.

Grav nu este faptul că ni se îndeasă mâini în buzunare şi produse pe gât, ci că absolut orice devine bun de consumat.

Chiar şi omul.

Un ginecolog italian, Severino Antinori, a pus la punct un sistem de procreare pentru bărbaţii sterili prin tratarea spermei acestora cu material genetic recoltat de la şobolani. Copiii astfel rezultaţi au, probabil, alergie la pisici.

Probabil că asta suntem: tauri-şobolani

între un Dumnezeu toreador şi un Diavol-pisică.

Studiul feromonilor ar putea să arunce o umbră de ridicol asupra marilor romantici. Goethe ar fi fost vindecabil (de geniu?), suferinţele numitului Werther tratate cu un hap. Cătălin şi Cătălina – suprimabili cu o singură injecţie.

M-am ridicat împotriva lui Dumnezeu şi acum am primit o condamnare extrem de subtilă: trebuie să mă lupt pentru religia mea, pentru ideea că dragostea este atingerea lui „dincolo”, în vreme ce biologia se încăpăţânează să-mi aducă aproape lumina de capăt de tunel. Ies – din întuneric? – şi ce văd (?): nu numai că razele vin de la reflectoarele unei mese de operaţie, dar trenul cu care am mers până

aici se dovedeşte a fi un scaun cu rotile… Vă rog să nu mă ridicaţi cu forţa, mi-o teamă că voi începe să merg. În rând cu voi. Lăsaţi-mi rampele şi semafoarele cu muzicuţă. Daţi-mi înapoi ochelarii fumurii şi literatura – câinele meu credincios care nu mă conduce niciodată unde nu vreau să

Sunt un retrograd, dar am avut prea multă vreme convingerea că e nevoie de timp liber doar pentru dragoste. Citită, ascultată, privită, pipăită, zdrobită ca boaba de strugure în dinţi. Dragostea caic pătează-păstrează, primează-periineză, purifică. La 400 de grade. Înroşeşte-înrobeşte, înaintează-întinează, doare-dar-o atât de bine rău. *Mai tare, să se înţeleagă din spate – Desigur, doamnă, doriţi şi mai rar cumva*? *Nu… Desigur… Dacă ar fi fost*

suficient de des, nu aţi fi venit la conferinţa asta… Nu vreţi mai des, ci mai bine?… *Alo*! *Nu plecaţi şi dumneavoastră… Iar am rămas singur în sală în mai puţin de cinci minute…*)

Să conferenţiezi despre sex şi legăturile interumane care-l includ şi presupun este mai greu decât să-l faci. Nu la fel apare problema tinerilor cu acnee care vor citi această carte. Oricum, eu îi încurajez să nu amâne lectura şi le dăruiesc o felie specială, numai bună de tras la xerox, metodă care o să-mi exaspereze editorul, descurajându-mi vânzările.

Maestro! Bag-o p-aia cu

Prima iubire?

Cele mai drăgălaşe minciuni spuse de „Ele” sunt acelea menite să ne demonstreze

că suntem ori primul, ori cel mai bun. Variantele sunt de-a dreptul halucinante, întrucât imaginaţia femeii, ca şi lecturile încrucişate, dau naştere unor expresii memorabile:

„Unde ai fost până acum?...” (asta în condiţiile în care aţi învăţat în acelaşi liceu).

„Adorm cu tine în gând şi eşti primul lucru la care mă gândesc a doua zi dimineaţa” (şi totuşi te înşală).

„Îmi e mai uşor să nu mă gândesc la nimic decât să nu mă mai gândesc la tine”.

„Tu nici nu ştii ce însemni pentru mine” ele.

Cei care nu au auzit încă asemenea efuziuni sentimentale decât în melodiile româneşti, să ştie că nu e musai ca ele să fie neadevăruri intenţionate, dar la vârsta

primei „iubiri” e destul de greu să-ţi dai seama dacă e dragoste sau dorinţă.

Pentru că întotdeauna e dorinţă, nu întotdeauna e dragoste, şi primul bărbat din viaţa erotică a unei femei nu este *niciodată* acela care o va conduce la altar. Asta nu-i rău, pentru că atât proaspăta femeie, cât şi de-abia iniţiatul bărbat se simt la început de drum şi abia aşteaptă să umple pagini de jurnal cu realizări, în condiţiile în care aşteptările au umplut deja trei agende…

Ventru a seduce o femeie nu ai nevoie de nimic (poate doar o combinaţie de agresivitate bine controlată de politeţe - o bună cunoaştere a limbii române). Femeile ştiu din prima privire dacă vor să se culce cu tine sau nu. Tu poţi doar să le strici părerea, mai ales atunci când nu le prinzi.

Cu păstratul avem o situaţie complet diferită: ca să poţi trăi mult cu un bărbat, trebuie să-l înţelegi mult şi să-l iubeşti puţin, ca să trăieşti o viaţă cu o femeie, trebuie să o iubeşti mult şi să nu încerci s-o înţelegi deloc. Pe-asla am citit-o pe internet...

Luuumeee, luuumeee! iată cele XXX reguli ale începutului în iubit, aşa cum se văd ele azi, la mare depărtare de acesta:

1) Nu încerca să-ţi reprimi nervozitatea la primele întâlniri. Când încerci să o controlezi, gândeşte-te ca în scurt timp ţi-o vei dori şi n-ai s-o mai poţi găsi nicicum.

2) Nu te teme ca ştii prea puţine. Savurează una dintre puţinele situaţii din viaţă în care „simţi enorm şi vezi monstruos".

3) Dacă te aştepţi ca prietena ta să arate ca femeile din revistele de făcut laba, mai bine continuă singur.

4) Gândeşte-te numai la plăcerea ei. Pe a ta e imposibil s-o ratezi.

5) Nu-i propune să-şi aducă şi o prietenă la două minute după ce ai ejaculat precoce.

6) Foloseşte prezervativul şi pentru că scade sensibilitatea şi termini mai greu. Dacă SIDA chiar nu te sperie.

7) Nu fugi imediat din pat la „ţigara de după”. Mai ţine-o în braţe. Dacă a fost bine, va simţi şi ea nevoia. Dacă înainte nu fuma, dar cere o ţigară imediat „după”, ai putea obţine o rentă de la Philip Morris. Dacă şi vecinii ies pe balcon la un fum, poţi să te apuci de reclame…

N-am reuşit să mă dumiresc nici până

acum dacă este o greşeală sau nu să întrebi dacă „a fost bine”. Uneori, întrebarea este considerată lipsă de experienţă, alteori înseamnă că îţi pasă…

Maria a studiat cu interes rândurile de mai sus şi a încercat să mă convingă să mai scriu ceva despre cum trebuie să penetrezi o virgină. Am refuzat, pe motiv că eu scriu filosofia sexului, nu modul lui de administrare. Ea insista să scriu despre dragoste şi crede nestrămutat în tandreţe erotică în lumea animală. O uşoară îndoială a încercat-o însă atunci când şi-a dus molanul la mâţa vecinei de la trei. „Pisica pe acoperişul încins” este o lacună mai veche de-a mea pe care nu intenţionez să mi-o umplu, dar care mă deranjează uneori. Nu ştiu cum era acoperişul, dar motanul Mariei

era încins râu, iar scena de „amor” pisicesc mi-a întors stomacul pe dos. Un fel de viol cu chibiţe. Pentru cei care n-au văzut niciodată (norocoşii) o partidă de sex felin, o să spun doar că motanul îşi „frăgezeşte” în mod tradiţional partenera cu o bătaie bună, după care o apucă bine cu dinţii de ceafă şi-o fute cu o pută minusculă, dar roşie. Cu toate acestea, Maria crede că pentru pisici şi noi suntem dizgraţioşi, iar jocurile noastre erotice nu-s mai acătării... bine că mi-o spune acum.

Ce-i aia „mentalitate de învingător”?

Mă tot gândesc de când am aflat că voi fi dat afară. De ce? Cel mai uşor ar fi să vă spun că asta se întâmpla din ranga că nu ştiu să mă port cu superiorii sau pentru că „pilele contează”, dar scuzele acestea îmi

repugnă. Amuzant este că până mai ieri eram nemulţumit de salariu, iar acum mi se pare că mă încadram de minune în *middle-class*. Îmi este greu să sun cunoscuţi sau mai puţin cunoscuţi pentru o slujbă. Îmi e chiar mai greu să sun ca să mă plâng. Mariei sigur n-am să-i spun până nu găsesc altceva de lucru.

Am luat preavizul cu mine la toaletă. Evident că m-am pişat pe el. Ce altceva să fac? Era doar o foaie A4 nevolnică şi acidul uric i-a întins toate cuvintele, aşa cum se întinde rimelul unei gagici aruncate cu forţa în piscină. Nici preavizul meu nu s-a dus de bunăvoie. Şi nici eu n-am insistat... e mai bine să-l găsească cineva. Am fost toată viaţa mai degrabă un demonstrativ decât un secretos.

Ca un „mişto-meteo”, afară ploua.

Privesc în sus, cum trebuie să fi privit şi preavizul meu către mine. Cerul e mult mai productiv şi eroul de mucava care sunt dă semne de înmuiere. La propriu. Sabia de mucava stă deja într-o rigolă, ca un şir de biscuiţi scoşi din ceai. Sculul de hârtie, pe care mi l-am pus în cap, a luat deja forma pumnului pe care nu-l mai agit arţăgos către lume. Nu sunt un rebel din „Răscoala Boxerilor”. Mişcare gen 1907 din China. Sunt doar un cavaler de turtă dulce care a crezut că poate sta cu spatele la un gurmand fără să-şi piardă capul.

N-a ţinut figura.

Am în agenda telefonului 378 de numere. Le-am trecut deja în revistă, de la un cap la altul, de trei ori. Nu pot să sun pe

nimeni. În calculator aveam mai bine de 200 de adrese de e-mail. N-am scris nimănui. La fiecare etaj al clădirii în care lucrez mi-am dat bineţe cu cel puţin un om. Şi-atât.

Singurătatea deplină într-un furnicar de lume.

Pe stradă, nu mă mai uit după femei, dovadă că instinctul de conservare este mai puternic decât cel sexual.

La discman ascult Queen featuring David Bowie, Under Pressure.

Mintea mi se limpezeşte şi, cu gândul la o reluare rap a piesei, intru într-o discotecă unde DJ-ul îmi era prieten. Aflu ca a plecat de tot de acolo, iar cel „nou” nu e chiar aşa de bun. Dau o probă şi-i iau slujba. Viaţa nu mi se mai pare aşa nedreaptă pentru că am trecut din turma erbivorelor în clubul

prădătorilor. Ne obişnuim uşor cu ideea unei posibile nedreptăţi dacă noi suntem cei care o comitem.

Suntem în anul 20xx. În toată lumea, PR-ul este recunoscut ca o ştiinţă exactă. Exact asta am făcut şi eu.

Aplicaţia cea mai spectaculoasă a PR-ului este creşterea preţului pe acţiune prin inducerea unei percepţii exagerat de optimiste despre ceea ce poate o companie. Banii rezultaţi din vânzarea de acţiuni la mai mult decât meritau pot li investiţi în tehnologie şi astfel compania ajunge să corespundă aşteptărilor iniţiale. Minciuna s-a transformat în adevăr. Acest procedeu simplu se poate aplica şi individului decis să urce în societate. Este un joc riscant. Un dans irlandez care poate C executat numai

într-un oraş mare. În România, nu există decât un singur astfel de oraş. Completaţi cu numele lui linia punctată

Barmanul şi picoliţele mă privesc altfel acum. Pe ele le ştiu puţin de la prietenul meu. El le-a avut pe toate + barmaniţa anterioară. Ea îi dădea de băut pe datorie şi acesta a fost şi motivul pentru care au concediat-o. El s-a cărat în Ungaria cu o datorie enormă la bar.

Şi iată-ne într-o splendidă poziţie pentru atacarea a doua subiecte mari: „Puterea Sexuală” asociată unei profesiuni sau unui statut social şi „Trădarea” unor aşteptări.

Cum nu pot să vorbesc despre primul fără să pară că mă laud, ne ocupăm de „trădare”. Prietenul, amantul sau soţul sunt achiziţii. Uneori şi investiţii. O femeie

curtată de mai mulţi îl alege pe unul, îşi pune toate speranţele în el, Ü dă şi bani să plece în Canada, iar el nu mai scrie niciodată. O alta simte că se prăbuşeşte pe caldarâm când află că el nu mai vrea relaţia şi întreabă de trei ori pe minut „de ce?". Un bărbat îşi surprinde nevasta cu un bun prieten şi îi împuşcă pe amândoi. Ca ce chestie?

Este egoism taman acolo unde ne batem cu pumnul în piept că lotul e alb şi/sau trandafiriu, ca sângele soţiei adulterine pe aşternutul conjugal. Carnea şi oţelul sunt la fel. Perisabile. Dorinţa sexuală este, evident, şi mai uşor alterabilă (poate că şi dragostea e o formă de alterare a dorinţei?). Avem, aşadar, o situaţie care nu permite veto, dar nu e fără ieşire. Dacă iubeşti pe cineva cu

adevărat, posesiunea nu este esenţială, dovadă mamele care nu se culcă cu băieţii lor şi îi încurajează spre relaţii încă de la vârste destul de mici.

Ştiu bine ce greu e să o vezi cum pleacă. Chinuitoare mai e speranţa că se va uita înapoi, oferindu-ţi ocazia să fugi după ea, să o acoperi cu sărutările disperării, să o iei în braţe redescoperind că sunteţi cele două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Femeile s-au terminat la ea. Păcat că bărbaţii nu s-au terminat la tine... Cel puţin nu pentru ea, dar te-ai întrebat câţi alţi ochi te pândesc din spatele perdelelor?

La radio, tocmai a sunat o fată care vrea să-şi povestească dragostea. Făt-Frumosul pe motocicletă neagră; ea, prea tânără, aşteptând să crească, îl spiona printre

jaluzele; el – în sfârşit! – o remarcă; rămân în pană cu nobilul-mecanism pe o ploaie cumplită; acum ea are amintiri frumoase; nu crede că a fost o proastă.

Revistele pentru femei te învaţă cum să ieşi dintr-o relaţie cu „imaginea” cât mai puţin şifonată şi apoi îţi recomandă să te arunci în alta cu „lecţia învăţată". Dar nu poţi să înveţi nimic la modul definitiv pentru că femeile nu sunt clone ale Evei. Dumnezeu e un ginecolog mai bun decât Severino Antinori.

Nu ca să înveţi ceva ai început să o iubeşti. Dacă epuizezi *toate* metodele pe care le poţi concepe ca să o aduci înapoi, treci la cele care ţi se păreau de neconceput, oferă-i ocazia să te calce în picioare. Dacă o face, vei şti că nu („EA*4.

În plus, firea omenească nu prea suporta umilinţa, iar luna care ţi se va ridica în gât şi palme va răcori sentimentele din inimă.

De ce-ai dat mă, de ce-ai dat?...

Trădarea este doar una, dar procesul ci tehnologic cunoaşte deosebiri semnificative. Avem aventura „de-o noapte”, din seria „o dată e ca niciodată”, la o extremă şi relaţiile adulterine cronicizate de tipul „o altă nevastă”. Uneori chiar şi cu acte, pentru că, se ştie, o femeie este uşor de fericit cu o semnătură pe hârtie. La mijloc – relaţii de diferite „lungimi” delta L şi intensităţi măsurabile în orgasme plus telefoane, totul de împărţit la orele de aşteptare, nenumăratele temeri şi litri de lacrimi de după.

Categoric resping varianta cronică

pentru următoarele motive de bun-simţ: entuziasmul se pierde, responsabilităţile cresc, îmbătrâneşti, nu laşi loc pentru alta în viaţa ta şi – mai ales – pentru altul în viaţa ei. Ca o concluzie, relaţia adulterină cronică este un fel de al doilea serviciu, mai puţin ziua de salariu.

Imaginează-ţi o viaţă dublă de mult timp, două femei care ajung să gătească la fel – ce-ţi place ţie –, două femei care ajung să facă dragoste la fel, eventual la fel cura gătesc – mereu după cartea de bucale ajunsă din ce în ce mai soioasă şi mai neatractivă, două femei din care ai vrea să alegi numai una după ani de pendulare şi constaţi că ai pomii cu două iubiri care acum put a cadavru. Cel mai grav este că nu ţi-ai făcut rău doar ţie. Unde vrei să ajungi?

Toamna, la plimbare în parc, ţinând încă o băbuţă cu mâna în care te-ai fi sprijinit în baston?

Maria şi-a făcut un obicei din citirea noilor versete. După ce a citit rândurile de mai sus, mi-a zâmbit puţin crispată;

— Radu, tu ai o amantă?

Unii oameni se simt trădaţi chiar de persoane cu care nu au o relaţie. Fără un sărut, sau numai cu atât, ei îşi construiesc viitoruri spectaculare, aleg verighete şi încep să plângă atunci când află că nu erau nici măcar pe lista de propuneri. Poţi să „calci strâmb” chiar fără să ai vreo relaţie!!!

You must remember this, a kiss is still a kiss, a sigh is just

The fundamental things apply, as time goes by…

Bye-bye.

Mâine e ziua mea. Prilej de depresie încă de la cinci ani, când sufrageria s-a umplut cu necunoscuţi care-mi aduseseră cadouri cu care se juca tata. Este un lucru absolut normal. Nimic mai puţin firesc decât un stol de bărbaţi în şosete care se învârtesc în jurul unui trenuleţ electric şi un cârd de tinere mame care vorbesc despre cezariană sau creşă la o cafea şi o felie de tort. Fascinat de magnetofonul rusesc pe care-l adusese unul dintre invitaţi, am stat cu ochii pironiţi două ore în rolele care se învârteau hipnotic, ca privirea şarpelui Kaa din *Cărţile Junglei*. De atunci ar fi trebuit să-mi dau seama că voi fi DJ.

Planul pentru aniversarea asta. Să devin celebru. Nu bogat, pentru că n-am invidiat

niciodată un director de bancă. În drumul meu, trec pe lângă un număr decent de statui. Bust, în picioare, ecvestre. Pictate de păsările cerului şi puţin oxidate. Să nu mă întrebaţi ale cui. Am ieşit cu toţii din epoca bronzului. Azi, celebritatea este origami.

Un lucru la care sigur nu s-a gândit Guttenberg a fost că va veni o vreme când oricine va putea să publice orice. La fel ca el, nici Homer nu şi-a dat seama că glorificarea mardeiaşilor în chip de eroi nu va rămâne accesibilă doar poeţilor. Azi, când cei mai citiţi scriitori sunt fotografii, oricine poate deveni o celebritate. Dar cum memoria unui om are limitele ei, termenul de valabilitate al celebrităţii făcute fi depăşeşte cu puţin pe cel al margarinei. „Oricine poate deveni o celebritate”

înseamnă că „nimeni nu va mai fi!".

Acum, celebritatea prin cultură mi se pare cea mai ridicolă opţiune. Toată lumea a auzit de Bach. Câţi oameni ştiu trei note din ce-a compus? Sau prenumele lui? Săptămâna asta, cel mai cunoscut personaj e Gigi Becali, care a făcut-o „zdreanţă" pe o ziaristă de la *Adevărul*. E drept că atenţia publicului se va îndrepta spre alte subiecte, iar Bach a scris muzică clasică. Alegem alte exemple? Vreţi să vorbim despre Goethe şi al lui *Faust*? E drept, toată lumea a văzut filmul. Dar majoritatea au fost neimpresionaţi de bărbatul cam „trecut", care voia să-şi vândă sufletul. La ştiri era una care-şi vânduse un rinichi…

A nu se glorifica trecutul. Când Edward Gibbon căuta material despre împăraţii

romani, cele mai puţine pagini povesteau despre cezarii exemplări, în vreme ce crimele lui Caligula şi excesele lui Commodus ocupau zeci de metri pătraţi. În ciuda acestor proaste auspicii, eu sunt decis să devin celebru.

Toţi oamenii îşi fac planuri când mai adaugă un an. Viitorul, din ce în ce mai puţin încăpător, ca o faleză mâncată de valuri, este foaia pe care vrem să scriem, cel mai adesea, altceva decât suntem în stare. Bornele invizibile ale anilor nu înseamnă altceva pentru nimeni, chiar dacă viaţa este pentru unii o autostradă, iar pentru cei mai mulţi un drum de ţară plin cu gropi. Planurile trasate la aniversări, ca şi cele făcute la băutură, rămân de cele mai multe ori pe hârtie. Pentru că nu putem fi

decât ceea ce suntem şi sufletul îşi doreşte în chip absolut fatal ce nu poate avea. În ultimă instanţă, cunoaşterea pe care ne-o dorim conduce la umilinţă şi singura dorinţă secretă pe care un om lucid şi-o poate pune atunci când suflă în lumânările de pe tort este ca acestea să rămână mereu douăzeci şi cinci.

În linii mari, aniversările mele au decurs cam la fel: ba pleca altcineva cu prietena mea, ba nu primeam niciun telefon. Cel mai adesea însă, nu aveam bani. Pentru că 27 pică fatidic înainte de ziua de salariu. Ar trebui să contribui cu un copil făcut Mariei la noua generaţie?

Dar generaţia mea? Noi am fost copiii revoluţiei. N-am făcut-o noi, dar ne-a tăiat viaţa în două pe la ecuatorul adolescenţei.

Revoluţia de după

Ianuarie 1990. Nimic nu m-a pregătii pentru şocul revenirii la liceu după acea vacanţă de iarnă. După un proces gen commedia dell’arte, cei doi bătrâni după care se întorcea soarele în România au fost ucişi din motive bine întemeiate. Dictatorul nu mai era. Asta a fost formula agreată. Nimeni nu se mai temea de gloanţe. Lucrurile păreau să revină la normal. Dar nu mai exista un normal la care lucrurile ar fi putut să revină. În prima zi din trimestrul doi, clasa arăta ca un pom de iarnă în care globurile colorate erau colegele mele, îmbrăcate fiecare cum avusese chef. Cele mai multe în rochiile croite pentru chefuri, sindrofii şi revelion. Diversitatea coloristică rănea pur şi simplu nervul optic, atâta

vreme obişnuit cu bleumarinul uniformelor. Machiate violent, adolescentele care au avut şansa să-mi fie colege păreau nişte curve. Cele mai multe nu aveau nici cea mai vagă idee despre cum ar fi trebuit să arate un machiaj „de zi”. Nici noi, băieţii, nu aveam, dar toţi am căzut de acord că ceva nu era în regulă: majoritatea păreau fardate de un daltonist pentru care excesul de roşu nu are nicio importanţă.

Cele mai multe fuste erau scurte. Un lucru bun. Şi foarte rău în acelaşi timp. Ierarhiile stabilite pe vremea sarafanelor se prăbuşeau. Cu picioarele la vedere, numerele unu, doi şi Irei ale clasei cădeau în derizoriu. Aveam paisprezece ani. Cam toţi. La vârsta asta, anatomia, Mama Natură sau Dumnezeu au decis că fetiţele au nevoie

de pernuţe de grăsime pe fund şi spatele coapsei. Scobiturile clasei, privite ca anomalii pe „vremea comunismului”, jubilau.

La televizor, jubila toată lumea. Adrian Păunescu nu era lăsat pe post. Alexandru Andrieş vindea mai multe discuri decât pot cu să număr fără să adorm. Surprinzător de bun din toate punctele de vedere, albumul lui, intitulat *Interzis*, avea trecere la toată lumea exclusiv datorită versurilor. Versuri scria pe atunci şi Dinescu. Mama îl iubea sincer, l-ar fi spălat puloverele. Şi lui, şi lui Iliescu, ceea ce poate să pară o contradicţie în termeni.

Din lipsă de timp, revelionul de la TVR dintre anii 1989 şi 1990 a fost extrem de reuşii: numai muzica, ore în şir. Numai

artişti străini. Lambada înnebunise ţara.

1990 a început la fel de bine cu *Taxi Driver* şi *E.T.* Probabil dornici să ajute, nişte domni din TVR, a căror identitate va rămâne o enigmă, au sprijinit revoluţia sexuală cu câteva filme erotice. Unul dintre ele era chiar comentat de telespectatori prin intermediul subtitrărilor. Nimic nu s-a comparat cu sinceritatea mulţumirilor primite de la o unitate militară. Asta se întâmpla noaptea. Pe timpul zilei, caricaturistul Mihai Slăncu dădea interviuri. Blandiana la fel. Petre Roman vorbea franţuzeşte fluent, într-o convorbire telefonică în direct la televiziune. Cu un profesor de-al lui. Erau la modă intelectualii.

Intelectualii au rămas la modă până la

prima mineriadă, când a devenit clar că nu se putea ca ei să fi făcut revoluţia. Nu erau „buni la bălaie”. Studenţi cu coastele rupte se văitau inestetic în timp ce Iliescu îi felicita pe mineri pentru spiritul lor civic. La noi în liceu, fetele învăţaseră să se machieze şi nu mai arătau ca indienii Sioux în vreme de război. La modă erau blugii elastici care se mulau pe fese de mai mare dragul. Aveam erecţie şase ore pe zi. Vremea aceea a trecut.

Totuşi, nimic nu se putea compara cu pilula. Era însoţită de tot felul de legende: îngraşă, ucide, măreşte sânii, nu funcţionează la zece la sută dintre femei, n-am eu ghinionul ăsta. Pilula şi prezervativele, marfă de contrabandă până în 1990, au permis generaţiei mele să-şi

înceapă viaţa sexuală mai devreme. Ocazie de care eu nu am profitat. Am profilat însă din plin de apariţia revistei *Mapamond*, care, pe lângă documentare şi articole politice, conţinea şi poze color cu femei frumoase şi dezbrăcate. Şi acum mă excită mirosul de hârtie proaspăt tipărită.

Cărţile se vindeau bine. Sven Hassel, cel mai bine. Nimeni nu mai ironiza genul SF care vindea şi el tone de cărţi. În *Tineretul liber* găseai câte o poziţie pe zi. Desenată şi explicată. După o lună, deja băleau câmpii, dar eu mi-am dat seama mult mai târziu. Am luat decizia să nu mai ies cu fete din liceul meu. După un mic scandal, desigur. Încetul cu încetul, deosebirea dintre cei cu bani şi marea majoritate devenea evidentă. Dolarul era o sută de lei. Tata avea patru mii, dar îi

bea pe toţi. Primii blugi de firmă mi i-am cumpărat singur. Cu o prietenă, bună, de la mine din clasă, citeam *Pisica în cizme* pe roluri. Penisul şi testiculele mi se umflau dureros, dar eram convins că prietenia noastră ar fi murit dacă mă culcam cu ea. Prietenia a murit oricum.

Naţionala de fotbal juca foarte bine, dar tot de necaz am plâns până la urmă. Tristeţea a trecut repede, cum aveam să învăţ că trec toate. În 1990, a început, fără îndoială, revoluţia sexuală în România. Şi alte soiuri de revoluţie, despre care vor scrie Pleşu, Liiceanu şi Ţurica. Dacă mai au timp.

Pentru cei mai mulţi din generaţia mea, 1990 înseamnă: primii bani pierduţi la alba-neagra, prima sticlă de coca-cola şi primul

sărut. După caz, putem adăuga: cutiile de bere; Tropikana; „consignaţiile" pline cu de toate; ceasurile electronice cu melodii agasante; primele reclame importate la TV; primele reclame făcute în România; computerele 286 şi 386; cu Windows 3.1; Chicago Bulls; Ruud Gullit; primele ghete Adidas, pe care – de obicei – le vedeai la altcineva în picioare; creioanele mecanice cu mină de 0,5; creioanele mecanice cu mină de 0,7; videoplayerele Funai şi Hitachi (ceasuri de perete Futachi mai găseşti şi azi în Bucur-Obor); revista *Bravo* în limba germană, cu pagina de „Liebe" din care nu înţelegeam absolut nimic, dar în care apăreau puştoaice de vârsta noastră aproape dezbrăcate; antenele parabolice pentru Hotbird, Astra şi sateliţii lui

Berlusconi; *La Piovra*; reluarea *Dallas*-ului; prima telenovelă despre o sclavă; case de schimb valutar şi şmenarii care-ţi vindeau ziarele de ieri perfect decupate în formă de bancnote; Maradona; şireturile în două culori, dozatoarele TEC; părinţii fumând numai Kent; planuri de plecat din ţară şi – uneori – îndeplinirea lor; abţibilduri cu absolut orice; primele Merccdesuri Cobra; Snap! Michael Jackson, Sandra, Sabrina; Scorpions – *Wind of Change; Emanuelle* cu Sylvia Kristel; *Emanuelle in space* cu Krista *Allen*; *FSN* – 90% din voturi şi pierderea unui procent similar din speranţe. „V-am prins, vrăjitoarelor!”

Anii 1996 şi 1997 aveau să extermine ideea că România avea atunci alternative. N-are nici acum. Am lipit afişe absolut

gratis pentru PNŢ ŞI CDR. Mai bine îmi exersam mixajele în timpul pierdut aşa.

Discotecile s-au înmulţit prin sciziparitate, altfel spus, în draci. Nici viruşii nu au o asemenea rată. Cluburi, baruri şi discoteci promiteau aventuri cu nemiluita şi nu mai închideau la ora 23. Nici nu mai ştiu în câte subsoluri nu m-am dus, convins de un coleg sau altul că e populat cu fete singure. Mai puţin revoluţionar decât ei, mai „pămpălău”, reuşeam să plec întotdeauna cu cineva, pentru că fetele tinere – chiar mai tinere decât noi – adorau *felul cum mă* bâjbâiam atunci *când* le invitam la dans.

„Iubita” unui bun prieten a început să danseze într-un bar de striptease încă din clasa a noua. La bară, purta nişte chiloţi cu

„aţă-n fund”. Alt termen nu exista pentru masele largi, populare. El s-a simţit jignit. Ea şi-a găsit un tip din „show-business” care o bătea periodic. Dansa cu ochelari de soare. Avea fese splendide şi buze de nu te puteai concentra la ce spune, iar profesorul de sport şi cel de istorie îi făceau tot felul de apropouri „fără chiloţi” în ore. Ambii au devenit aproape imediat clienţii barului şi am ştiut că ar fi vrut mai mult atunci când unul n-a venit la şcoală *o* săptămână pe motiv de boală, iar celălalt a făcut-o etalând o frumuseţe de ochelari de soare. Mari. Revoluţia sexuală nu ne privea numai pe noi, mucoşii.

Videotecile au consacrat în doi timpi şi trei mişcări nume de actori greu de pronunţat la prima vedere şi prefixul

„super”, bun de pus în relaţie cu tot felul de braşoave. Filmele propuse se lăfăiau pe coli ciocan scrise cu carioca şi purtau eticheta „super-acţiune”, „super-erotic” sau „super-de-casă”. La niciunul dintre aceste genuri lumea nu se masturba în săli, care erau pline ochi. Problema locativă avea să devină de atunci lot mai acută. În România începea goana după aur.

Cinematografele statului, departe de pudoarea pe care acum o propovăduieşte Consiliul Naţional al Audiovizualului, au programat la repezeală două filme erotice poloneze. Unul dintre ele se numea Porno. A fost tradus *Nu vreau porno*, lumea se pare că voia, aşa că, după câteva spectacole ratate din cauza nehotărârii publicului, ambele pelicule au jucat cu casa închisă.

Porno avea pretenţii exagerate. Străduindu-se să fie un film despre lume şi viaţă cu femei dezbrăcate şi contacte simulate, el a sfârşit prin a dezamăgi pe toată lumea. Mai puţin pe producători, care s-au umplut de bani. Păcat de tinerele din el, care, deşi nu convingeau ca actriţe, erau tare decorative.

Din nişte motive care-mi vor rămâne obscure, principala mea satisfacţie din acea perioadă erau vinilurile bulgăreşti şi ruseşti. Şi casetele pirat. Prima stare apropiată de orgasm am avut-o tăvălindu-mă pe jos ascultând muzică.

Şi muzica părea că se schimbase. Nimeni nu mai asculta români. Excepţiile erau foarte rare. Oricum, mare parte dintre piesele compuse în 1990 nu au decât valoare documentară. Din punct de vedere

muzical, sunt zero. Cele mai multe cântece care au făcut epocă erau creaţii mai vechi. Celebrul *Doamneee, vino doamneee* al lui Sterian se numeşte de fapt *Nopţi* şi a fost compus în anii ’80. S-a vrut mult în anul acela şi s-a putut remarcabil de puţin.

Revistele fără perdea au demonstrat că hârtia putea suporta mult mai mult decât ne imaginasem. De la Dostoievski am sărit la poveşti porcoase în care zidarii veniţi să facă o lucrare „calcio vecchio” sau „bob de orez” ajungeau să copuleze în grup cu profesoara care îi angajase. La radio, debutase o emisiune numită „Fără prejudecăţi”. Realizatorii ei făceau atâta băşcălie, încât era extrem de agreabilă şi complet inutilă, pentru că nu mai ştiai ce-i pe bune şi ce nu, iar sexul în sine părea o

chestie de râsul curcilor. Cu toate acestea, nu ratam nicio ediţie.

Peste tot în jurul meu oamenii o luaseră razna. Şi eu în rând cu ei. De la bucuria pe care am încercat-o atunci când mi-am putut cumpăra primul creion mecanic, ajunsesem la senzaţia greu de suportat că nimic din ceea ce ni se promisese nu se împlinea. Sau arăta mutilat caraghios. Noroc cu fetele. Ele se împlineau exact aşa cum trebuia. Sânii se rotunjeau, fesele începeau să însemne altceva şi vorbele lor deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe. Vorbele… într-un ritm mai alert decât ar fi făcut-o pe vremea lui Ceauşescu. Sânii şi fesele… cel mai probabil, la fel.

În liceul meu – cel mai bun şi mai strict din Ploieşti, supranumit Bastilia –, cărţile

favorite erau *Pogoară-te Moise*, *Istoria ideilor şi credinţelor religioase* şi *Kama Sutra*. Aşa cum arabii foloseau cămile puse să tragă în sensuri contrare frânghiile legate de braţele şi picioarele unui condamnat, până ce omul se rupea, aşa şi noi eram smuciţi de una sau alta dintre lecturi în toate direcţiile, până când ne venea greu să spunem ce credem şi ce ştim. Cine suntem, de unde venim şi încotro ne ducem sunt întrebări la care nimeni n-a găsit răspunsuri irefutabile, aşa că noi nu ne complicam inutil existenta.

Când simt nevoia sa asemăn cu ceva revoluţia sexuală de la începutul anilor nouăzeci, singura comparaţie care rezistă este aceea cu fisiunea nucleară. Pentru cei mai slabi la fizica, merge şi tradiţionala

comparaţie de bar cu bila albă de la biliard. Toţi eram bile albe. Fiecare ins părea o sursă de dezordine. Nu era unul care să nu aibă idei sau – mai grav – informaţii care păreau de o importantă colosală pentru viitorul omenirii. Un subiect despre care, de fapt, ţărilor mici nu li se cere niciodată puterea. Iar noi eram nişte oameni mici, într-o astfel de ţară. Din acest punct de vedere, lucrurile nu s-au schimbat. Cât despre sex, acum se putea vorbi şi – mai ales – se putea face altfel, toţi puştanii mergeau cu prezervative în buzunar la petreceri. Doar – doar. Puştoaicele păreau mai refractare la nou, astfel încât cele mai multe prezervative prindeau câte trei-patru spălări în buzunarul pentru brichetă al blugilor, apoi trebuiau, cu regret, aruncate.

Unul dintre cele mai grele momente era atunci când trebuia să cumperi din nou. Revoluţionari de operetă, intram şi de cinci ori în aceeaşi farmacie până reuşeam să ne învingem jena.

Femeile care înţeleseseră deja că sexul e o plăcere îl serveau acum mult mai des, pentru că dispăruse tirania lui bebe. Mult mai subtilă decât cea de Ceauşescu, teama de un copil nedorit frigidizase femei din toate clasele sociale şi maternitatea părea o povară, chiar o obligaţie, sub legile RSR. Acum totul era permis, inclusiv avortul. Ca orice lucru oarecum nou, în 1990 şi 1991 s-a abuzat de această metodă, ginecologii fiind mai solicitaţi decât stomatologii.

Continuam să creştem odată cu ţara. Bunăstarea părea să însemne acum un

video şi abonament la un centru de închirieri. Dacă pirateria ar fi fost băutura, România ar fi avut sânge în alcool. Nimic nu era legal. Şi nici ilegal. De vreme ce robinetul legilor nu exista... Şi nici nu avea să existe până nu s-au îmbogăţit elefanţii. Şi o mâna de îndrăzneţi pe lângă. Filmele Made in Hollywood deveniseră mai influente decât profesorii şi părinţii noştri. Situaţie care acum nu mai pare nimănui anormala. Ele au introdus: ideea de gaşcă de cartier, conceptul de om de afaceri fără scrupule, modelul justiţiarului cu puşcă, unele marţiale de larg consum vorbite în engleză, isteria ţâţelor măsura D şi cultul pentru propriul corp.

Toate aveau să fie devastatoare pentru generaţia mea, care le-a încasat în plină

figură. Până la ultimul om, toţi am devenit găşti mai mult sau mai puţin justiţiare, practicante de arte marţiale şi sensibile la D-ţâţe. Pentru că „răufăcătorii” erau rari, ne băteam pentru supremaţii stupide. Cum ar fi cea a unui stil de luptă asupra altuia, lucru ridicol, de vreme ce nimeni nu avea mai mult de şase luni de antrenament. Tot căutând idealuri pentru care să luptăm, am ajuns la concluzia previzibilă că banii meritau atenţia noastră. Chiar şi cei care puneau înaintea banilor femeile ajungeau rapid la concluzia că totuşi banii nu strică.

Înainte de '89, taică-meu dădea de băut la câte zece oameni în ziua de salariu. Mereu rămânea cu bani. Care, cel mai adesea, îi erau furaţi ulterior. La scurt timp după – în plină reformă? banii nu-i mai

ajungeau nici pentru el. Ca principal semn al declinului, a început să o înşele pe mama cu femei din ce în ce mai urâte. Acestea fund datele, am început să muncesc de timpuriu. Primul loc de muncă oare, cum remunerat a fost la o televiziune prin cablu. Primul meu salariu? Exact cât un bilet la Phoenix. Cumpărat complet aiurea, pentru că am reuşit să aranjez un interviu cu Nicu Covaci şi am intrat gratis. Cu biletul aş fi putut bucura pe cineva, dar nimeni nu părea să merite. Baniciu părăsise grupul. Ţăndărică era inabordabil. Nicu era răguşit şi bea litri de ceai. L-am întrebat de ce a plecat Baniciu şi interviul s-a terminat mai repede. Eram, până la urma urmei, doar un mucos care obţinuse interviul pentru că vorbea bine la telefon. Nu ne-au dat voie să

filmăm concertul, dar noi am făcut-o. „Pe genunchi”. Dumnezeul rockerilor bătrâni ne-a atras subtil atenţia desincronizând sunetul. Am remasterat caseta, dar n-am difuzat decât interviul. La concert, avusesem o revelaţie: femeile trebuiau să fie sălbatice, pletoase şi să poarte direct peste sâni tricouri cu Sepultura. Ca să le atrag, mi-am tăiat singura pereche de blugi şi mi-am lăsat părul să crească. Succesul acestui gest necugetat a fost destul de modest. Toată lumea folosea expresia „Nu fi copac!”. Cel mai bun prieten al meu continua să fie o femeie. Folosesc cuvântul „femeie” în deplină cunoştinţă de cauză, pentru că se maturiza cu altă viteză. Trăia mai repede. Cu fiecare poveste pe care mi-o spunea, respectul meu pentru femeie

devenea o instituţie. Nu diavol, nu înger, doar o femeie din came şi sânge fierbinte care m-a învăţat să le iubesc pe toate. Aşa cum era de aşteptat, revoluţia sexuală a anilor nouăzeci s-a încheiat pentru ea printr-o căsătorie începută foarte bine şi de care acum nu mai ştiu nimic. Pentru mine, în preajma acestui eveniment de-abia începea aventura. Cu un anunţ în ziar. Am minţii în CV şi am fost angajat 1) J într-un club de pe litoral. Deşi eram un începător absolut, am reuşit să las altă impresie şi afacerea i-ar fi mers sujh i1> «iacă pe patron na I-ar fi furai triată lumea. Chiar şi aşa a fost destul de profitabil. Două zile şi două nojhi n-am dorinţe, învăţând de unul singur cum să folosesc echipamentele pe care mă dădusem specialist. Era 1993 şi

revoluţia sexuală începea – în sfârşit şi pentru mine. Totul s-a întâmplat pe „repede-înainte” şi, după trei luni la mare, nici maică-mea nu m-a mai recunoscut pe dinăuntru.

Oameni mai înţelepţi au observat demult că orice schimbare la nivelul societăţii se întâmplă ca o sumă de schimbări individuale. Fiecare e pe cont propriu. Aşa că mulţi au dezavuat, alţii i s-au împotrivit şi câţiva nici nu au observat revoluţia sexuală din anii ’90, dar aceia nu sunt cititorii mei.

Actul al doilea

Maria citeşte o carte cu multe personaje, scrisă de un englez care i-a dedicat-o soţiei lui. Convinsă de engleza mea – doar am făcut o facultate –, mă întreabă cum se citesc numele personajelor,

după care le silabiseşte tare şi clar, cu un uşor accent rusesc. La unul dintre nume oscilez între două variante. Nu mă priveşte cu reproş şi mă consolează: „Oricum, ăsta mai are puţin şi moare…”

Autorii de romane fluviu sunt oameni cu o slabă putere de sinteză. Pe de altă parte, marea majoritate au scris într-o vreme în care serialele TV nu existau. Acum există, iar maică-mea nu rata niciun episod din *Dallas*, *Lumini şi umbre*, *Linia maritimă N ştiu-Cum* şi – mai târziu – *Sclava Isaura*. În aceste pelicule, realizarea în iubire şi cea în afaceri merg mână-n mână, cei buni merge mai departe, răii o păţeşte şi mamele are ce discuta la serviciu. Sau la telefon. Totuşi, cred că nu-i bai că tinerii nu mai citesc. Cartea este numai un vehicul pentru idee,

iar ideile pot fi serbede sau periculoase. Cele periculoase au uneori şansa să fie bine scrise. Ceea ce le face şi mai periculoase. Oricum, în opinia mea, ceea ce ar trebui să îngrijoreze este ierarhia ideilor. Nu a formalelor prin care ele pot fi transmise. Nimic nu se mai poate măsura, nu-i niciun soclu nevandalizai şi nici vreunul în construcţie. Şi asta e lot atât de râu pe cât e de bine, pentru că supremaţia unei idei e perisabila şi chiar aşa trebuie sû fie, iar în dictatura unui format (aşa cum este şi cartea) răzbate gustul metalic de cuşca, Dacă e să fim sinceri, cartea e ca o melodie scrisa. O partitura. Dna dintre căile cele mai anevoioase atunci când vrei să guşti muzica. Notele trebuie interpretate, iar cititorul, ca un instrumentist cu mintea, are nevoie de

ani de „studiu” înainte să le cânte cum trebuie. Iar pe lângă toată aceasta muncă, mai are nevoie şi de un dram de talent. Aşa rămâne ideea închisă în cărămizi de gheaţa rânduite frumos pe poliţele unei biblioteci. Un iglu fără intrare. Un sanctuar inaccesibil plebei. Un misionar care nu ţine calea nimănui cu revelaţiile sale. Un mormânt.

Destui au spus că poezia trebuie meritata, lucru pe care nu-l neg. Pentru că sunt şi eu un snob. Aveţi însă grija ca şi frumuseţea e o formă de talent. Cum rămâne însă cu accesul la idee al celor care nu au avut niciodată o şansă? Ce la voi putea spune eu oamenilor care au încercat să încălzească pereţii igluului cu palmele, sperând să poată arunca o privire înăuntru? Ce le veţi spune voi cerşetorilor de pe

trepte la ieşirea din templul interzis?

Cartea nu e decât un vehicul pentru idee, dar nu o maşină blindată, ci un taxi. Mai puţin spaţioasă decât un film, mai discretă decât un cântec şi mai puţin transpirată decât un bronz. Iar ideile, sâmburii ci de aur, sclipesc adesea şi în filme sau răsună melodios din tamburină. Aşa că nu-mi bat capul cu oamenii care nu citesc pentru că nu contează pe ce poarta intru în oraşul tău. Important e să fie deschisă.

Şi totuşi…

O femeie aplecată peste o carte. Minunata poză. Uneori, nimic mai mult, alteori, mai mult decât îi place unui bărbat să recunoască. Maria citeşte. Kadu sta şi se uită neîndrăznind să distrugă o conexiune

între două creiere, un flux nervos care a tranzitat centrii responsabili cu limbajul ai autorului, care i-a mişcat mâna pe hârtie şi care mişcă acum un suflet de femeie cu ajutorul nervului optic îndrăgostit de conţinutul a 32 de coli de tipar. O relaţie de o intimitate totală. Sunt aproape gelos. Ce necrofilie intelectuală, să iubeşti un poet mort. Fiindcă e imposibil să iubeşti poezia unui om căruia nu-i faci loc în suflet. Mie îmi place şi Păunescu. F grav?

Maria citeşte, şi sânii, vârâţi unul într-altul, par să imite curbura cărţii. Două file din acelaşi roman, unite într-o elegantă legătură de piele fină pe care le contempli aşezate cuminţi în bibliotecă, alături de altele. La fel de frumoase.

Leu bătrân, respectul face cu greu faţă

leoaicei tinere, pofta, care nu ştie decât comanda „aport!”

Liniştea de după se spulberă ca fumul ţigării din acelaşi moment al acţiunii: pereţi crăpaţi, tavan afumat, o vecină găteşte o musaca de cartofi de-ţi mută nasul din loc şi centrul atenţiei în stomac.

Stomacul se găseşte puţin mai sus de sex. Să însemne asta o evoluţie?

— Mi-e foame. Maria, ce-ai în frigider?

— Doar sticla de vin roşu de la tine…

Plecăm destul de repede şi ne întoarcem cu nişte râmaţi. Proasjjeţi.

Motanul ei a intrat în transă de la primele miasme descătuşate din craliţă.

— Johnm, nu e voie!

Juhnm nu retieavă m-a nu primeşte câţiva centimetri. Mana nu s-tr mulţumi cu

atât de puţini. Ironizez în gând wtpurvru iubii îi j» latome «O femeie fericită în pat găteşte aici el, nu are o privire «le râm» * bătut atunci când vorbeşte nu şmrtmrtr, cântă, dam* ovă e învrăgă.

Mânau Şi râmfitm unul la altul Burţile pline nu ne rtni *mm mut*» «în o jumatar «în oi 4 în p. «t Suna telefonul.

E tatăl ei, a venit din orăşelul de provincie ca să-şi vadă fiica, „astăzi domn cu multă carte”. O mângâi ca un puştan în vreme ce ea încearcă să poarte o discuţie serioasă:

— Eşti cu cineva, Măriuţa?

— Sunt singura, telefonezi de la gară?

Numai tată de fată să nu fii! O să ascult, acasă Romica Puccanu: *Cine are fată mare*.

Mai avem aproximativ o jumătate de oră.

Realizăm cincinalul în patru ani şi jumătate şi la trei fix ies din apartamentul Mariei exact la timp ca să dau nas în nas cu taică-său care ieşea din lift. Eu îl ştiu din poze, aşa că îl salut dintr-un reflex. E un moment destul de jenant. Ajuns în cabina ascensorului, îmi văd buza de jos muşcată destul de estetic, dar fără echivoc.

Autorului romanului după care s-a făcut *Fight Club* i-a venit ideea după ce l-au bătut doi mitocani de-ai lor. Dracu' mai ştie ce-i bine să ţi se întâmple şi ce nu. Cum mi-a venit mic ideea cărţii ăsteia? Păi bine, mă, cititorule, pe tine te interesează viaţa mea personală?

După ce îmi trece jena provocată de întâlnirea de câteva secunde cu tatăl a cărui fată ştiţi voi, încep să mă gândesc la norocul

care a dat peste mine când m-am îndrăgostit de muzică şi am simţit că trebuie să-i fac şi pe alţii să-mi asculte selecţiile. Poziţia mea de DJ îmi va aduce

Puterea sexuală a diferitelor meserii se poate recunoaşte după numărul de cuvinte care exprimă într-un târziu ideea de şef. Minim două. Manager programare şi strategie motivaţională; director resurse umane; coordonator dezvoltare-strategie; ofiţer relaţii cu presa. O funcţie bună, cu trei-patru nume, nu este însă totul. Pentru că întotdeauna va exista o meserie care impune respect şi trezeşte libidoul cu numai două iniţiale: DJÎ

Nu neg că în alte state… mă scuzaţi… în ţări care chiar satisfac prin organizare ideea de stat, există şi tentaţia omului în

uniformă. La noi, un poliţist cinstit câştigă în jur de 250 de euro pe lună, ceea ce favorizează o mentalitate de chelner. Mi-ar plăcea lotuşi să vă spun ce frumos e ca un om care-şi face datoria să găsească acasă o nevastă frumoasă şi să înfrunte alte trei oferte pe zi. Doar că nici la ei tiu aşa merg lucrurile. Uniformele atrag mai mult atunci când nu trebuie să le speli şi să le calci când soţul nu e ataşă (şi asta se întâmpla mai tot timpul). Dar actorii şi muzicienii sunt altceva.

ŞI DJ-ul e altceva, şi totuşi arc parte de mai multă dist răcite decât un actor sau un muzician. Pentru că nu v tot timpul protejat de malaci pica bine plătiţi şi nu e asaltat mereu de sute de admiratoare. Aşa cum o femeie este mai în siguranţa goala într-o

cameră cu 100 de bărbaţi decât îmbrăcata în prezenţa unuia singur, la fel muzicianul asaltat de 100 de femei arc mai puţine şanse să plece cu una acasă decât un DJ cu doar 10 oferte.

Vreţi să vorbim despre

Palmares?

În amor este o contradicţie în termeni. Sunt oameni care spun prietenilor: „am fost acolo” atunci când toată lumea remarcă o pereche de sâni. Varianta maxi a acestei vanităţi mitocăneşti este interviul în presă despre cuin Nimeni a regulat o Vedetă. Să avem pardon. Sunt lucruri pe care un bărbat nu ar trebui să le popularizeze. Că de-aia se cheamă intimitate.

Oamenii de bun-simţ sunt aceia care-ţi împărtăşesc convingerile. Nu mai ştiu cine a

spus asta, dar mi se pare corect să nu mă credeţi mai deştept decât sunt numai pentru că lecturile mele au fost altele. Ca atare, dacă nu sunteţi de acord cu ce spun, faceţi cartea cadou. Eventual, coşului de gunoi. Dacă sunteţi, aflaţi despre mine că şi eu vă iubesc. Şi cred, ca şi dumneavoastră, că deşi un palmares de povestit cu alcool nu merită osteneala unei vieţi, momentele de fericire merită reţinute şi regurgitate din când în când, ca o hologramă în faţa ochilor minţii. Nu e un îndemn spre paseism, deşi toţi oamenii cu o viaţă suficient de lungă ajung mai devreme sau mai târziu acolo. Nu e nimic indecent în a realiza că poţi privi înapoi şi fără mânie, savurând din nou vibraţia primului sărut. Chiar!... dacă sunteţi singuri, încercâţi să spuneţi cu voce

tare: „primul sărut”. Ce copilăros sună! Dar pentru mulţi dintre noi a fost o descărcare de energie pe care am uitat-o. Omul este ce-şi aduce aminte că este Nicliita Stan eseu).

Primul sărut nu e o chestie de palmares, ci un moment de fericire. Merită să închizi cartea aici şi să-ţi acorzi un minut ca să încerci să ţi-l aduci aminte.

Ai făcut asta?

Bun. Sunt fericit că, în loc să-ţi povestesc cu, ţi-ai povestit singur. Recunosc că am avut tentaţia să-ţi scriu despre al meu, dar atunci s-ar îl dus pe apa Sâmbetei toată argumentaţia mea lapidară. Primul meu sărut a semănat izbitor cu al dumneavoastră.

Cât despre palmares, dacă totuşi credeţi că există, cum se ţine scorul? Numărăm

relaţiile? Orgasmele? Telefoanele disperate? Florile şi lumânările? Insolitul locurilor? Frumuseţea în ochii lumii? Tragi o linie şi dacă-ţi dă cu plus eşti fericit? Ai nevoie de hârtie, pix şi o formulă de calcul ca să-ţi dai seama dacă eşti mulţumit de viaţa ta? Nu cred că ne trebuie vreun lest din reviste ca să aflăm dacă suntem sau nu fericiţi.

Fericirea atitudine.

Teoria asta se verifică în destule situaţii. Una dintre cele mai clare s-a întâmplat chiar pe strada mea, unde o femeie angajată la salubrizare se întreţinea (numai zâmbet) cu un posesor de Trabant. Femeia îşi sprijinise cu nonşalanţă măturoiul de maşina nemţească, fapt care nu deranja pe nimeni. Se sorbeau din ochi. Şi păreau extreeem de fericiţi. Desigur, unii vor spune

că erau „fericiţi în prostia lor”. Bine-bine, da’ erau? Ce mai contează cauza? Ignoraţi, ţa înseamn» fericire? Uneori. Partea proastă cu ignoranţa este cât e uşor perisabila şi, odată pierduta, nu se mai întoar, ce. Mergând mai departe pe firul logic al povestirii, riscam să stricăm totul. Pentru e. a se prea poate să fie adevărat ca gândurile celor doi, transpuse în limba vorbită, să fie extrem de greu de publicat. Noi am încerca, lotuşi, dacă am avea insolenţa (poate şi ignoranţa) să credem că putem deduce ce gândeşte o fată din ţiganic, când se întâlneşte cu ibovnicul motorizat.

Căutarea fericirii *este* cea mai comună îndeletnicire umană. Călugărul care se înfometează-n stâncă şi adolescentul care merge la bordel sunt în căutarea aceluiaşi

lucru. Fericirea ca stare de bine. Nirvana. Raiul. Momentul ejaculării. Ovaţiile unui stadion. Strigătul neomenesc din momen, tul victoriei. Lacrimile de bucurie. Te iubesc.

Ludicul guvernează fără niciun scop anume, disimulat în cele mai înălţătoare porniri şi în cele mai josnice instinote. Jumătate din lumea noastră se sprijină pe Carbon şi arde încercând să lumineze drumul spre fericire. Până la urmă, o utopie. Şi asta nu din cauza că fericirea n-ar exista, ci pentru că e instabilă. Iar noi o visăm altfel, fără să acceptăm prea uşor că nu condiţiile care au produs-o se schimbă, ci noi ne modificăm tot timpul percepţia. Cei instabili suntem noi, dovadă că la un moment dat murim toţi. Ceea ce este,

totuşi, un act de dreptate.

Fericirea nu este o anomalie şi Li ea se poate ajunge pe mai multe rai. Cele mai cunoscute suni cea mai uşoară şi cea mai grea. Dară ai înţeles enunţul de mai sus, înseamnă că pe cea mai uşoară, ignoranţa, tocmai ai ratat-o. Nu-ţi mai rămâne decât să înveţi rum să-ţi ronstruieşii şi să-ţi menţii fericirea. N-are nkio legătură cu siini-lenil rare te ajută să-ţi amâni ejacularea. Nici ru metodele de păstrat bărbatul perfect pe care ţi le vântură prin faţa ochilor revistele pentru femei.

De fiecare dată când cineva îţi da reţete de preparat fericirea trebuie să fii sceptic. Dacă opreşti lectura aici, e un semn cert că ai înţeles ceva. Dacă o continui, e la fel de bine. Pentru ca nu poţi lua decizii corecte

fără un minimum de informaţie. Desigur, există hazardul, dar şi el este supus unor reguli. Lumea e un camion dat cu vopsea termosensibilă. În funcţie de condiţiile atmosferice şi de unghiul din care e luminai, el poate să pară: dric, maşina poştei, camion Coca-Cola, imperialist american, ruşii în Cehoslovacia, jucărie, loc de muncă.

Eu vû recomand poziţia a şaptea.

Şi, ca la yoga, o manieră simpla. Repetaţi după mine: „Pământul nu s-a născut acum ţ milioane de ani. Lumea are exact vârsta mea. Toţi învaţă odată cu mine, cresc în ritmul meu, dar moare fiecare la timpul lui. Când voi închide eu ochii, lumea se va sfârşi. Când i-am deschis, de-abia aduceau mobila. Pol şi alfa sau omega la fel de bine. Dar aleg să fiu alfa. La mine acasă, sunt stat

în stal. Pot să-mi botez garsoniera imperiul Popescu, Georgescu sau Constantinescu. Câinele meu nu se va mulţumi cu titlul de senator. Mâţa are oricum stal în statul meu. Sunt liniştit şi fericit pentru că posed cea mai grozavă maşină asamblată vreodată: corpul meu tânăr, cu rodajul abia făcut”.

Queen – Don’t Slop Me Now.

Ies în oraş şi mă opresc la chioşcul de ziare din colţ. Azi m-au sunat de la radio să-mi spună să mai vin. O adevărată lege a lui Murphy oarecum pe dos: primeşti preaviz şi – în loc să rămâi fără slujbă – ajungi să ai două. Probabil că şi atunci când va fi să le pierd… tot împreună…

Cert e că n-am comentat şi, după o noapte dificilă îto club, mă îndrept spre un mijloc de transport în comun care mă va

purta spre o zi, la fel de dificilă, la radio. În drum, trei tonele cu ziare. Ştirile din ziarele de azi sunt alea de ieri de la TV. Aşa că niciun cotidian „serios” nu mă interesează câtuşi de puţin. Poate unul neserios. Zău dacă are vreun haz să-ţi faci abonament la *Caţavencu* sau *Dilema*. Să te privezi de satisfacţia de a le cumpăra mereu de la altă taraba, după o privire dispreţuitoare în direcţia hebdomadarelor populare. Să te salute tarabagiii respectuos cu „dom’ profesor”, iar tu să laşi, preocupat, restul.

Dar toate astea au să se sfârşească într-o bună zi.

Cei care pot, pleacă, cei care nu pot, îi învaţă pe alţii cum să plece, iar cei care nu pot nici asta, conduc.

E atât de mică ţara şi e plin de ciori.

Puradeliada continuă, exodul, la fel. Minoritatea conlocuitoare devine înlocuitoare. În câţiva ani, ţara va fi populată de cretini, de cei care profită de pe urma lor şi de redactorii nevorbitori de engleză ai *Academiei Caţavencu*. Dar iată un prieten, cel mai flegmatic dintre posesorii de temperament. Îl iau tare:

— Gaftoi, tu ce crezi că vor femeile cu adevărat?

— Nu ştiu, nu mi-am pus niciodată problema.

Hai că-i tare! îmi zic în sinea mea proprie şi personali Aşteptam amândoi tramvaiul, când văd la ultimul etaj al unui bloc o femeie între două vârste care scutură o faţă de masă la geam, cu ţâţele goale tresăltând în ritmul scuturatului. Un gest

disperat?

Vine tramvaiul şi ne lansăm într-o discuţie la varice (nu prind niciodată loc la ora două) despre cât de frumoase sunt femeile în România şi dacă asta este o manifestare a legii compensaţiei. Ajungem la destinaţie după ce am mai epuizat vreo trei subiecte la fel de eterice la numai câţiva metri de nişte precupeţe care put îngrozitor şi de un grup de ţigani care voritesc tare şi se bat peste coapse la fiecare hohot de râs. Colwirâm cu regretul lipsei unei arme de Iov. Acestea sunt cele două ipostaze în care mă văd cel mai des: un Dumnezeu cu puşcă, profund social şi categoric sau un demon pitic şi albastru agăţat de fustă, savurând în egală măsură cele două capitulări: a trupului şi a sufletului, până la urmă cea

mai atractivă posesiune rămâne omul. Să ai omul tău/oamenii tăi cărora să le porunceşti să vină – să plece, să-ţi facă masaj sau pantofii, să râdă sau să plângă după toanele tale. Aproape toţi ne dorim să fim oameni buni, dar biologicul bale ideologicul şi nu poţi fi altceva decât eşti numai scurte perioade de timp. Cum nu cred să împuşc pe cineva vreodată, decid să-mi iau maşină.

Termometrele din centru arătau cu trei grade Celsius mai mult decât alea de la mine din cartier. Probabil ca să justifice preţurile apartamentelor din zonă. La radio, aflăm ultimele ştiri de la colegii mai devreme sculători decât noi. Cea mai odioasă este despre o fată care a fost violată de tat-su la aniversarea a 15 ani. Asta înseamnă că de ziua ei a primit cadou o

pulă. Desigur că e o ştire care face audienţă, aşa că o vom relua şi la buletinul de şase unde face echipă cu două accidente auto cu victime omeneşti şi cu o babă de 72 de ani care s-a urcat pe o macara şi a ameninţat că se aruncă.

În toată mocirla asta, ajungi să te întrebi cine eşti tu să scrii despre a doua pulsiune esenţială a firii?

Autoportret

Golan Project – Celos.

Mă numesc Radu şi mă cred deşlepi.

Faptul că vă scriu din România vine să contrazică acest lucru. Faptul că mă ci lip în România ar trebui să vă dea de gândit, iar pe mine mă linişteşte puţin.

Sunt heterosexual, dar populaţia planetei numără şase miliarde, aşa că nu

mai are nicio importanţă dacă mă reproduc sau nu.

Vreau să vând încă din timpul vieţii, ca să nu fiu tentai să mă urc pe macarale.

Sunt neîndemânatic şi s-ar putea să cad.

Recunosc că e foarte greu să fii haios în mod voluntar şi că nu ştiu prea clar cum trebuie să arate textele umoristice, dar mi-ar prinde bine banii.

Deşi n-am fost onorat cu un diagnostic, cred că ar trebui organizate pelerinaje la spitalele de nebuni, aceste biserici în care se fluieră continuu. Acolo găseşti adevăruri spuse pe şleau, verzi în faţă ca merele, şi durata enormă a internărilor te face să crezi că medicii şi pacienţii, într-o înţelegere stranie, resping nebunia lumii de afară, scârbiţi fiind de unicitatea şi previzibilitatea

ei.

Şi ce partide de şah geniale se joacă „la nebuni”… Cum?… ăsta nu e autoportret?

Mă scuzaţi. Am uitat să-mi iau medicamentele. *Placebo* – *Metis*.

Ce este aceea voaierism intelectual şi dacă el există

Ocazia de a trage cu urechea le face să descoperi te plăcut poate să fie un lucru pe care, oficial, îl deteşti. Senzaţia că vei pătrunde mai mult o persoană în două minute de tras cu urechea decât în doi ani de discuţii de salon şi faptul că spionajul e o formă de divertisment te determina să speculezi şansa. Vorba ceea: care e diferenţa dintre vină şi păcat? E o vină să te culci cu nevasta altuia, dar ar fi păcat să pierzi ocazia.

Ispita a luat forma unui studio transformat în „sală de colocviu” de patru femei la ora cafelei. Pe monitorul din faţa mea le văd clar: o economistă blondă, a cărei privire semeaţă lasă să se întrevadă o pilă semeaţă, o roşcată mică (nouă) şi două brunete nostime care fac o echipă gen Chip şi Dale la departamentul „vânzări”. Un singur bulon apăsat şi toată conversaţia îmi năvăleşte în boxe. Jenat, le decuplez şi-mi pun casca. Sper la destul de puţin de la acest delict, dar conversaţia pare să merite – din două-trei cuvinte reiese că vorbesc despre începuturi. Zâmbesc auzind vârstele la care au încercat prima oară. Roşcata la vreo 15, blonda un an mai devreme. Chip şi Dale la 13! Nu-mi cred urechilor! Explicaţia lor este chiar mai şocantă decât vârsta – au

început atunci pentru ca toate prietenele lor erau iniţiate şi nu voiau să fiară tolomace. Cea mică şi roşie are un defect la un canin şi camera de supraveghere o vede cum zâmbeşte strâmb ca să-l ascundă. Ia* spune celorlalte că pleca de acasă cu o oglindă. o cutie de chibrituri şi două-trei ţigări pe care le fuma mu-o pădurice din apropierea oraşului ci natal, uilându-sv tot timpul în oghnria să vadă cum îi sta. Realizez că e vorba despre începuturile lor într-ale fumatului şi mă liniştesc. Până la urma, despre ce ar fi putut discuta patru femei la o cafea...

Chiar dacă nu am aflat picanterii, povestea roşcatei mi-a plăcut. În Un, am studiat-o cu atenţie profilând de faptul că în ascensoare toată lumea priveşte în sus sau

spre vârfurile pantofilor. Câteodată, mi se pare ca liftul este cel mai jenant loc de pe planeta. Nu e roşcata naturala şi s-a vopsii ca să pară mai rea şi mai sigura pe că sunt convins, îi fac semn să iasă înaintea noastră şi nu pot să nu remarc cât e de supla şi ce frumos, dar fără emfaza, merge. Merge însă spre o maşină a cărei portiera îi este deschisa de un tânăr efeb – zburător cu negre plete – şi aproape că nu mai contează ca maşina e o Dacia 1100 (nici nu ştiam ca mai exista în circulaţie asemenea relicve). Ea zâmbeşte larg, neascunzându-şi nici pe departe caninul ieşit maliţios de sub buza. Înţelegi dintr-o privire că faţa de el nu-şi ascunde nici defectul dentar, nici sufletul, şi mai ştiu că ea nu are nevoie de această carte.

Lipsa lor evidenta de mijloace m-a determinat să merg în marginea mea de Bucureşti cu ochii deschişi altfel. Căutam frumosul printre adidaşi chinezeşti, emoţia sub minijupa turcească şi dorinţa de iubire ascunsă sub mitocanii de-ale noastre. Simţeam că am redescoperit şi înţeles

Dragostea de cartier

Există şi s-a arătat nouă. Ea face din hoţi taţi model, din copii teribili oameni care ajută doamna să coboare din troleibuzul împuţii şi transformă mardeiaşii în oameni serioşi.

Make love not war!

Desigur, altfel arăta dragostea de cartier în comunism şi altfel este ea la vedere acum, dar la pipăit şi la gust e la fel. Avem fete care întârzie în holul blocului cu băieţi

pe care mamele îi numesc invariabil golani, deşi la vârsta pubertăţii s-au lăsat mângâiate tot în scări de bloc sau la portiţă (echivalentul rural al scării de bloc). Avem masculi în devenire care ajung acasă superexcitaţi de ceea ce îşi imaginează a fi o cucerire a lor, când e foarte posibil să fie invers. Avem atunci certuri, prăpăstii între generaţii, veselă sparta, ochi umflaţi ca la ursul panda, discoteci, violuri cu perversiuni şi comportamentul favorizam al victimei, căsătorii cu burta la gură, dar şi atâta emoţie, nu-i aşa?...

Într-un bloc mizerabil din cartierul

umpleţi spaţiile goale din căile cu oameni, locuri, fapte din viaţa voastră), subsemnatul şi-a găsit iubirea studenţească.

Nu era tocmai legal şi nici înstărita sau

măcar liberă nu era. Soţul era dus la meci cu „băieţii”, aşa că trebuia să ştim cât e scorul în permanenţă pentru că, dacă Dinamo încasa mai mult de două goluri în primele 20 de minute, „câinele până la moarte” se întorcea, cu coatla atârnând jalnic între picioare, acasă.

Să faci dragoste în aceeaşi cameră cu un radio acordat pe „Fotbal minut cu minut” este o reală provocare şi capătă dimensiunea unei experienţe de viaţă când sesizezi stranii „potriviri” cu „situaţia din teren”. Mulţi oameni au impresia că toate cuvintele Biblici le sunt adresate în mod expres, eu am avut această revelaţie pe un comentariu al lui Ilie Dobre: o mână prin părul ei – *mişcare de învăluire a studenţilor bucureşteni*; o alta strecurată sub bluză,

spre sânul cu inima – *pătrundere pe extrema stângă*; atingerea unei coapse – *impetuoasă acţiune de atac*, o mână care mă respinge – *henţ* sau *ofsaid*.

Natura şi iubirea la Constantinescu?

Sună telefonul. E sor-sa – „*Dăm legătura pe un alt star dion*”. O ţine câteva minute de vorbă – *puţină publicitate*. Revine amuzată în pat şi soarbe cu nesaţ din vinul roşu pe care l-am adus – „Mai *curat şi mai uşor*/*Cu aşa un ajutor1 Mister Proper*”.

Ea cedează în a doua repriză – *studenţii deschid scorul*; ratăm un posibil orgasm simultan – *mingea nu se mai întoarce de la peluza cu sărăntoci*; sună soţul ei: „Într-o jumătate de oră ajung acasă, să fie masa caldă” – *cartonaş roşu*.

Sunt totuşi fericit, aşa că, în ciuda jenei

financiare, iau un taxi. La radio, studenţii bucureşteni fac turul de onoare al stadionului. Anul ăsta au promovat în divizia A şi reuşesc un rezultat deosebit. Drace! Şi cu care mai am două examene...

Şi acum tot în cartier locuiesc. Nu sunt destul de „din, mic” ca să reuşesc în viaţă şi nici adaptabil îndeajuns ca ea mă mulţumesc cu ce am.

Intru în bloc ocolind un nene burtos căruia îi dau pe bună ziua. Este unul dintre mulţii moşulici care n-au făcut nimic altceva decât să bea toată viaţa. Acum este administrator sau preşedinte de bloc. Pe scara noastră, cam toţi an îmbătrânit şi toţi sunt câte ceva. Iată un gen de reuşită la care nu aspir.

Deşi în orice stat civilizat oricare dintre

cele două joburi ale mele ar fi suficient pentru o viaţă de „middic-class pig”, la noi e altfel. Ca să mai fac rost de bani, m-am decis să dau meditaţii la engleză. Un fel de „parttime”. Sau „last” în loc de „part”, că sigur în acest mod nu o să mai am timp nici să mor. E o soluţie stupidă de om care a terminal filologia. Nu cred că e o idee prea bună pentru că sunt coleric, deci răbdarea nu e punctul meu forte. Dacă am aşa ceva.

Dave Gahan, de la Depeche Mode, îmi şopteşte în cască: „I-m not renown for my paliencelvm not renown for my restraints”.

Păi, cam aşa e. Sună telefonul.

Este o ea de 18 ani, ultimul an de liceu, care vrea să ştie dacă mai poate da bacul la engleză. Categoric că poate.

Vrea să ştie dacă-l mai şi ia. O rog să

vorbim două-trei fraze în engleză, convins că o să-mi dau seama. Îmi dau. Aş putea să-i spun că da, „dar cu multă muncă şi meditaţii frecvente”… Nu pot s-o mint în halul ăsta. O sfătuiesc să dea bacul la sport şi închid.

Dave: „… Jenown for my angeeer…”

În mai puţin de un minut, sună din nou:

— Îmi place stilul dumneavoastră direct. Haideţi să vedem totuşi ce iese.

— Eu nu lucrez pe mai puţin de 200. Aveţi multe goluri şi a mai rămas foarte puţin timp… Până la urmă cedez.

În tramvai însă îmi aduc aminte de una dintre prietenele mele din facultate. Din facultatea mea, că ea nu intrase. Preda engleza la Băicoi, la un liceu, deşi avea doar liceul, şi pe acela terminat de curând. Lipsa

de cadre...

Era blondă, avea ochi albaştri şi sâni pentru toate visurile copiilor din oraş. Într-o zi, mi-a povestit de prima şi ultima ei încercare de a da meditaţii: Băiatul „de instruit” era din a XII-a. Nu era dintre elevii ci, dar tot liceul o remarcase, inclusiv taică-său într-unu din rarele lui vizite la şcoală. Când ea şi-a dat seama că cei doi plănuiseră să i-o tragă, era mult prea târziu. De atunci nu suporta să o atingă niciun bărbat în perioada menstruaţiei.

Instinctiv, mi-am strâns genunchii, de parcă m-ar fi aşteptat o femeie „titanică”, gata să mă sileascâ la plăceri carnale şi – mai grav – să mă plătească după aceea cu 200 de mii, tariful pentru o şedinţă.

Mi-a deschis uşa o fală urâţică şi

nedefinitivată, dar slabă. Am răsuflat uşurat. Mă puteam, la o adică, apăra...

Lecţia a fost o plăcere, deşi am stat cam mult să o învăţ cum se pronunţă corect grupul „th”. Fata „se mişca bine”, prindea totul repede şi pentru nimic în lume nu înţelegeam de ce arc atâtea necunoscute. M-am simţit şi prost când mi-a dat banii.

Mama ci a ţinut morţiş să discute cu mine. M-am aşezat nu tocmai comod într-un fotoliu de piele enorm. Toată casa arăta bine, soţul ci era mahăr în patronatul cărnii, iar fata lui îi zicea „rechinul”.

Priveam rafturile impecabile ale bibliotecii şi mă gândeam că aş putea inventa o nouă meserie: cititor în cărţi, în cotoare de cărţi, mai exact. Ar fi o ştiinţă exactă, un fel de psihologic. Mă uit la cum

suni aşezaic; îmi dau seama dacă sunt citite; dacă sunt colecţii întregi; şi dau verdicte destul de categorice: multe căiţi de dragoste siropoase: femeie proastă; cărţi poliţiste în exces: bărbat imatur; volume de artă şi cărţi îmbrăcate în piele mirosind puternic a Prontoanlipraf: snob. Cam asta vedeam aici, erau multe cărţi pe care nu le găseai în librării pe vremea lui Ceauşescu, pe care mi le-am dorit mult în anii de facultate şi pe care şefii de sală şi gestionarii de la gostat le cumpărau pe sub mână pentru că arătau bine în bibliotecă. *Istoria literaturii române vechi* de Cartojan nu părea atinsă.

— Remarcabila colecţie, doamnă X. Am început timid o conversaţie…

— Şi unde spuneaţi că predaţi? Hait! Nu

spusesem, pentru că nu predam nicăieri. Asta dă prost. Aşa că mi-am luat o înfăţişare blazată şi am trântit-o: Lucrez la radio şi predau engleză din pasiune. Nu lucrez cu oricine, aleg numai copii dotaţi… A roşit de plăcere, înfăţişarea severă a dispărut şi s-a aşezat picior peste picior, dezvelind câte ceva din calităţile sufleteşti care au făcut-o soţie de „şmecher”:

— Domnule Constantinescu…

— Radu, o corectez cu prietenos…

— Maria este fata mea dintr-o căsătorie anterioară. E dificil pentru ea să crească cu un tată vitreg, chiar dacă soţul meu îi face orice poftă. Ştiţi, el este un om de afaceri foarte ocupat, nu vine pe acasă zile şi nopţi la rând, nici pentru mine nu este uşor…

Nu puteam rata ocazia de a mă simţi

egalul lui X, cel cu fabrica de mezeluri şi limuzină, aşa că m-am oferit să o învăţ şi pe mamă cum ac pronunţa corect grupul de consoane „th”, cu limba între dinţi – opţional ai tăi. Voiam să fiu un X mai mic. Un *x*.

Ventru bărbaţi, sexul arc ceva în comun cu războiul. Mă simţeam Veneş Curcanul pe redută. Reduta se împotrivea molatic, atât cât să „dea bine” şi să creeze impresia că eu profit de lipsa lui X-Paşa cel Groaznic. Din studenţie nu mai încercasem sentimentul acesta de dorinţă amestecată cu teamă, mă şi vedeam imobilizat de doi bodyguarzi imenşi şi hăcuit ca nefericitul din *Dulcea pasăre a tinereţii*. Fata era undeva în apartamentul imens, dar nu atât de mare încât ţipetele să nu se audă. Vorba lui

Kundera, mă încerca „litost” – un fel de jenă combinată cu dorinţa de a face un râu care să te facil să pari mai puţin fraier. Am început să o lovesc, să o muşc… normal că asta a sporit plăcerea ei şi litostul meu.

Nu mă mai simţeam deloc cuceritorul, ci, după cum se mişca mama elevei, mă gândeam total debusolat câte asemenea „şedinţe” mai făcuse. Cu profesorii de tenis, pian sau bune maniere. Gânditul în timpul sexului dăunează fermităţii. Nu-l recomand chiar deloc. Ce recomand totuşi e gânditul înainte. Dar pentru asta era deja prea târziu.

Când fata a intrat în cameră cu o carafă aburită plină cu apă de la frigider am încremenit amândoi, în poziţia stupidă a condamnaţilor la moarte, faţă-n faţă cu

plutonul, când răsună comanda „Foc!”

În cazul nostru, comanda ar fi fost „Apă!”

A aruncat-o toată pe noi, de parcă am fi fost nişte canişi cretini pe care băţul nu-i poate convinge să stea cuminţi fh perioada căldurilor, apoi a ieşit fără niciun cuvânt. De la apa rece, am simţit cum mă apucă un fel de lumbago… Sunt momente în care, dacă ai un strop de demnitate, te sinucizi.

Dacă lotuşi ţi-o faci în timp util, întocmai ca o supă, sentimentul se răceşte. Rămâne numai un gând de revanşă, combinat cu jena că te-a văzut, de acolo din ceruri, prin mai multe straturi de beton şi covoare persane. Doamne-Doamne şi – Doamne fereşte! – mama ta sau vreo altă rudă moartă de curând.

Revanşa pe care ţi-o doreşti nu se centrează corect. Ai greşit în plan sentimental? – sentimentul de revanşă vrea casă şi maşină 4 x4; ai dat-o în bară la serviciu? – vrei pe cineva care să te iubească; ai greşit cu ambele? – te apuc* un chef nebun să faci pace cu Dumnezeu.

Eu voiam bani. Mulţi.

Din meditaţii era clar că n-o să-i fac niciodată. Să mă apuc de afaceri? N-am bani nici de taxe. Nu ştiu să fur… Dar dacă aş avea o idee bună de tot? Iar încep!) Tramvaiul continuă să mă legene ca un lift pe orizontală şi mai e mult până la etajul casei melc. O bere mi se prelinge încet din ochi în picioare. Dacă aş fi mai bătrân şi aş avea probleme cu vezica ar putea să mi se prelingă *pe* picioare. Mă văd deodată într-o

limuzină enormă cât tramvaiul. Probabil din cauză că nu am fost niciodată într-o limuzină, îmi imaginez şoferul ca pe un vatman şi scaunele de piele dispuse ca-n tramvai. Din loc în loc, în limuzina mea sunt bare de care să te ţii, aparate de taxat şi abţibilduri lipite pe canapele. Pe locul din faţa mea, în lemnul de cedru iranian, cineva a scrijelit familiarul „Muie Steaua! 41. Din când în când, limuzina opreşte în staţii. Businessmeni cu papornițe, duhnind a Hugo Boss şi a ceapă îmi fac prieteneşte cu mâna. Sunt cineva. Am tot ce poate un om să dorească.

La prima staţie, urcă doi hoţi în costume Giorgio Armani. Oamenii de afaceri cu genţi de voiaj din piele de crocodil se fac că nu observă cum cei doi le golesc buzunarele

cerându-şi mereu scuze. O precupeaţă scoate un lingou din traistă, îi rupe un colţ şi-i spune micului cerşetor apărut ca din pământ: Zi bogdaproste! Acesta refuză puţin jenat şi-l aruncă la câine.

Deja a început să se aglomereze. Oamenii se înjură cu demnitate şi îşi adresează îndemnuri de genul: „ia-ţi, bă, maşină mică” sau „Mai sus de la scară”. Nimeni nu transpiră, pentru că aerul condiţionat funcţionează perfect. Toate sistemele au comandă vocală: „Fiţi vă rog amabil şi deschideţi geamul”; „E curent în spate”; „Nu deschideţi uşa şi la stop?”

Toţi colegii mei, intelectualii, au coborât normal. Eu m-am trezit azvârlit din elegantul autovehicul ca-n filmele cu mafia. Probabil, pentru un plus de adrenalină.

E fantastic ce grădină mare am!

Mai mulţi tineri au ieşit la tenis cu piciorul (lab-tenis cum îi spun eu). Sunt mai mult în chiloţi, şi brusc îmi vine o idee. De afaceri, dumneavoastră la ce v-aţi gândit? Vreau să fac o linie de lenjerie intimă cu mesaje. Îmi şi imaginez un slogan pentru chiloţii bărbăteşti: „Lenjerie intimă în care poţi să-ţi bagi pula!” REMARCABIL!

Şi ce mesaje aş mai scrie! Numai pentru intelectuali! De ambele sexe.

Pentru virginele care se păstrează din convingere, o să scriu pe bikini: NEC PLUS ULTRA; pentru cele greu de convins: PER ASPERA AD ASTRAM; pentru tinerele cu părul pubian încă indecis: PHILOSOPHUS NON FACIT BARBA!

Iar bărbaţii! Ce plăcere! Pentru

cuceritori – VAE VICTIS! Pentru aventurieri – AUT CAESAR, AUT NIHIL! Pentru bătrâni – SIC TRANSIT GLORIA MUNDI!

Sunt acasă.

Cred că succesul deja mă oboseşte.

O să dorm puţin.

Bine spălat şi – pe cât posibil – bine îmbrăcat, dau fuga la serviciu. Mă rog, la unul dintre ele. Tot radioul era într-o tensiune de nedescris pentru că s-a interzis mâncatul pufuleţilor. Deşi sunt pe „lista de transferuri”, secretara mică mă întreabă ce părere am. Ei bine… despre acest subiect n-am niciuna. Poate vreţi totuşi o opinie despre sistemul nostru solar şi despre oportunitatea ca oamenii să realizeze că suntem nişte furnici pe o bucată de piatră care se învârte bezmetic prin univers? Nu

vreţi.

Ce au în comun radiourile private cu sexul?

Sunt uşor de vândut, mai ales atunci când sunt „uşurele”.

Un prieten spunea că asemănarea dintre emisie şi poluţie constă în faptul că uneori îţi vine să-ţi bagi pula în el de radio.

Radio Ga-Ga…

Gurile rele vor spune că, deşi am vrut să scriu literatură, tot play-list mi-a ieşit. Apropo, de ce vorbim despre radio? Pentru că munca influenţează libidoul. De cele mai multe ori, negativ. Nu toată lumea are însă şansa ca un coleg stresat să izbucnească spunând că din cauza boilor cu care lucrează e nevoit să muncească 14 ore pe zi şi nu i se mai scoală. Aflu că soţia lui e

însărcinată şi mă bucur că au rezolvat problema.

De ce sunt atât de sarcastic cu ceilalţi? Din frustrare. Ca toţi oamenii ai căror înaintaşi s-au descurcat mai bine, am preluat un băţ de ştafetă cât o prăjină. Cu care e greu să alergi suta în 10 secunde.

Bunicul a avut bani, tata a fost şef de promoţie la ASE, eu vreau să am o viaţă de familie fericită. Singura redută necucerită în familia noastră. Dar cum să începi?

Ca la radio: e bine să ai grijă cu cine faci echipă. Sunt de acord. Cum alegi însă este o cu totul altă poveste.

Mediul meu de viaţă este unul în care virginitatea se pierde foarte repede. Nici eu n-am făcut excepţie, dar ceea ce însemna repede pe vremea aceea acum pare cam

târzior… Atunci când mixezi într-un club, ai ocazia să studiezi tipologii, caractere, oameni de toată mâna pe care îi prinzi cu garda jos pentru că beau, sunt cel mai adesea cu ochii roată după un partener de sex şi sunt decişi să se simtă bine. Aceasta este

Misiunea lor. A *mea* e să fi ajut. Recunoştinţa vine cel mai adesea de la publicul feminin. Totuşi, misiunea mea capătă uneori dimensiuni apocaliptice: sunt un arhanghel al platanelor, vreau să fac dreptate muzicii în dauna unei părţi a publicului, vreau să aduc oiţele rătăcite înapoi la o percepţie mai romantică asupra dragostei şi să-i împuşc pe toţi bădăranii care le pişcă de fund.

Şi femeile au fantezii sexuale.

Feminismul, de exemplu, este o fantezie sexuală: „femeia deasupra! 41

Mare atenţie însă că sexul nu este comutativ. Bărbatul n-are ce căuta aplecat spre înainte cu mâinile pe perele. Şi nici-dansând languros şi simulând orgasmul pe un ring de dans înconjurat de femei n-are ce căuta. Evident, publicul feminin din clubul în caic tocmai am intrat nu e de aceeaşi

Un puştan simpatic foc, cu părul dat însă cu prea mult gel şi cu un costum care nu pare din filmul ăsta mă conduce până la masa şefului. Sunt îmbrăcat „de război”, aşa că nu trebuie să mai spun nimănui că sunt DJ, hainele mele strigă asta şi faptul că negrul predomină adaugă că sunt serios ca moartea. Jumătate din ceea ce sunt acum, aici, este atitudinea. La radio, „meseria mea

de bază”, nu-s cine ştie că*, dar aici luminile celor opt scannerc parcă mă mângâie mine mai mult decât pe ceilalţi atunci când trec precedai <V un bodyguard care îmi face loc. Un subwoofer duda* precum cavaleria AM>calipsci şi simt cum mă încarc ca energic: sunt Greuceanu! Zorro! Termifuckingnator seriile 1.

2 şi 4! O blondă care sigur a băut prea mult sau a fumat ou prinde de mâna:

— Ai lentile de contact sau sunt ochii tai?

— Sunt ai mei, zic.

Puştiul în costum îi spune să se care pe un ton care mă face să-mi amintesc de ce voiam să trăiesc numai din scrii. Numărul de striptease s-a încheiat. Trecem» e lângă nişte colege de serviciu care se întorc

îmbujorate din ringul unde s-au produs cipândeii de Berccni. Mă observa şi mă saluţi jenate. Le liniştesc cu un zâmbet care însenina de fapt că nu m-au interesat niciodată. Puţin lipseşte să aibă parte de acelaşi tratament cu blonda. Intervin. Mă invită la masa lor. Sunt singure.

— Voi veni, dar am ceva de vorbit cu patronul…

Sunt acum la masă cu el şi ascult o poliloghie care demonstrează că ştie prea puţin despre ceea ce trebuie să fac. E un bădăran cu bani, cu un tiu complexat de personalitatea lui de tătuc şi cu o prietenă mai tânără decât a mea. Flirtez cu ea fără ca el să se prindă. Sau să-i pese. Folosesc metoda care da cel mai bine: o las să vorbească şi mă prefac interesat. Dacă te

uiţi în gura ei, ai impresia că luptă pentru emanciparea femeii, dar prezenţa moşului cu bani distribuit abuziv în rolul amantului tânăr face ca ipocrizia să-i plesnească pe la colţuri şi să-i cadă de pe faţă ca o mască lipită cu scotch. Apropo de scotch. Un picolo mă întreabă ce beau. White Russian. Nu ştiu să-l facă. Îl umilesc din toate poziţiile. Nu ştie nici Black Russian, nici Absolutely Crushed şi nici Dimple nu au. Lovitura de graţie

— E dau cu Wishful Thinking, despre care afirm că e un meklail comun când cu ştiu că nu e. Un prieten de-al meu, barman şi l) J, l-a inventat...

Destul cu figurile! Nu vreau să-i obosesc. Începem să ne târguim. Mai precis, el începe după ce-i spun care sunt condiţiile

inele. 11 ascult liniştit în timp ce-şi vântură ghiolul prin faţa mea şi se vaită de bani, li mine nu ţine: vreau şi banii, şi fala, dar nu spun decât:

— O să încerc să vă găsesc un alt DJ care să se mulţumească şi cu mai puţin…

11 vând că e gata să cedeze, dar telefonul mobil îi oferă un lime-oui. Iese, iar cu folosesc metoda Churchill generalizata şi mi-o imaginez pe duduia decorativa care mi-a rămas – nu pe W.C. – , ci mai rău: cerfindu-i bani moşului după ce s-a spălat pe dinţi. În scenariul meu, sexagenarul nu-i dă nimic. A mirosit-o că vrea să meargă la amantul ei latin din Buftea.

Mai vin două fufe la masa noastră. Asta nu-i imaginaţia mea… e realitatea şi pute. Îmi plac femeile, dar promiscuitatea

evidenta mă deranjează. Mai ales când e a altora. Nu-mi plac don-juanii. Nici mogulii. Asta pentru că mi-am dorit eu să fiu un don-juan mogul.

Felele ratează o bună ocazie să tacă. Una dintre ele povesteşte că e studenta la ASE şi că modelingul e doar un mijloc de a se întreţine până la licenţă. Dacă n-aş fi terminat „literele” în şase ani (de trei ori anul patru), aş fi crezut-o. Fiecare curvă are o poveste de spus care să-i justifice ocupaţia „de moment”.

Aşa cum vă spuneam, misiunea mea devine alta şi – pentru că moşul lor întârzie – mă pregătesc să mă arunc asupra celor trei oiţe rătăcite cu artileria moralei. Fac paralele – evident inegale – cu prietena mea, o femeie de succes care n-a ajuns unde

e cu sexul înainte; vorbesc despre demnitatea umană puţin cam tare, ca să acopăr muzica, şi cu puţin cam multă însufleţire pentru un ins e: arv caută de ha», în final, invoc apropierea mortii şi strig că e necesar să lucrurile fie care ni le dorim, fard compromisuri. Un <plur aflat *în* apropiere vine alarmai să mă întrebe dacă s-a I». tâmpla! ceva…

Patronul „între două vârste” 1 (a treia şi a patra) revw înainte să arunc anatema asupra sânilor *te* trei slertun dngoliti. Aveam să aflu mult mai târziu ca una dintre cir $ crezut că voiam să le fac din vorbe, să le conving le luat» trei să se culce cu mine gratis. Ea s-a plâns moşului cu cai» tocmai negociasem un program relativ uşor şi bani buni, a* că totul s-a dus pe apa Sâmbetei

(apropo, sâmbătă urina a încep). Bogătaşul m-a informat asupra faptului că s-a răzgândit printr-un SMS! Un miliardar îmi scria un SMS de adio. La banii lui… Normal că m-a pufnit râsul, deşi pierdeam capital pe care deja contam şi de care aveam nevoie. Sunt şi cu o curvă, dar îmi rezerv dreptul de a selecta clientela.

Cititorii mai răi de gură vor spune că am greşit. Că nu inam ales nici cu banii, nici cu fetele. Filosofia, chiar şi a sexului, este pentru aceia care nu sunt în stare de altceva! Recunoşti eu te-ai gândit şi la asta? Bine… dar cine a „născut” această reuşita calomnie, mai ştii? Crezi că eu? Sau tu? Dacă tu eşti mama ei, ce caută la mine-n pagini? Le-ai plătii şi sunt ale tale acum? Dar ce te faci dacă e o carte troiană? Cu

burta doldora de idei care aşteaptă noaptea ca să-ţi intre în creierul nepăzit? Eu, în locul tău, aş încliide-o în sertar pentru orice eventualitate. Sau aş presa-o cu dulapul de haine. Oricum cheltuieşti mai mult pe cârpe decât pe hârtii...

Ca filolog, am citit câteva tâmpenii, iar ca autor e foarte posibil să fi scris destule. Cred însă că viziunea mea asupra lumii este corectă, lucru de care ştiu că sunteţi siguri la limitai fost ru. (la fin-art. În aceste caşuri, nici nu exist! tisauni incorecte şi răspunsuri greşite, de vreme ev fiecare om este centrul indiscutabil al lumii lui.

Nu chimia, biologia şi fizica ne vor răspunde lui Intreltarea „(line suntem «le fapt? Adevărul ne va fi relevat Je combinatoric! şi a fost «leja ghicit de mai

multe ori. Chiar «le câtrr oameni caic au folosit această ramură a maternatini imtinetiv ţi inconştient.

Ceea ce numim „personalitatea noastră” este o colecţie de idei ale altora. Suntem un puzzle. Semănăm cu un program de discotecă – suntem o selecţie! Şi încercăm tristeţea nu-i DJ care vine la un *happening* cu 100 de CD-uri, dar niciunul din ele nu-i poartă numele.

I «a fel se întâmpla şi cu dragostea. Cum o facem? Cum am învăţat! Ce e jenant? Ce e excitant? *Read the fucking manual*!

VU hit you like a truckll în gonna teach you how to fuck – Madonna – Krolicu.

Priveşte înapoi fără mânie şi mulţumeşte filmului Himo văzut la 14 ani sau primului paitener. Sau kleslemă-l, pe el şi calitatea

proastă a imaginii... sau ghinionul de a li nimerit un film porno nemţesc. Nemţii ştiu să facă maşini şi unelte, aşa că în filmele lor erotice amanţii par nişte vidanjori conştiincioşi, iar sexul oral e ca o demonstraţie cu un nou tip de pompă aspiro-respingătoare. Francezii şi italienii se descurcă mult mai bine. Dacă filmele erotice nemţeşti par cenzurate pe invers, adică lipseşte orice scenă de normalitate, în cele italieneşti şi franţuzeşti există uneori chiar şi momente dedicate spălatului vaselor (ce-i drept, sună cineva la uşă foarte repede şi acţiunea nu continuă prea mult...). Ai senzaţia că neamţul, aşa cum e obişnuit, vrea să-ţi ofere maximum de eficienţa! 100% futai! Fără momente în care acţiunea să treneze!

Eu am început cu un asemenea film la 14 şi n-am mai avui curaj să alac decisiv până la 17! Filmele astea inhiba şi frigidizează, pentru ca e greu de crezul ca orice muritor nebàgat în priză o are de 30 de centimetri şi regulează trei femei cam o oră şi treizeci de minute fără pauză publicitara sau de ţigar a.

La francezi însă, am văzut chiar şi pomoşaguri drăguţele, filmate alb negru (sau aşa au fost piratate) şi care beneficiau de o coloană sonoră interesantă. Nu, nu sunt chiar atât de ipocrit încât să spun că mă uit la filme porno pentru muzică, dar de obicei mă enervează atât de tare, încât înduri sonorul de lot. Nu dau mu/e, că rămâne semnul ăla pe ecran şi-mi strică meditaţia... Într-un alt film, italian de data

asta, fala mergea pe stradă spre „client” şi cu deja mă simţeam „*willing and able*”. *Able*, *noi Abel*... Era ceva în femeia aceea, un fel de „zvâc”, poate era mersul, sau decolteul nu pe ea adânc, sau caincramanul o iubea în secret... ceva din toate astea trebuie să fi fost, pentru că altfel nu se explică!

Sper să nu mă criticaţi pentru că mă uit la asemenea filme. Sincer, cam câte crime aţi văzut de când vă uitaţi la televizor? Chiar şi în cazul în care alegeţi inofensivele filme cu detectivul Colombo, numărul crimelor îl depăşeşte cu mult pe cel al actelor sexuale. În cazul lui Peter Falk, e de înţeles. Dar voi, oameni întregi la trup şi chip, de ce să nu faceţi pasul decisiv? De ce să nu fiţi întregi la minte şi la suflet. Oare

chiar e normal să preferăm moartea sexului?

Na, că m-am încălzit iar în argumentaţii şi nici n-am simţit când am ajuns acasă cu un taxi de la cea mai scumpă firmă din Bucureşti (mi-am făcut ieşirea „în style”). Obrazul subţire se ţine cu destul de multă cheltuială, îmi spun, şi scot o sută de mii care abia acoperă „ceasul”. Şoferul e nemulţumit, dar n-are timp să comenteze că sun*, deja jos. Mercedesul greoi şi negru ca o muscă de două tone se îndepărtează, iar eu sunt din nou în faţa blocului gri, mare ca o balegă câcată de satelitul natural al Pământului, de care nu reuşesc să mă îndepàrtez de ani de zile. De bloc, nu de satelit. În faţa scării, beau trei copii, n-au mai mult de 14 ani, au văzul filmul meu

erotic la 10 şi fumează de la 8. Altă generaţie. În palru-cinci ani, n-o să mai pot să mixez în cluburi. N-o să mai înţeleg deloc ce e cool pentru ei. Deja nu mai înţeleg. Se pare că maşina cu care am venit li se pare cool, pentru că de data asta mă salută. Imediat însă îmi cer ţigări şi realizez că ăsta era motivul „apropierii” dintre oameni.

— Nu fumez. Fumatul e un obicei social, iar eu nu sunt prea sociabil.

— Da gagica aia de la cinci e prietena ta?

— Nu înţeleg ce legătură are…

— O suntelegi… pe aici i se spune „domnişoara fute-lot”, dacă ieşeni şi tu mai des la un tenis ca băieţii ai fi ştiut mai devreme.

— Şi tu ce crezi că aş fi făcut? Aş fi lăsat-

o să-mi scape tocmai mie?

Deschid uşa şi intru în bloc, lăsându-i într-o stupoare din care sper să nu iasă până mâine seară când ne vom întâlni, probabil, din nou. Puştanii din fata blocului se torpilau cu bere la litru amestecată cu vodcă ieftină, eu îmi deschid barul şi scot o sticlă de whisky vechi de 12 ani, pe care o consider a fi răsplata pentru cât de mult iubesc muzica şi pentru cât de tare urăsc industria muzicală de larg consum. *Je suis un connaisseur*... eu înţeleg de ce le plac lor piesele pe care eu le urăsc. Aş vrea să-i ajut, dar Freud zice că la 14 ani psihicul e pe deplin format, deci imposibil de influenţai într-o manieră categorică. Aş vrea să le pot spune câte ceva despre ceea ce consider eu valoare şi chiar îmi fac un speech imaginar:

Pe John Lennon – Imagine…

— Ce-ar fi dacă mâine ne-am trezi cu toţii cu gânduri mai bune? Nu avem nevoie de un plus tehnologic, deja avem destul… avem nevoie de dragoste. Voi, băieţii de cartier, aţi înţeles că în gaşcă sunteţi mai puternici… e un prim pa… imaginaţi-vă omenirea ca pe o gaşcă sudată! O gaşcă de ţar miliarde de oameni. Şase miliarde de prieteni. Desigur, dacă toţi îţi sunt prieteni, ar fi practic imposibil să găseşti pe cineva căruia săi furi telefonul. Sau săi ici banii ţie parhri pentru că e mai mic. Sau să-i violezi prietena. Dar problemele astea s-ar putea rezolva dacă toţi am învăţa cum ţi facem dragoste! Nu sex aseptic, dar nici viol în grup. Sunt o mulţime de lucruri între extreme: cătuşe, parcuri, mare* noaptea,

69, şampanie pe ţâţe, îngheţată unde-i e greu va, nicului, fiori, căluş, sare de baie, ulei parfumat, balconul, muzica lui Barry White, muşcături, ţipete, podeaua, din nou flori, baba-oarba, lumânări parfumate, zgârieturi adânci, ruj, lenjerie de unică folosinţa, masa din bucătărie, ciorapi cu bandă adezivă, whisky, Kiel Loco, „ferestre deschise spre lume”, poveşti, zgârieturi mai puţin adânci, îndemnuri de toată mâna, cunilingus, poker cu miză textilă, fotografii, filme, cu voi şi cu alţii, ca asistenta, el pompier, pat rupt, un scaun pus dedesubt să-l susţină, fuga de părinţi, apoi fuga la ei să vă ajute cu nunta, verighete, jartieră, luna de miere, „vreau să-mi faci un copil”, „gemeni îţi fac în seara asla!”, ai grijă că ne aude copilul, ce părere ai de fala aia a lui?

locuri de veci alăturate, punct (.)

Dumneavoastră, care ţineţi până la un punct cu mine, speraţi, desigur, că nu mi-am recitat speech-ul şi în faţa băieţaşilor de cartier. Nici voi, nici eu nu credem că ar fi avut vreun ecou, ca atare nici voi, nici eu nu încercăm săi evanghelizăm întru hun-simţ (sau ce credem noi că-i acela), întrebarea care se pune e simplă: facem bine nefăcând nimic? îi beştelim când sunt puţini şi mici de ani, ne ferim de ei când se întorc de la sala de box, strâmbăm din nas când nu cedează locul în tramvai unei bătrâne, dar toate aceste acţiuni au un singur efect: prăpastia dintre noi şi ei se adânceşte, ci ne cred cu nasul pe sus, dar loseri, noi îi credem proşti, deşi sunt doar necducaţi sau educaţi altfel. Ştiţi cum am citit eu *Metamorfoza*? Cu

riscul de a mă acoperi de ridicol, vă spun că tot timpul m-a chinuit o întrebare: dacă mă năşteam gândac de bucătărie, ce alte opţiuni aş fi avut eu faţa de oricare alt coleg de specie? l) acă innş fi «Ascut într-o familie cu opt copii, cu un tuta drojdier şi cu manele la postul de radio pirat, n-aş fi fost ca ei? Cu să poţi alege, trebuie mai întâi să ştii care sunt opţiunile. Mai exact, trebuie să le ai. Chiar şi la rezistenţa prin evadare trebuie să ai acces. Cea prin cultura nu e altceva decât un caz particular de evadare. Un altul e imaginaţia.

Imaginaţia sau poate sora ei, nebunia, multiplica opţiunile celor fără. Atitudinea mentală a unui salahor poate să fie mai pozitiva decât a unui manager. Un caz fabulos nii se (tare al uneia dintre femeile

de serviciu dintr-o clădire cu birouri, genul de bloc cu zece firme în el. Oamenii abia dacă le bagau în seamă pe cele ca ea. Mie îmi era mai greu să n-o fac, pentru că mama a fost femeie de serviciu şi a spălat bude ca să mă crească. Totuşi, povestea pe care vreau să v-o spun se prea poate să ne facă pe toţi de râs atunci când dam vina pe societatea din cauza căreia nu putem noi să fim fericiţi.

Eram la chiuvetă şi mă spălam pe mâini. Banal, ştiu. Lângă acea chiuvetă erau două coşuri, aşezate de o parte şi de alta, ca leii la porţile grangurilor. Femeia de serviciu vine şi găseşte într-unul din ele un vraf de reviste, iar în celălalt un buchet de trandafiri albi, foarte puţin ofiliţi, la revistele şi trandafirii, apoi exclamă ca

pentru sine: ce zi frumoasă… azi am primit corespondenţa… şi-am primit şi flori!

Bobby McFerrin – Simple Pleasures.

Şi pentru sărăcie, şi pentru violenţă, autoritatea statului reprezintă o soluţie. Libertatea nu înseamnă selecţie naturală şi *laissez-faire*. Convingerea că, Idsatd (le capul ci, se vietatea îşi va găsi în vele din urma echilibrul mi se pare toi atât de periculoasa va şi dictatura unui scelerat.

N-am parcurs atâtea mii de ani pe care ne place să-i numim „de evoluţie** ca să ajungem să considerăm un fapt de viaţa cazul unei bătrâne care a murit de frig în apartamentul debranşat. Nici ca să vedem cum şcoala la care visau copiii săraci să meargă a ajuns o instituţie penibila.

Janis Joplin – Summertime (cântec scris

de George Gershwin pentru Porgy and Hess).

Clima e mai milostiva cu omul decât el însuşi.

Anotimpurile

Cu siguranţa, nici invenţia centralelor termice de apartament, nici caloriferele electrice cu ulei şi nici radiatoarele de pe vremea lui Ceaşcă, acelea care imitau lamentabil un şemineu, nu au reuşit să transforme iama într-un anotimp al iubirii. Nici bunul Dumnezeu, cu tot ajutorul Pruncului, caic a acceptul să se nască în această perioadă, n-a reuşit.

Admit că există case cu şemineu adevărat, cu blană de urs întinsă înainte-i. Deşi eu n-am văzut aşa ceva decât în filine, unde am mai văzut şi sfârşitul lumii de

câteva ori, lucru care nu m-a afectat în niciun fel. Blana de urs m-a afectat oarecum. Am hrănit de mic urşii de la grădina zoologică. Cu rahat şi nuga. Costul unui asemenea dispozitiv (şemineul, nu blana de urs) ne poate face să credem că sexul iama este pentru cei bogaţi.

Dar adevărul este că iarna, chiar ţinută în frâu de tehnologic, nu poate 11 uitată ţie corpul nostru biologic. Ea este acel interval calendaristic care îiicvm* şi se termină cu lapoviţă, este pigmentat cu blocaje rutiere şi cu obligaţii numite sărbători. Oamenii, şi cei mari, dar şi cei mici, merg spre casă cu ramuri de vase care seamănă izbitor cu celula nervoasă şi cară în pânthagaj sau tramvai copiii ucişi ai brazilor.

motiv de bucurie pentru toţi

inconştienţii. Iarna este anotimpul fracturilor şi al desăvârşirii greşelilor verii. Printr-un val de naşteri. Creştineşte, una din 40 de mame îşi abandonează copilul nou-născul în maternitate. După care se duce la biserică şi aprinde o lumânare de două mii de lei, lucru care o face să se simtă mult mai bine.

Deşi nu acesta este scopul nostru, haideţi să vedem motivaţiile cele mai comune pentru abandonul familial: iarna – e frig; vara – e cald; toamna – plouă; iar primăvara nu sunt bani. Asta pentru că primăvara vine mişeleşte după iarnă, care aduce facturi mai mari la întreţinere, electricitate şi telefon. Cei mai revoltaţi dintre dumneavoastră mă vor suna să mă informeze că femeile care-şi lasă copiii

amanet la spital nu au telefon. Răspunsul meu va fi: „PECETEBAZEZI? **, aşa că nu are rost să mai consumaţi aiurea impulsuri sunând la 0745.018.840. Nu pot avea în niciun fel înţelegere pentru femeile care nu folosesc anticoncepţionale, deşi „beneficiază** de o sărăcie strălucitoare. Cred, cu mâna pe inimă (surprinzător, o parte importantă a omului), că aceste femei nu au cum să merite aducerea pe lume a unui copil. Iar copilul lor nu merită să trăiască pentru că poartă genele unei femei stupide şi ale unui bărbat idiot. Iar această „zestre** ADN trebuie să dispară.

Adevărul este că nu toţi ajungem ceea ce ne-am dorit să fim. Dar asta nu însemnă că trebuie să torni un copil căruia săi propteşti în spate vise demodate. Primele dovezi că

ne iubim copilul sunt aşteptate înainte de conceperea lui. Când vom înţelege acest lucru, lumea va fi mai bună.

În plan spiritual, nu mai există alt anotimp ale cărui semnificaţii să fie mai mult denaturate. Luna decembrie, de exemplu, a devenit „Luna Cadourilor. Pelerinajele se fac la mail. Iar oprirea la standul Ecn ştiui e culmea spiritualităţii. Hai sictir…

Moş Crăciun e un sfânt. De acord? Dar asta înseamnă oare că trebuie anatemizate crăciuniţele cu bucile la vedere? Vai, nuuu! Comunitatea mă va mătura din istoria literaturii cum îneacă o găleată de zoaie un pai stingher suspendat în echilibru pe marginea unui canal. Cine sunt eu, până la urmă, ca să mă erijez în apărător al unui

bun-simţ care nu este altceva decât un set de prejudecăţi? Poate chiar sunt un retrograd. Vă rog să mă iertaţi dacă v-am stricat petrecerea, dar eu cred în continuare că e o mare diferenţă între post şi cura de slăbire.

Dănţuitul în cluburi, cu ochii roată după sex, este unul dintre cele mai populare sporturi de iarnă. Din cauza condiţiilor ineleo, războiul în care totul e corect se mută în sală, unde blugii se mulează, decoltcele se adâncesc şi fustele se scurtează din ce în ce mai mult, pe măsură ce sărbătorile de iarnă se apropie. Mesajul pe care îl transmit cu destul curaj aceste femei este: „Nu vreau să fiu singură de Crăciun, aşteptăm chiar şi provincia”..

Bărbaţii sunt puţin mai discreţi, asta şi

din cauză că moda masculină este mult în urmă. Bărbatul nu reuşeşte să-şi manifeste vestimentar deprimarea, aşa că o face – chiar mai ridicol – prin limbaj. Ca un semn al degenerării noastre, bărbaţii singuri pe 20 decembrie nu se iau la trântă dreaptă în cluburi. Ei se bat în vorbe de duh împrumutate, în telefoane mobile scumpe (dacă au) şi în parfum un la modă cumpărate chiar şi cu ultimii bani. Totul pentru front! Totul pentru victorie! încercaţi să vă imaginaţi două armate luându-se la mişto pe câmpul de luptă. Dacă aşa s-ar duce şi alte războaie, atunci italienii ar stăpâni lumea. Şi românii ar sta în plasa lor.

„Spiritele" de club nu seamănă cu George Bernard Shaw, dar sunt uneori chiar bune. Până la urmă, vânatul nu este aţos ca

Manolescu, ci fraged ca (toţi avem fantezii). Aşa cum nu foloseşti un microscop în loc de ciocan, nu ai nevoie «le leeluri au plâmenlate pentru un discurs înecai în nuttcă.

PenlTU că timpul li jfesează, jucătorii de decembrie, ultimul decan, ne grăbeac. K f>erfee: l normal, că doar se ştie rû orice forma «le curaj derivată din «liajwrarc este un fel de pierde; re a controlului. Alcoolul ajuta. Ahoolul încurcă. Perechile evoluează ca pe glieaţă, protagoniştii alunecând continuu unul spre celălalt. Până când aerul dintre piepturile lor dispare. Şi se imaginează sub vâac.

Pentru ghem, set şi meci ai nevoie «le ceva cunoştinţe de mecanica fluidelor. Indiferent de sex, dacă nivelul de înhilmrc

cu alcool îl depăşeşte pe-al partenerul în avem de-a face cu un dezechilibru de lip hidraulic care duce la perturbarea comunicării. Aşa se poate ajunge la situaţii în care el îi spune: „Ştii care e cea mai bună poziţie de sărutai sub vase? Cu tine pe spate”. Iar ea nu gusta. Aici e vorba de sincronizare. Ca la semafoarele reglate pentru viteza de 50 km/h. Desigur, ce se leagă pe fugă, se dezleagă repede şi multe cupluri formate la un set de sărbători legale nu-l apuca pe următorul. Dar nu-i nimic. Poţi veni în fiecare seară. Plăteşti intrarea şi băuturile şi mai tragi o dată. Poate de dala asta n-o să-ţi vină iar, după de două ori BAR, încă o lămâie.

Primăvara este cu adevărat anotimpul iubirii. Toate simţurile o iau razna şi nimeni

nu e atât de bătrân, încât să fie la adăpost de această dambla colectivă.

Pentru noi, întreprinderile mici şi mijlocii ale sexului, şansa ca primăvara să ţină până toamna, există. Şi asta pentru că numai primăvara natura le dă peste mâini floràresclor şi buchetele de 50 de fire devin accesibile muritorilor de rând. Încercaţi acelaşi truc iarna şi o să trăiţi pe bani împrumutaţi până la salar. Florile de primăvară sunt ca fetele de liceu: suculente, verzi şi parfumate discret. Faptul că nu îneemw» a în tu minir nutnrv în tro ail A iwm Amur. Vainlntim nu le pe e* * am» ară, mafontulra alegând w muumm, («în kimboli/rdia femeile ţie tinscei ţie ani. Ik* «Mrl Mele ţie liceu nu le huiil hărăzite colegilor lor. Kale e* airvtf unitlu

Nu ml treze** la frumoasa oră mimatul opt, u? acum îmi ţtrirmrte «talului. O lat umil mai devreme sunt cauză tiv coş, «nat Singurul t are se reprtă din vând în vând ti pe care îl votwtlei o avertizare: sunt la parterul unei clădiri. Şi treimii»» a ajun* la etajul zece. Uneori liftul nu merge, alteori merge până la opt, ţie unde se prăbuşeşte în gol vain vinei etaje şi mă trezesc. Atunci cânt! liftul nu funcţionează deloc, o iau pe scări, dar adesea lipsesc trepte, câte 1 O-20, şi sunt nevoit să recurg la tot felul tic metode care, de fiecare dată, eşuează şi mă prăbuşesc din nou până mă trezesc. Lac de transpiraţie. Înfricoşat. Şi dornic să înţeleg tic ce am visat asta, aşa cum am încercat să înţeleg la 16 ani de ce am visat că ating sânii profei de istoria artei în laboratorul de

chimie. Răspunsul era foarte simplu: profa de chimie era cam bătrână, iar laboratorul era mai tot timpul pustiu.

Visul acesta al meu seamănă cu milioane de alte avertizări trimise de Ministerul lor, prin care ni se atrage atenţia că în vârful muntelui nu e loc pentru o casă. Cel mult pentru un observator meteo.

„Viaţa este ceea ce ni se întâmplă în timp ce suntem ocupaţi făcând planuri” – John şi anume Lennon.

O parte dintre trimiterile la diverşi muzicieni ever-trendy vi se par snoabe? Snobismul e un cameleon. Există chiar şi în propria negare. Unii venerează Body Shop, alţii ascultă Marsalis. Eu cred în „bar-culture”, beau numai din pahare brand uite. Până şi pe cana mea de lapte stă un desen

cu o

La colţ, lângă o sticlă făcuta poştă, stau patru snobi ai treningurilor Puma şi Adidas. Lxislă un snobism al graşilor şi unul al slabilor, unul al bogaţilor şi unul al suferinţei acumulate în douăzeci de ani de rate la casă. Unul al vorbitorilor de „limbă română literară” şi unul al ghiulurilor cu as de treflă. Unul al crucilor febrile la geamul autobuzului, când trece prin faţa bisericii, şi unul al pufnetului dispreţuitor. Nu există un simptom unificator. Miile de manifestări ale bolii derutează.

Şi aşa ni se termină energiile. Sinusoida se face linie.

Ce-i voi putea răspunde îngerului morţii? Că am vrut să fac atât de multe, încât e firesc să mă aflu în faţa lui cu

mâinile goale? Că am dorit atât de tare să fiu altfel, încât am reuşit asta rămânând în urma tuturor? Că am trudit să fiu „mai”, lucru care mi-a reuşit sub formă de „mai puţin”?

Cel mai probabil o să mă iau de el! Am încercat totul, am ratat totul. Şi mă oprisem deja de ceva vreme. Ca o epavă care a eşuat cu ani în urmă şi căreia casarea i se pare o ultimă răbufnire de orgoliu în faţa crustaccclor. O să-i spun: „Bine ai venit, că începusem să mă plictisesc”. Îmi pare rău, prieteni, dar trebuie să ne obişnuim cu gândul că e bine să ne placă drumul. Singurul popas real e ultimul. Şi seamănă mai mult cu o cascadă enormă precedată de ape liniştite, decât cu un foc de vreascuri după o excursie cu şcoala. Cititorul atent şi

erudit a recunoscut, fără îndoială, câteva idei preluate de la alţi autori. Nimic nu e intenţionat, aşa cum nimic nu e chiar nou pe lume. În această idee, mi-a trecut prin cap să scriu un capitol care să nu conţină decât o trimitere:

Actul al treilea

Citiţi *lù-cir*. *îţi**lui* din \ < < liint Teslainfiit. I.filma lui vsif Oltl. ICATOKIK x iitiii <fi i.ne mu iaicuiga Ai lui al patrulea ţa l'lualuiliul. Am scris.

Actul al patrulea şi ultimul, că nu suntem maşini

Ce rost poate să mai aibă şi acest Act al patrulea? Mai ales după cel cu numărul trei? Poate vreau să ştiu câţi dintre voi au citit *Ecleziastul* şi nu s-au aruncat de la etajul şase... Dacă găsim trei inşi care s-au

aruncat de la şase, vă trimit şi la *Apocalipsa după Ioan*, ultimul text din Noul Testament.

Ce am făcut eu după ce l-am citit? Sex, desigur. Convins că, deşi nu o să reuşesc să aduc nimic nou nici în acest domeniu, cel puţin ard calorii.

Elcclesiastul demonstrează: nu e nimic nou sub soare. Dar pentru flecare dintre noi, lotul se întâmplă pentru prima oară şi există destui oameni care realizează că e mai degrabă un motiv de optimism decât invers. Da, suntem furnici! Dar asta ne permite să locuim în mijlocul cozonacului şi să ni se pară vastă o felie de pâine! Mintea noastră nu poate să priceapă tot, dar şi asta e bine! Pentru că fără un procent de ignoranţă e foarte posibil ca fericirea să nu existe. Trăim puţin. Raportată la vârsta

universului, speranţa noastră de viaţă e mai mică decât a efemeridelor, comparativ cu noi. Suntem efemeridele universului! Şi ce-aţi vrea? Să ne plictisim? Pământul s-a născut acum o grămadă de milioane de ani, dar se încăpăţânează să moară odată cu noi. Cu fiecare dintre noi. Şi nu doar pământul, dar şi luna, stelele şi toate galaxiile la care se zgâiesc savanţii cu luneta se vor stinge pentru mine exact în clipa când voi închide pentru ultima oară ochii. Şi cu tine se va întâmpla la fel. Suntem, până la urmă, o specie de demiurgi, ba chiar mai rău, de taumaturgi care se încăpăţânează să nu facă nicio minune toată viaţa. Mie îmi place dragostea şi încerc să o înţeleg cu tot cu sinonimele ei marginale, aşa că nu puteam rata cărţile deocheate şi filmele erotice ca

sursă de documentare şi – uneori – plăcere.

Îmi place să mă uit la filme erotice şi pentru un motiv care s-ar putea să vi se pară greu de crezut: ele reflectă cultura şi mai ales starea de spirit de moment a unui popor. Aşa stând lucrurile, am aşteptat cu mult interes primul film porno românesc „legal”. Decorul de început arăta a zonă de vile în construcţie. Totul amintea de un şantier din care betoniera de-abia a fost ridicată şi dusă 50 de metri mai încolo, la următoarea casă. Băieţii care vin cu o maşină exclamă de bucurie când văd locaţia de parcă primiseră repartiţie de la ANL şi chiar zic la un moment dat că: „Dacă şi fetele arată la fel, o să fie bine”, probabil că dacă nu, tot e OK să ai acces la piscină şi două WC-uri pe etaj…

În dorinţa de a vedea din cântecele, dansurile şi jocurile erotice ale popoarelor, frec telecomanda după miezul nopţii şi ajung – fatalitate – pe un post românesc. Aici nu rulează un film erotic, dar am parte de două minute de spot erotic. Mai precis, pe ecran se derulează reclamă pentru o linie fierbinte. Fetele sunt aşa şi aşa, dar textul care defilează pe ecran face toţi banii: „Sex total – tarif normal.14 Bravos naţiune! Halal să-ţi fie! Se vede de la o poştă că o ducem prost în România: şi atunci când căscâm ochii la ţâţe tot ne interesează cât costă să vorbim cu ele la telefon…

Un coleg mai în vârstă, proaspăt întors din Italia, ne povesteşte despre şocul pe care l-a avut cu o casetă închiriată. Un film

pomo, evident, luat pentru relaxare (omul în cauză lucrează la ştiri). Ce credeţi voi că aşteaptă un om pentru care de ani de zile viaţa înseamnă camere de filmat, interviuri şi conferinţe de presă de la un film erotic? în niciun caz nimic nu l-a pregătit pentru o producţie în care fetiţele să încerce să intre în pielea unor reporteriţe care să şi-o tragă cu cameramanii şi care să fie intervievate de regizorul-femeie al peliculei după fiecare partidă de sex: Ei, cum a fost? Ce părere aveţi de frecvenţa lui John, noul bombardier din Detroit?! mai vechiul „Bombardier din Detroit" era un pugilist. Uneori, nu poţi să scapi de profesia la nici în intimitate. Moşneagul cel hâtru ne dă şi explicaţia, aşa cum se vedea ea de la faţa locului:

— Televizorul geme de femei frumoase,

dar pe stradă cele mai multe sunt de-a dreptul urâte. Nu vreau să se simtă nimeni jignit, dar pe cât de frumoase sunt fetele de la RAI, pe atât de urâte sunt alea pe care le vezi la aprozar. Ca atare, e absolut normal ca visele erotice ale italienilor să fie canalizate către fetele care prezintă emisiuni de divertisment sau buletine de ştiri la TV! Ai impresia că televiziunea e un imens burete care a supt toate femeile frumoase din ţară! Mi se pare firesc ca italienii să-şi dorească acest burete să se spele cu el pe corp…

Mai drăguţă a fost povestea cu moldoveanul care a închiriat o casetă fxmio la Bacău şi s-a trezit cu nevastă-sa pe ecran, pe care o ştia la muncă în Germania. Femeia nu

Femei frumoase vezi în România câte vrei, dar cele care fac filme porno sunt, de cele mai multe ori, cartieriste, aşa că vă recomand alte locuri unde să întâlniţi splendori:

Un loc bun este în iarbă. Cu condiţia să fie peticele uitate pe lângă campusuri şi facultăţi.

Un loc la ici de bun sunt sălile de lectură, Biblioteca Britanică, uneori „Sadoveanu” şi întotdeauna liceele de informatică şi pedagogicul. Dacă nu vă deranjează viperele, puteţi încerca şi la Drept şi ASE.

Nu uitaţi teatrele şi sălile de concert, dar numai la evenimente majore, că în rest vin numai babe. O ocazie excelentă este Festivalul „George Enescu”. Singura

problemă este că eu mă duc la concertele din festival pentru muzică, aşa că mă calcă pe nervi ţăcănitul tastelor unui telefon mânuit de o cucoană care trimite un SMS! Cui? Probabil lui Picasso!

Deviez puţin de la sex la muzică – doar mă ştiţi – şi o să vă povestesc cu cuvintele mele:

Rapsodia llomână numărul 1 în la major op. 11

de George Enescu.

Este nelipsită de la festival, aşa cum sunt şi snobii, cu diferenţa că îmi produce mereu o reală bucurie spre deosebire de ei, care mă calcă pe nervi. Uneori, *Rapsodia* începe aşa cum a compus-o Enescu, alteori debutează cu un speech care conţine, întotdeauna, o parte scandaloasă şi una

plicticoasă. Cea scandaloasă este dedicată autorităţilor şi sponsorilor care trebuie menţionaţi, nu pupaţi în cur (şi unii şi ceilalţi), mai ales că o mare parte din cheltuielile festivalului e acoperită din bani publici de la Ministerul Culturii. Cea plicticoasă e tot restul.

După speech, apare Mandeal. Înainte de speech, apăruse London Symphony Orchestra. Englezii au suportat discursul mult mai uşor ca mine, care înţeleg româneşte.

Muzica prinde aripi. Frumuseţea *Rapsodiilor* lui Enescu este că toată lumea le înţelege şi nimeni nu sforăie la ele. Vrajă, nu alta, muzica ia în stăpânire sala şi creşte până în momentul fatidic când Enescu a decis că e nevoie de o secundă de linişte.

Orchestra încremeneşte înainte de asaltul final. O secunda. Atât. O şaizeci me de minut. Nu e mult, iar probabilitatea ca un telefon mobil să sune chiar atunci, Iu liniştea aceea desăvârşită, este la fel de redusă ca ghicitul la 6 din 49. Dar românii sunt un popor norocos! Un sunet cristalin de ton de apel reuşeşte să le comunice englezilor mesajul pe care-l rataseră la speech: nu-l meritǎm jx: Enescu, dar pentru că am mâncat căc, al când eram mici, am avut şansa ca el să se nască şi să nu se rateze la noi în ţară.

Orice ai face, nu poţi să scapi de scop. Cu ce scop atingi un genunchi, faci cu ochiul, treci o mână prin părul tău sau al altcuiva. Cu „de ce-ul” ne enervează ăia mici. Abia uitasem de el. De ce-ul ăsta ne

strică ziua pentru că scopul fiecăruia este necunoscut, inceit sau insuportabil. Lipsa de informaţii, neputinţa de a verifica tezele şi adesea acceptarea statutului de întâmplare cu care nu te prea poţi obişnui te macină o vreme. Apoi te obişnuieşti cu ideea şi o uiţi. Ca un cuvânt rar, pe care nu-l găseşti în dicţionar e şi fără de cai e se poate trăi, scopul meu în viaţă e ceva ce îmi scapă. Ducă-se!

Există desigur catenc de scopuri pe care cred că le-am înţeles. Ciorchini de motivaţii străvezii prin care văd. Mare parte dintre revelaţiile mele sunt comune şi descoperirea pe cont propriu a unor soluţii la care s-a mai ajuns mi se pare o pierdere de timp. În asemenea momente, pun, ca şi tine, mâna le câte o carte, ca să le înghit

gata mestecate. Unele dintre ideile regurgitate pe hârtie de predecesori sunt chiar vome, fi de necrezut câtă literatură stupidă reuşeşte să-şi găsească publicul ţintă! La fel ca somnul, defecaţia şi RATB-ul, literatura de duzină mi-a ocupai o bună felie din viaţă. Citind-o. N-ar fi exclus s-o fi şi scris. Mai vedem noi.

Scopurile sexului. Banal. Plăcerea şi procreerea. General acceptate. Deşi natura nu s-a gândit la prima decât ca la un bonus, omul, fiinţa perversa şi nerecunoscătoare, a găsit metode din ce în ce mai exacte prin care să smulgă caşcavalul din cursa de şoareci, fără să-i deranjeze arcul. Din nefericire, suntem deja prea mulţi. Cei mai ignoranţi dintre noi contribuie şi azi la aceasta trista stare de fapt. Sexul – bun.

Copiii – drăguţi. Ambele necesita un minim efort intelectual. Mai greu de susţinut sub influenţa băuturilor alcoolice. Un motiv în plus să nu-mi placă beţivii. Ştii bancul ăla cu „Angajează-mă, şefule, că am şase copii”? Mă gândeam eu că-l ştii.

Să fi fost eu ginecolog, îi luam la întrebări pe toţi inconştienţii. De ce păstraţi copilul, dacă tot nu vă aşteptaţi la el? Nu-i de acord mă-ta să-l laşi? Că e păcat? Şi să-l creşti plângându-te că-ţi mănâncă tinereţile ce e? O virtute?

Multe femei văd copilul ca pe un fel de aracet. Şi mulţi bărbaţi rămân într-o anumită măsură cu ele. Ca musca în hârtia cu lipici. Spre deosebire de muscă, bărbatul surprins mai fute pe ici, pe colo. Motiv suficient pentru divorţ, pentru că a trişa e

pardonabil doar atunci când cărţile măsluite sunt în viaţă, am întâlnit mai multe femei care, lăsate sau nu, mi-ar fi făcut un copil. Aşa s-ar fi putut naşte copilul-suvenir (fără nicio obligaţie); copilul-speranţă (obligatoriu deştept ca mine); copilul-corector (mai îndrăzneţ decât mă-sa) şi copilul să-te-vând-acum-ce-faci pe care o studentă în anul trei la fizică, pe nume Maria, s-a străduit două luni să mi-l facă. Nu mai lua pastile de când ne-am cunoscut, iar motivul pentru care voia foarte des nu era tocmai libidoul (ca la concursuri: mai multe plicuri, mai multe şanse). Dacă rămânea gravida, aş fi avut copilul-mulant. Sau o omoram şi publicam din puşcărie. Lucru care mi-ar fi crescut vânzările, dar mi-ar fi modificai anatomia şi opiniile.

Inclusiv despre sex.

Nu cred să-mi fi răspuns cineva corect la întrebarea: „De ce vrei un copil cu mine? 11 Şi care ar putea să fie răspunsul ăsta, când orice copil adus pe lume este cu acelaşi gest condamnat la o moarte greu de prognozat, dar sigură? Ce-i voi spune copilului meu când o să mă întrebe de ce am ales pentru el viaţa aşa cum e ea? Că nu ştiu nimic mai bun?

Credeam că femeile care vor copii pentru motive întemeiate sunt de găsit la clinici specializate în probleme de fertilitate. Trebuia să le văd, aşa că mi-am luat o revistă *National Geographic* sub braţ, ca să par om serios şi m-am înfiinţat la 8: 30 fix la una dintre cele mai apreciate din Bucureşti. Regulă sau nu, eram singura

persoană care aştepta. Am intrat şi în cabinet. De voie, de nevoie. Nu era în planul meu. M-am ales cu un teanc ţie analize de făcut şi am promis să nu mai port chiloţi strâmţi. „99%... asta-i problema dumneavoastră”, mi-a spus medicul. Am ieşit amuzat fiind, o aproape nedorită notorietate, de faptul că nu port deloc. Asistenta de la recepţie mi-a văzut mutra şi m-a chemat discret. Analizele erau o pierdere de timp. Nimeni nu avea nimic. Niciodată. Dar ea ştia numărul de mobil al unui bioenergo-şi-nu-mai-ştiu-cumlerapeut. M-a costat 50.000, aşa că l-aţi merita şi voi, care aţi dat mai mult pe carte. Tocmai din acest considerent o să vă apăr.

Sunt un tip mai degrabă zgârcit, aşa că, dacă tot am dat banii, am sunat, mi-am

făcut o programare şi m-am dus. Prima „şedinţă” era gratis, pentru că nu făceai nimic altceva decât să ţi le programezi pe următoarele.

Scena: o cameră de bloc cu o fereastră termopan şi două uşi glisante. Un birou şi două scaune spartane din lemn. Un pal. Un cântar electronic roz. Pereţii sunt acoperiţi cu planşe reprezentând destul de caraghios bărbaţi şi femei corect desenaţi anatomic. Pacientul (adică cu) face (fac) un scurt istoric al încercărilor de până atunci şi explica (plic) de ce n-am venit cu soţia: eu sunt singurul vinovat. O simt.

El: Hainele jos. Mâncaţi came? Nu e voie. Aţi observat că erbivorele fac mai mulţi pui? Iepurii, de exemplu…

Eu: Vaca face doar unul.

El (puţin iritat, ridicând vocea): Nu vorbeam de vacă.

Eu (*aparte*): Hienele fac cu nemiluita şi niciuna nu mănâncă salată!

El (dominând scena cu un du-te-vino frenetic în spatele biroului): Uite ce e, dacă veniţi cu un spirit negativ, nu vă putem ajuta! Lumina scade simţitor pe scenă şi un duş rapid de ploaie cu spume se face auzit din culise.)

Eu (*către public*): Forţele universului îl ajută pe şarlatan!

Ce pot să fac împotriva fenomenelor naturii. Din spatele scenei, un magazioner şi un fochist lovesc foaia de tablă care produce un sunet ca de tunet. Lumina din reflectoarele teatrului scade ameninţător şi devine mov. Fenomenul naturii pare foc şi

pară, îl văd cum îmi ia din ochi măsurile pentru păpuşica voodoo. Chiar în acel moment, intră prin cealaltă uşă glisantă, aproape fără zgomot, o asistentă în chimono.)

M-am cuminţit. Shamanul a început să dicteze, ea să scrie. Avea un scris mizerabil. Mi-a dat să fac aceleaşi analize ca şi colegul lui mai puţin ocult. Ciudat, dacă ţinem seama că pretindea că poate diagnostica bolile doar după o fotografie. Aveam una la mine. Cele de buletin nu-s bune. Digitalele nu captează aura...

Am aruncat bileţelul pe care-l numea „trimitere* şi am plecat.

Reuşisem totuşi. În sala de aşteptare, ara stal de vorbă cu mai multe cupluri. Mulţi păreau să-şi dorească un copil din

momentul în care aflaseră că nu pot face unul. Diagnosticul venise cel mai adesea în urma unor Iesle de rutină. Mi-am adus aminte de puştoaicele xeare le cunoscusem pe vremea când eram de vârsta lor. Toate visau pe undeva să fie infertile până la căsătorie…

Din grup, se detaşau un el şi o ea, interesanţi şi cam trecuţi. Despre ambii puteai spune fără să clipeşti că aveau cariere strălucite în urmă şi – de ce nu? – înainte, l-am prins greu în discuţie, separat, profitând de faptul că metoda gurului semăna (când era vorba de cupluri) cu sistemul de interogare al poliţiei. Cei care se voiau părinţi intrau câte unul, declarau ce declarau, apoi erau confruntaţi. Să te ţii scandal! N-a fost cazul lor. Maria, aşa o

chema pe ea, mi s-a confesat în puţine vorbe: „Am îmbătrânit”. Declaraţia lui nu era cu mult diferită. Deduc că bătrâneţea este un motiv întemeiat pentru un plod pe care majoritatea părinţilor şi-l imaginează cu o cană cu apă în mână. Lângă pat. La sfârşit.

Când am ieşit, m-am privit cu atenţie în vitrină. Căutam semnele îmbătrânirii pe care nu voiam să le găsesc. Cum era vitrina unui magazin de haine, am intrat şi am luat din mers o pereche de pantaloni cu care m-am dus glonţ într-o cabină de probă. Oglinda de aici era prea mare şi prea clară. Îmi încăpeau într-o singură privire şi umerii căzuţi, şi începutul de guşă. Curul era OK, dar coapsele care mergeau până la el deveniseră cam butucănoase. Burta – de

bărbat căsătorit, fără să am această scuză. Sexul, ca de obicei în asemenea condiţii, uşor indispus şi lipsit de vlagă. Am tras de el, ca şi cum o erecţie ar fi demonstrat că eram încă tânăr. Evident că nu mi s-a sculat.

Există cu siguranţă o vârstă de la care gesturile cele mai stupide capătă alte înţelesuri. Îmi place să cred că ea diferă în funcţie de gradul de pregătire. Un motiv în plus să nu râvnesc un doctorat în literatură comparată. Chiar dacă mi-ar vindeca orgoliul rănit la sfârşitul anului patru, când nu mi-am dat licenţa. Respectul sau chiar invidia celorlalţi nu-mi vor aduce pacea sufletească, pentru că mereu vor G alţii de convins. Se nasc zi de zi. Din diverse motive.

Mulţi dintre copiii de acum nu-mi plac.

Chiar mai mulţi dintre părinţii lor. Sunt într-un fel de conflict de generaţii cu toate generaţiile. Inclusiv a mea. Decid a suta mia oară sa folosesc bomba cu Radu în masă. Sau în mase. O să seduc o doctoriţă de la banca de spermă şi o voi convinge să înlocuiască toate flacoanele cu unele umplute de mine. E ceva de muncă. Mă şi văd amelioratorul rasei umane. Sau cel puţin al neamului nostru. Şi dacă toţi se fac DJ? Atunci să vezi trei DJ la şase platane alegând aceleaşi cântece în aceeaşi ordine. La drept vorbind, stilul meu eclectic (a se citi vraişte) nu e chiar atât de rău şi nici chiar atât de des întâlnit, aşa că n-ar fi nicio dramă să-mi construiesc o ligă proprie cu mijloacele moderne ale geneticii. Când toţi copiii profitau de vacanţe, eu mă duceam la

toate olimpiadele. Poate unul dintre ei o să ajungă medic. Cum voia mama. Altul, bancher ca bunicul şi – în fine – unul o să bea mult şi o să trăiască de azi pe mâine, dar va citi o carte pe zi, ca tata. Mă uit la pomi şi am senzaţia că-mi văd arborele genealogic îndesit cu mâna mea. Victoria voinţei şi culmea eficienţei. Cucerirea lumii fără vărsare de sânge.

Seara am o „cântare”. În engleză, „gig”, termen care mi se pare mai potrivit. Un contract bun la gala unui producător de electronice cunoscut în toată lumea sub numele de Sony. Mi se pare fascinantă istoria acestei firme care a început drumul din blocstartul unui război pierdut. Nu sunt aşteptate asemenea gânduri la un astfel de show. Istoria e istorie, oamenii în viaţă par

să nu se gândească la improbabilitatea a tot ce s-a întâmplat. Se bucură pur şi simplu de ceea ce este. Poate că sunt mai deştepţi ca mine. Sunt dependent de aprecieri, aşa că m-am străduit să-i fac să mă placă. Am reuşit asta în urmă cu trei sau patru ani, la primul gig, aşa că acum suntem ca o echipă. E ca şi când aş fi DJ-ul lor de petrecere, ceea ce-mi dă o senzaţie de „familie”. Ca să fiu sincer, primul show nu a mai fost niciodată egalat. Poate din cauza mea. Poate nu. Mi-o teamă că aşa se va întâmpla şi acum, aşa că beau. Nu scap nici aici de acel „de ce” care mă tot urmăreşte: „De ce beau? 11 De plictiseală (programul serii mai are destule atracţii înaintea mea); alcoolul dezinhibă; uit cine sunt. Destule motive. Adevărul poate fi un cocktail din toate.

Discut cu băieţii de la firma de scenolehnică despre scule şi cu cei doi MC de la un radio concurent despre pantofii inei. Intre două subiecte mai mult sau mai puţin interesante trag cu ochiul la hostesse. Am deja un ochi format în domeniu şi decid iute că nu am parte de cea mai reuşită echipă. Fetele sunt, cu două sau trei excepţii, nici prea-prea, nici foarte-foarte. Eu sunt ultimul punct în program, aşa că am timp destul să beau, să vorbesc despre pantofi şi despre radio şi să trag cu ochiul la femeile din sală. Primesc un CD pentru prezentarea de modă care deschide ostilităţile. Fete tinere în lenjerie intimă fină defilează la câţiva paşi de mine, etalând şi produse electronice la care chiar mă uit. Nu mă rezum doar la atât, pentru că sunt foarte

frumoase (fetele, despre ele e vorba). Aşa semidezbrăcate şi cu scule hi-tech îmi par rupte din visele mele de adolescent. Un player de MP3-uri îmi atrage privirea spre stânga scenei, o pereche de ţâţe care par suspendate ca două dirijabile mici mă cheamă spre dreapta. Băieţii de la lumini le îmbracă în culori şi fasciculele roşii sau albastre le mângâie carnea ca nişte degete lungi. Femei frumoase, machiaj corect, muzică bună şi lumină artificială. Trupurile tinere ating un maxim pe care-l conservă o casetă Beta. Peste ani şi ani, fiicele sau fiii lor au şansa să-şi vadă mamele în chip de naiade-electro, în ceea ce pot să numesc Everestul lor personal. Aşa cum pe Everestul-everest nu poţi să rămâi prea mult timp, nici acest vârf de formă nu poate

fi menţinut multă vreme. Eu mă bucur de azi. Când e imposibil să crezi că fetele de pe scenă, care par din marmură, se vor transforma în băbuţe.

Show-ul manechinelor se termină. Comentăm. Un tip mă face atent la o fereastră care dă într-un mod total neaşteptat direct în camera unde felele se schimba. Pare un tablou suspendat la zece metri deasupra capetelor noastre. Avem un unghi bun, dar suntem prea departe. Nimeni altcineva nu pare să fi sesizat „oportunitatea”. Din toată sala, doar cinci oameni privim în sus, puţin câş… Dincolo de incredibilul situaţiei, scena nu e în niciun caz mai bună decât defilarea de mai înainte. Nu mai sunt modele, ci femei obişnuite luminate de mai multe tuburi cu neon. Nu

durează mult şi lumina din camera lor se stinge.

Programul se derulează într-un firesc pe care alţi oameni sunt sigur că-l numesc altfel. Extraordinarul lor nu mai e şi al incu. Lumini spectaculoase, sunet de mai multe mii de waţi, nimic nu mă mai uimeşte, pentru că, încetul cu încetul, toate acestea au devenit pentru mine ca autobuzul pentru RATB-ist. Diferenţa majoră e că eu îmi iubesc maşina, nu pun muzică proastă în cabină, iar oamenii „mei” transpiră de voie. Bună. Transportul în comun e o ruşine, în actul întâi, când mai mergeam cu tramvaiul, făceam adesea paralela între vagoanele lui supraaglomerate şi trenurile cu evrei în drum spre Dachau. Diferenţa e în primul rând costul biletului: evreii plăteau cu viaţa.

După mai multe fete frumoase care cântă (unele playback, altele pe bune) urmează o serie de mionăieli jalnice cunoscute în general sub numele de Karaoke. Deşi nu fumez, simt nevoia să o fac. Cer o ţigară şi ies din sala de bal. Pe hol, sunt strânse mai multe hostesse de care nu e nevoie acum în sală. Majoritatea se vaită de dureri de picioare. Să fii frumoasă ore-n şir e mai greu decât se crede. Una dintre ele se îndreaptă glonţ spre mine. Are cel mult 18 ani şi o recunosc cu surpriză. E un fel de vecină de-a mea. O ştiu de când umbla cu ghiozdanul în spate. Acum nu-mi mai pot desprinde ochii de pe decolteul rochiei de seară şi articulez cea mai stupidă formulă la care te-ai fi putut gândi: „Ce mare le-ai făcut”.

Pare amuzată şi mă întreabă dacă-mi place rochia. O s-o dea înapoi. „E de la agenţie”. Se învârte ca un titirez şi nu pare să nu ştie că mişcările îi pun mai degrabă în evidenţa formele decât rochia. Simt cum gura mi s-a uscat instantaneu şi dau pe gât paharul de vodcă. Nu ajută. Deşi se spune că termenul de vodcă vine din slavul „voda”, care înseamnă apă. Filologie, anul 1.

Ca toate puştoaicele, şi ea, atunci când vrea să sugereze, vorbeşte mai degrabă explicit. Gesturile ei ţipă, nu şoptesc. E o artă pe care femeile ajung să o stăpânească abia mai târziu, ca o compensaţie pentru declinul fizic. Încep să mă gândesc dacă pentru ea nu sunt cumva un fel de oglindă. Sau un pom, ca acela în care exersam în copilărie aruncarea cuţitului. Nasul îmi

spune că sunt doar un test al farmecelor ei ascuţite, dar aş putea folosi asta în stil de mare campion de judo. Forţa tinereţii ei şi tehnica mea impecabilă ne-ar putea proiecta într-un soi de Nirvana pe care nici eu, nici ea nu-l înţelegem pe deplin. Suge din cocktailul ei non-alcoolic ca o curvă din filmele lui Kubrik şi trage cu ochii la paharul meu, din care mirosul de apă de foc rusească trăsneşte efectiv. Eterică băutură, magnetică, bărbătească. Asta atunci când costă mult.

Miorlăielile din sală nu se mai aud şi înţeleg că publicul de karaoke e destul de restrâns. Semn bun. Mă scuz şi plec. E puţin derutată. Şi eu aş fi fost dacă mi-ar fi plecat pomul din loc.

În sală, constat că nu mai sunt singurul

DJ. Un puşti face scratch-uri pe scenă împreună cu Loredana şi o orchestră de lăutari. Combinaţia îmi place, dar volumul e puţin cam mare pentru un „dinner”. Se zice că atunci când există muzică dală prea tare eşti deja prea bătrân. Tot ce se poate, eu nici nu mai ştiu de când n-am mai făcut un scratch. Vinilurile mă costau o avere, aşa că am renunţat la ele. Îmi place mixerul puştiului. Nu mi se pare prea inventiv în ce face. Exact, dar nu genial. Oare cu cum eram? Cum sunt? Mai sunt? Mai iau o vodcă. Mai aprind o ţigară. Trag din ea tare: antrenament pentru joint. De fapt, nu cred că o să mai folosesc vreun drog ilegal, sunt prea bătrân şi pentru asta. Pe vremea mea nu se ciripea despre liaş şi alte ierburi. Acum toţi neinteresanţii se dau „fumători”

pentru că e cool: n-am talent, dar trag în piept. Publicul e, de fapt, cel tras în piept. După miliardari de carton era şi normal să avem vedete din acelaşi material: te pişi pe ei şi se fac hârtie igienică. Cât de curajoşi ar fi dacă le-ar bate la uşă poliţiştii cititori de tabloide? Timpul trece încet. Îl văd cum se prelinge printre mese, ţieste păienjenişul de cabluri, curge de pe scenă ca fumul din maşina de fum. Asta e, de fapt, timpul: o maşină de fum. Lumea? Un ring de dans, nu o scenă. Iar noi nu suntem actori, ci dansatori. Care se zbenguie până obosesc. Apoi se duc şi se aşază cuminţi în cimitire. Cu speranţa într-un nou dans. Scaunele aşezate disciplinat pe lângă mese îmi par monumente funerare. Cred că sunt puţin speriat. Cineva mă prinde de mână şi-mi

spune că e rândul meu. În timp ce creierul mare se întreabă „rândul meu la ce?”, creierul mic şi nucleul amigdalian decid să atingă un play salvator: „*Can you tell what’s real, and what’s an illusion*?” A început „pedala de suspans” cu care-mi încep eu seturile. „ZE *what you see truth, or fantasy*? ** Vocea de negru enorm m-a trezit complet. Aleg un CD şi aştept „*open your mind to the inconceiveable, the mind blowing fitsion of music, vision and digital technology*!” Primele acorduri recognoscibile trec ca un arc electric prin oamenii din sală. E deja ora 01: 00, şi, deşi am ringul ticsit de la prima piesă, ştiu că nici setul de azi nu o să-l bată pe primul. Parcă văd scena din va *place Brahms*? cu mine în locul lui Ingrid Bergman strigând

aplecat peste balustradă: „I’m old… I’m old…" Fantastic ce mă doare spatele!

Un câmp magnetic mă ţintuieşte de pat. Capul mă cam doare. Ceasul care sună mă exasperează. Asta e cea mai simplă reţetă de slăbit: o zi bei, o zi eşti bolnav. În fiecare a doua zi după un gig simt că nu vreau să mă mai trezeşe deloc. Trebuie totuşi să o fac şi – mai mult – să conduc. Mereu mă gândesc la poliţişti, fiole şi culoarea verde a primăverii. Nu ştiu dacă cinci ore de somn şi mai multe drumuri la baie sunt de ajuns ca să elimin alcoolul. Drumurile noastre sunt scurte: o duc şi o aduc de la serviciu. Las în fiecare zi maşina într-o parcare din imediata apropiere a unei şcoli. Nu cobor imediat, mai stau să citesc câteva pagini scrise de autori mai cunoscuţi decât mine.

Ceea ce include pe toată lumea. De jur-împrejurul meu sunt maşini în care părinţi aşteaptă copii. Maşini vin şi pleacă în funcţie de bunăvoinţa învăţătoarelor. Piticii se suie în maşini, taţii îi întreabă cum a fost, mamele le prind centurile de siguranţă chiar dacă stau pe bancheta din spate etc…

Numerele maşinilor din imediata mea apropiere par să fie alese pe criterii vocaţionale: un mustăcios cu un Coif 2 are B-nuştiucât-DAD, unul cu maşina deja plină de copii B-06-JOC şi, mai în stânga, opreşte chiar acum o Dacie cu numânil B-XX-MOS. Condusă de un domn cu părul alb. Numărul meu e B-92-BPM. De la beats per minute (bătăi pe minut), aşa că n-am ce zice. Pentru novici, 92 bpm e un beat de hip-hop. În maşină, ascult BUG şi Paraziţii. Ombladonşi

Cheloo sunt poeţi postmoderni pentru mine.

Pentru că ne vedem zi de zi, cam la aceeaşi oră şi cam aceiaşi oameni în parcarea înghesuită, am ajuns să ne recunoaştem şi să ne salutăm. În viziunea lor, eu sunt ghinionistul cu maşină roşie al cărui copil întârzie de fiecare dată. Mă simt ca la o adunare a alcoolicilor anonimi unde am nimerit fără să fi avut vreodată probleme cu băutura. Sunt un impostor.

Şi din alte puncte de vedere mă simt la fel. Impostura simţită nu are neapărat legătură cu cea reală. E un complex de inferioritate general care însoţeşte, adesea toată viaţa, oameni absolut remarcabili, dar obişnuiţi să privească în sus. Mereu. Cu gândul acesta mă mai consolez uneori. Poate că sunt şi eu un astfel de om, obsedat

de mai bine…

Seara, o aştept în acelaşi loc pe ea. Acum nu mai sunt un impostor. Am copilul meu de aşteptat. Atâta doar că ea vine târziu, când şcoala şi-a închis deja toţi ochii. Femeia de serviciu, ca un căpitan de vas, pleacă ultima. Şcoala pare aplecată uşor într-o rână, ca şi când ar sta să se scufunde (în viziunea mea, nu se mai face carte ca pe vremuri). Azi nu mă simt bătrân, dar conflictul între generaţii e la doi paşi. Nimeni nu scapă. Mâine-poimâine voi face un copil şi voi rata mai multe capitole din manualul tatălui perfect. O să-l detest că-mi strică somnul. Apoi o să mă enerveze încetineala cu care învaţă să citească şi de fiecare dată când va confunda literele; o să-i arunc (la fel ca tata) caietul de matematică

în cap când n-o să ştie tabla înmulţirii; o să mă urască şi o să-mi vomite tam-nesam în maşină. La spălătorie, or să-mi ceară cincizeci de mii în plus ca să-mi scoată pata. Escrocii!

Sunt parcat într-un rând format ad-hoc numai din maşini roşii. Maria nu ştia că o aştept, dar eram aşezaţi ca o „culoare” la poker şi asta i-a atras atenţia. Plec, stricând formaţia, care acum arată ca o chintă spartă la Renault. La prima intersecţie, două vrăbii se bat la semimâlţime. Cad, continuând să se lovească exact în cel mai prost moment cu putinţă. Maşina din stânga mea rezolvă brutal diferendul în favoarea uneia dintre ele. „Învinsa” dă din picioruşe într-o agonie pe care jumătatea de corp nestrivită nu are cum să o mai înţeleagă. Privind scena, sunt

cât pe ce să lovesc maşina din fată. Corect ar fi fost să fi murit amândouă, fiind puţin probabil ca vrabia scăpată cu viaţă să fi înţeles lecţia. Pentru cât roata ucigaşă este un fel de „Dumnezeu al oştirilor" care a intervenit providenţial spre a-i salva stirpea.

Scena m-a răvăşit. Îmi revin destul de greu şi filosofez cu glas tare. Sunt multe prejudecăţi în ceea ce spun, doar un strop cu aroma de revelaţie pigmentează când şi când discursul. Nu sunt împotriva prejudecăţilor, Ele ne ajută să economisim timp şi sunt adesea asimilate tradiţiei, care este un conglomerat de prejudecăţi notorii, solide.

Nu mă încânta ideea ca unii critici se vor strădui să descopere în text lucruri la care nici nu m-am gândit. De fapt, cu nici nu-mi

doresc să scriu literatura, lucru care-mi reuşeşte, de altfel, foarte bine. Să revenim.

Ca mult-prea-mulţi-altii, şi eu uit repede micile drame la care sunt martor. Nostul unei vieţi poate să pară minuscul, moartea unei fiinţe, un episod firesc, banal. Diferenţa dintre ceea ce este general acceptat ca fiind sexy şi ceca ce este într-adevăr aşa mi se pare în asemenea cazuri incredibila. De fiecare dată când realizez că am să mor mi se scoală. Nu neapărat de-a dreptul. Dar creierul se amorsează ca o mină antipersonal care nu reacţionează decât la picioarele unei femei.

Reacţionez la documentarele în care animalele lupta pentru supravieţuire şi pierd, la filmele despre cel de-al Doilea Război Mondial (mai ales la partea cu

suferinţele populaţiei civile) şi la multe dintre ştirile bine scrise. Experienţele singulare şi greu repetabile sunt, desigur, singulare şi greu repetabile. Aşa se face că o expoziţie de cranii umane (exista şi aşa ceva) m-a dat gata. Fotul era foarte curat, aşa cum îmi imaginez că e totul dincolo de moarte după suficient timp. Aşezate cuminţi, în piramide, craniile aveau etichete simple din care allai vârsta, ocupaţia şi cauza morţii. Plebeii se deosebeau de cei mai înstăriţi prin lipsa unui nu mâr mai mare de dinţi. Femeile aveau calota mai mica, intelectualilor le lucea mai tare fruntea. Adesea, craniile aveau balamale. Într-un moment de neatenţie al supraveghetorilor, puteai să rişti o privire înăuntru. Nimic. Tărtăcuţele în care se

luptaseră mii de gânduri erau acum lucii. Bune de pocale. Nici măcar praf în vânt nu se făcuse din visele lor, ci doar un vid dureros şi fără echivoc. Stăteam acolo faţă în faţă cu inevitabilul. Carnea parca o întâmplare. Sângele reintră în circuitul apei în natură. Dead Can Dance încep să cânte la mine în cap.

Toate acele vase golite de viaţă nu par să le impresioneze jre angajatele muzeului care croşetează într-un colţ. O puştoaică (liceu sau facultate?) face integrante în celălalt colţ. Mă duc aţă la ea O cheamă Maria. Se şi sperie puţin când o rog săntă ajute să descifrez ce scrie pe una dintre etichete. Este foarte aproape de mine şi umerii ni se ating din întâmplare (crede ea). O rog să-mi spună după ce criterii sunt

aşezate şi se oferă să-mi fie ghid într-un tur. Vorbesc destul de mult şi ea râde pe înfundate, să n-o audă partida de croşete. Sunt încărcat cu energie ca un dependent de droguri care tocmai şi-a luat doza. Profit de o nouă apropiere ca săi ating, tot din întâmplare, sânul cu cotul puţin ridicat. Nu se depărtează. Ba chiar îl apasă mai mult. Caut cu ochii un loc şi aleg o catedră lăsată complet aiurea pe un hol. O conduc ţinând-o de mijloc şi amândoi continuăm să vorbim te miri ce, de parcă n-am şti poziţia în care suntem. O urc dintr-o zvâcnire pe catedră, moment în care pierdem amândoi controlul. Îi spun că aş vrea să o văd goală. Îmi spune că şi ea ar vrea. O iau de mână şi o trag după mine mai departe pe hol. Mă întreabă dacă am de gând să „i-o pun” îto budă pe un

ton mai degrabă arţăgos, drept care neg vehement că aş fi avut intenţia. Mergem la ea? Nu! Părinţii ei sunt plecaţi trei sferturi din an, dar acum sunt acasă. Găsim un bar cu două etaje. Sus nu e nimeni. Conduc repede ostilităţile către o partidă de sex oral pe care reuşesc să o obţin în mod absolut miraculos. E foarte siresată şi cel mai bun remediu care-mi trece prin cap e să o asigur că termin greu. Ceea ce nu se întâmpla şi ţipă surprinsă de şuvoiul de spermă care pare uriaş. Mă încearcă o plăcere imensă amestecată cu o doză la fel de mare de jenă. Nu-mi reproşează nimic. Pare uluită de ceea ce i se întâmplă. Stabilim unde să ne întâlnim peste o săptămână, dar eu ştiu că nu voi veni. Peste o săptămână, e puţin probabil să-mi mai fie atât de frică de

moarte, deşi voi fi mai aproape de ca Mai facem câţiva paşi împreună şi îmi spune versuri din Păunescu despre ochii mei. Mai precis, despre unii că ai mei aparţinând, mai mult ca sigur, unei femei. „Serenada” mă pune în încurcătură şi nu mai sunt deloc sigur că n-o voi mai căuta. Recită atât de bine.

Mi se pare puţin jenant că ne ţinem de mână când eu mă gândesc în paralel la pierderea inocenţei şi la jocurile erotice la care aş supune-o. Ca să pot reflecta şi visa cu ochii deschişi fără să par mitocan, o încurajez să-mi vorbéască despre ea. La fel de nepotrivit ca un vis erotic în biserică, gândul mi se bifurcă asemeni unei limbi de şarpe:

Stânga: inocenţa e o stare generată de

ignoranţă. Nimic ieşit din comun, ba poate chiar succesiunea cea mai banală a evoluţiei unui om începe cu ea. La 17 ani, încă mai credeam că toate femeile sunt zâne şi adorm scara într-un muzeu. Fiecare pe soclul ei. E adevărat că lipsa de informaţie nu înseamnă prostie, iar exploziile de hormoni nu ajută nici ele.

Dreapta: ba chiar ajută. Stare de bine ca atunci când ai parte doar de o atingere pe coapsă la 16 ani nu mai ai nicicum la 50! Fragedă, supusă şi vie. Gală să-ţi tolereze toate mârlăniile şi, cu cât eşti mai rău, cu atât te va dori mai mult.

Răzbat până la mine câteva dintre cuvintele ei. Aflu că are câini, pisică, studii de limbi străine (evident neterminate) şi o soră mai mică.

Drumul gândurilor din dreapta pare să mă atragă mai mult. Ca la toţi oamenii sănătoşi, animalul răpune fără prea mult efort filosoful. Acesta rămâne în semiobscuritate şi se miră. Simt că-mi e cald, dar bine, în timp ce realitatea imediată se îndepărtează şi imaginaţia preia controlul. Unii teologi susţin că imaginaţia e podul dracilor. Încep să cred că aşa e, pentru că filmul care mi se derulează prin faţa ochilor nu pare regizat de mine. În prima scenă, totuşi, cea în care sun la uşă cu două buchete de flori uriaşe şi absolut identice, mă recunosc. Deschide ea, sora cea mică trage cu ochiul din bucătărie. E foarte surprinsă de flori şi înţelege rostul pentru care buchetele sunt la fel. Nu ştiu de unde a apărut sticla de vin din care bem toţi

fără pahare. Sora cea mare acceptă mâna mea care-i ridică fusta foarte încet. Tremură. Cea mică porneşte televizorul şi încearcă să nu privească, dar ochii se întorc iar şi iar. Fusta e aproape sus, iar eu privesc nevinovat programul la TV. Parcă ar vrea să intervină să ne oprească. Îmi dau seama că e prea mult, dar scenariul a luat-o la vale şi mă aud chemând-o lângă noi. Se fâstâceşte şi dispare în camera ei plină de postere „cool”, Dracii decid că uşa trebuie să rămână puţin întredeschisă. Sunt exagerat de îndrăzneţ şi o lipesc pe „cea mare” cu spatele de zid, la mai puţin de jumătate de metru de uşa de la camera mezinei. Forţele răului sau eu le-am pornit pe amândouă, dar în vreme ce una freamătă în mâinile mele, cealaltă e încă puţin prea departe. Intervin

în scenariu şi li comand să ne privească. Are ochii umezi. Poate din cauză că jena şi dorinţa se luptă cu violenţa.

Enigma – Principles of Lust.

Fetiţa s-a spart ca o păpuşă rusească şi dă la iveală femeia. Îi spun şi ce să gândească şi cum să-şi mişte mâinile, pentru că sunt dumnezeul imoral al unui univers imaginar, murdar, dar plăcut. Ca noroiul cald când ai cinci ani. Lumea reală şi filosoful din mine se luptă, surprinzător, să-mi întrerupă sau cel puţin să-mi cenzureze „filmul” care ameninţa să devină un XXX fără pretenţii. Imaginile încremenesc. Văd proiecţionistul cornut şi copitat lovit cu poşetuţa de proiecţia imaginai a a utttflunţii. Kale o doamnă tune cure wain Ană perfect cu Manta Mt-i brune

Ing, ca atunci când am realizat că Mint rongent la limita fugiră* În clasa a zecea. Dracul pierde o dimensiune şi dă ridicol din mâini ca o reclamă din carton la un film despre Las Vegas. O privesc fie Mama ciopârţindu-l cu o foarfecă de grădina şi o lacrimă de duioşie îmi apare în colţul ochilor. Atât în vw, cât <4 În lumea reală. Plăcerea a Uitai locul unes frustrări dureroase, dar nu regret tu nur cu mintea, chiar dacă toată carnea fiare să fie de altă părere. Ambele surori au plecai, lângă mute nu mai e decât Mama Ilare Ua pus pe diavol în fugă cu fiupla ci veche mirosind a ţigan Snagov, Amiral p – mai rar – Iff. Dacă ar mai 6 nan an. a» & imui-o doar pe Kent lung p cafea scumpă. Pentru că e mai mortalm! O mort ciut cauza viciilor tale decât pentru

aflu în «as*, am îi ascultat numai tiv» p Julm p Knpribert. Uwă nu s-ar fi grain* atât de tare.

ziu – *The* V *antiet of You*, tiu fundal de non. Plâng ca prwau.

Mă dezmeticesc ţinut de mâna p sorbit efectiv din privwi. Înţeleg ca mena p lacrimile au fuel grrpi înţelese în *jam* din bnr. S-a îndrăgostin fără să-ţi dra seama. Aşa nu-s ar întâmpla de ubsn la vârsta el, de cine nu trebuie. Mama în mat e am, mă că „filosoful” p „animalul” (ac un pers ce le Y aha: em s-o les în pete, dar nu chiar acum.

Be* of.

dam me maia p cndinU omului modem carr alege *jut* zg rtrail p cu să nu tirait din vehgsa Ui taie crede”. Itrgu Me *mmrn* pentru cm hpsps dr imagsnaţsr, sar de

muni, mur nes* *mm* uh re p buiânu Ore ce nu r rasul nostru, nâknp ca *mm imw* sas te preûa am «himlia hani a apun la concluzia că efonul dr a mai moralmente rural «ar un ce ne cere Dumnezeu. De laşii, nu rszsUI miner mai Mini, în fiecare om sunt ik hup pe un teritoriu alrârul animalul p filosoful. De oleicei, primul (unduri aş cel (levai dodra munrejpte din greu A-i justifice acţiunile în faţa (umtunţei. a crede» – ţi. Şi a lui Dumnezeu, văzul ca hazard, acuţie «au pâruae. Dacă viaţa ar fi ca o plimâeare cil muwviru, locul L* ar fi în ăla», în vreme ce lenlaţule de U* (ehei ar împărţi iau eu noi ţi iir-ul ţine în braţe. Amalon de sinzaţu Lan, puneai două în 14>Ur 94 una pe ghidon. Nu mai vedem drumul. Dumnezeu ne-ai putea ghida, dar am ale* deja să-i dăm jos ca să fel

om în mai lune spaţiul. Cădem. Cel puţin o dau avem şansa s-o luam de la o aşiat. O vreme. Imam imprnu ci am imâţal din nun ţi dam mai multă atenţie «piniului.

The Mânuţi & the Papa* – Imhfonua iMeamut!

După un dalom şmnur ţiganuţe, reuse* să mim în bumt a. Mă opresc 91 cilear un A4 Iras în *Amtte* p pus pe uţa de la intrare. Conţine reguli de buna purtare. Încep să cred că bărbaţii ajung în rai din oficiu, pentru că mai bidemnurile suni adresate femeilor (mere. Kujui, părul descoperii ţi bârnele color ale voi ajunge bi iad împreună cu nblualuarelr. Nk iun cuvânt despre pârâte mai grele. Poate înăuntru Vizualizez lansarea mversa a emu balon pfiu ce bngoun de filumb *tMrr* alesul iadului le

earrla aşezată ce caşiul în jos stau, puţin nrlupdir, un fă-L l-eu e desenată pe toi riMpul tu dungi rage, se prea groase, ca truse ce «a creion de buze. On «le-n dona are părul lung prin* de acu ce, balast*” Indre, pbm ce aer. Sigura înlirârtti e cea de a Ueia în tur, puzăarabe p mov buru în baser*A. Hui pare prâău, *mm* pe” tenaneir (ererate în argou. (are asant lutde bute al r* wpir jree dr ipgrur IV fuirg. *W* *”. sudr, «ut, etul Ifă Troc-L fbtl. «H adesâtce ***** să muri («uţa manual *mmt* + *i-i Umwd* selas cinismul la intrare, aşa că ies şi mai intru o dată. Fapt care atrage atenţia doamnei care vinde lumânări, icoane şi odorizante de maşină cu Iisus. Mântuitorul e scufundat într-un lichid asemănător apei care pare să-l sufoce. Trebuie să-i faci o gaură în cap şi să

aştepţi două săptămâni, timp în care lichidul se evaporă şi-i coboară mai jos de gura cu care pare că se roagă. Cel mai probabil lui Ra, să încălzească flaconul.

Cumpăr lumânări de zece mii şi apreciez credinţa ca foarte accesibilă. Mirosul de tămâie îmi face totuşi bine şi încerc să-mi ridic privirea şi gândurile de pe pământ. Sunt exact sub turla centrală a bisericii în plan treflat. Îmi aduc aminte că biserica lucea proaspăt zugrăvită pe afară, în vreme ce interiorul e afumat şi trist. Să însemne asta ceva? La nivel simbolic? Chipurile de sfinţi abia se mai văd şi mi-e greu să spun dacă reculul creştinismului este sau nu meritat. Nu pot să arunc cu piatra. Nici primul, nici al nu ştiu câtelea, aşa cum aş fi dacă aş face-o acum.

Aprind o lumânare şi mă copleşeşte puritatea flăcării. Grecul care şi-a închipuit că focul e principiul lumii n-a fost un mare savant, dar poet a fost. O bătrână mă trage de mână. E puţin nervoasă că am pus prima lumânare la „morţi” când toată lumea ştie că „viii” au prioritate. Nu mi se pare frumos. Încerc să argumentez. Greşeală! Toată starea de bine mi se risipeşte la auzul unei serii de reproşuri pe trei voci. Toate băbuţele care zăceau în curtea bisericii, aşteptându-l pe Godot, mă copleşesc cu vorbe ascuţite. Chiar şi aceea pe care am omenit-o încă de la poartă cu un firfiric. Şi tu. Brută?...

Preotul, un om mătăhălos, apare atras de gălăgie şi e imediat înconjurat de băbuţe. Mă arată cu degetul ca nişte şcolăriţe care

mă pârăsc la învăţătoare. „Învăţătorul” pare un om de lume şi le dă lor dreptate din gură şi mie din ochi. Mă grăbesc spre ieşire.

Cred că biserica ar fi pusă într-o grea cumpănă dacă mâine s-ar ivi ocazia ca unul dintre capii ei în ascensiune să-l salveze pe Hristos luându-i locul între cei doi tâlhari. Mai ales dacă El ar rămâne cu noi veşnic, în formă umană şi palpabilă. Nediplomat cum îl ştim, s-ar apuca să gonească iar vânzătorii din templu şi ar refuza să mai sfinţească vreun război.

Lupii strecuraţi printre din ce în ce mai puţinele oi ar prinde să murmure că trebuie respectat scenariul şi că lui Hristos oricum nu-i pasă dacă moare pe cruce, că el e Dumnezeu şi învie oricum în 72 de ore. De ce să sacrificăm inutil pe unul de-al nostru?

Chiar, Doamne, de ce-ai mai pus atâta lume pe drumuri?

Senzaţia că eşti stăpânul vieţii tale şi că n-o conduci pe un drum greşit este una dintre cele mai dorite. Cei mai mulţi dintre cei care o încearcă sunt pericole pentru societate. Azi sunt şi eu unul, pentru că am decis: dacă mă simt atât de bine, nu poate fi rău ce fac. Nu mă feresc să judec. Pentru că sunt sigur că eu aş trece cu bine de orice juriu pertinent. Un gând destul de impertinent. Admit asta cu un zâmbet uşor enervant.

Azi ştiu unde sunt cheile lumii şi – mai ales – care sunt broaştele şi câte dintre ele sunt montate invers, dar asta nu e tot: am decis să nu mă folosesc de ceea ce ştiu, pentru că lucrurile nu merg aşa. Sunt

făcătorul de minuni care vrea să-şi vândă patentele în loc să plece în tumeu cu Armata Salvării. Eu ştiu că principiile morale cele mai înahe şi delictele cele mai odioase sunt convenţii. Invenţii. Reguli de maidan cândva, ele au girul timpului. Cir pe care timpul bar fi dat oricăror altor reguli. Poate chiar celor pe care le amestec eu acum până devin îndeajuns de greu recognoscibile ca să poată fi vândute drept originale. Sub formă de carte. Înţelepciunea şi nebunia lumii sunt definitivate. Cunoaşterea lor este mai anevoioasă şi asta lasă impresia că lumea creşte sub ochii noştri. O stare de fapt cristalizată de mii de ani pare un proces dinamic. Lumea e un vehicul ale cărui motoare nu au fost niciodată schimbate. O maşină care suferă

face-lift după facc-lift şi la care umblă numai designerii. Nu şi inginerii. O lingură de hazard şi o mie de ani pot face din orice om un învăţător. Dar nu aspir la acest lucru, pentru că umblă un zvon că, după moarte, îţi pierzi abilitatea de a le bucura. Îmi voi trăi viaţa ca pe un joc electronic în care urmăreşti cu un sac picăturile fine de plăcere caic cad din cerul zgârcit. Mă voi bucura când ţesătura se va umezi puţin. O voi duce la gură şi nu voi băga în seamă scamele şi praful. Efecte secundare. Vouă? O să vă las o carte. Cartea unui socialist fără metodă. A unui iubitor de femei eu sunt un extremist laş şi cel mai tare mi-e teamă de acţiune. E o seducţie fantastică în că Vrei să faci ceva. Şi să aibă rezultate încă din viaţa ta, deşi e de notorietate că Dumnezeu

sau altcineva cu puterile lui doar îţi arată ţara făgăduinţei când eşti conducătorul exodului spre ea. Toată gloria pământească dobândită post-mortem de Van Gogh nu face cât un surâs în viaţă. E mai viu pentru noi decât sunt eu. Cu siguranţă. Dar pentru el? Ce mai este Van Gogh pentru el însuşi? Chiar revenit printre noi, mândria care l-ar cuprinde văzând câte somităţi îl pupă în cur i s-ar risipi repede văzând cum trăiesc minerii pe care i-a păstorit ca preot. Arta lui nu a făcut lumea mai bună, dar cei mai norocoşi au scos un ban din pânzele care au zăcut nevândute o viaţă. Recunoaşterea unanimă, deşi tardivă, a valorii? A se lăsa.

Urc treptele insalubre ale unui cămin sau pe cele somptuoase ale unui palat. Nu-mi pasă. Atâta timp cât în camera 309 sau

în Grand Ballroom mă aşteaptă Maria. Focul este plăcerea. Plăcerea este principiul. Cum ar spune o femeie mai slobodă la gură: „Cele mai bune lucruri sunt gratis şi unul dintre ele e futaiul”.

Maria e în toane bune. Dansăm.

Bryan Ferry – As Time Goes By.

Vibraţia asta e mai puternică decât cea de pe un stadion venit să le vadă. Iar riscul să încasezi un glonţ înainte să termini speech-ul e mult mai mic. Ai voie să te bâlbâi. N-ai prompter. Gărzile de corp se dizolvă în alcool. Bunele maniere n-au nimic contra mâinilor în chiloţi. Universul se contractă până rămâne de patru metri pe trei. Big Bang.

E legată la ochi, ceea ce face să pară mai multă lumină. Parcă două perechi

consumau mai mult. Când eşti legat la ochi, te aştepţi la orice fel de atingere, în orice loc. Aşa că singura surpriză majoră e ca atingerea să nu se producă. Aşteptarea accelerează pulsul care se comportă ca o funcţie matematică. E un clopot pe care trebuie să-l înţelegi ca să-l poţi apuca de ureche înainte să intervină teama sau plictiseala. Încearcă să pară calmă. O contemplu ca pe un tablou pictat direct pe artist. Autoportretul extrem. Sunt voyeur şi parte în acelaşi timp. E atât de tânără. Carnea stă ca o saltea nouă plină de arcuri strălucitoare. După ce m-am tot gândit la atingeri deşucheate, învăţate din cărţi, m-am aplecat uşor şi i-am sărutat un sfârc. Lipsit de imaginaţie, dar foarte plăcut. Cei mai frumoşi ani pot li apreciaţi ca atare

numai din perspectiva pe care ţi-o oferă traversarea unora mai urâţi. Mă imaginez zbârcit de bătrâneţe, înconjurat de un vast imperiu media, stând în pula goală pe o canapea din piele fină cumpărată cu un preţ scandalos. De acest moment îmi va aduce aminte atingerea. Apreciez şi mai mult poziţia mea de acum, când mă aflu la celălalt capăt al amintirii. Tinereţea nu e o stare de spirit. E o stare de bine. Recompensa plătită în avans pentru toate mizeriile care vor urma.

Vor fi destui care să-ţi strice plăcerea afirmând că „filosofia” asta e pentru oameni prea tineri. Incompleţi. Sunt din aceia care nu realizează că atât prezenţa în exces a hormonilor, cât şi lenevirea acestora înseamnă că tot la „mână".

Omul complet pur şi simplu nu exista. Toţi proştii realizează că principiul compensaţiei face să pierzi unele lucruri pe măsură ce dobândeşti altele. Mă rog, dobândirea nu e sigură în vreme ce pierderea e. Omul nu-şi doreşte să fie complet. Pentru că e o noţiune pe care n-o poţi cuprinde, deşi s-a inventat un termen pentru ea. Dacă îndepărtăm ipocrizia (o mâzgă aşezată special pe ochi pentru ca relaţiile sociale să fie posibile), recunoaştem că ceea ce ne dorim e fericirea. Definibilă ca o formă extremă de plăcere. Mai greu de păstrat decât de atins. Asemănătoare unui reflex şi totuşi imposibil de condiţionat, fericirea este scopul care scuză toate mijloacele.

Cred că lipsa de control n-o mai încânta.

Vrea să vadă. Spune că-i place ce vede. Sună telefonul exact când nu trebuie. Erecţia dispare ca prin farmec. Magic neagră. Neagră de supărare e şi ea când răspund. E o prietenă care a părăsit frumoasa noastră ţară pentru una mai dichisită. Şi acolo bărbaţii sunt tot porci, aşa că trebuie să ne întâlnim la o terasă. Să vorbim. Neliniştea fericită mi se transformă în altfel de nelinişte din secunda în care închei convorbirea. Seara s-a dus dracului. Beau degeaba, căutând să relaxez atmosfera. Până la urmă, ce-am făcut? Am avut o relaţie cu „persoana de la telefon”? Acum x ani, unde x tinde la 10. Dar aş mai vrea. Nuuu! De fapt, orice avans măguleşte. După prima gură de gin cu gheaţă, realizez că „emigranta” ar putea să vrea într-adevăr

numai consiliere. Ceea ce ar trebui s-o calmeze pe Maria, dar mă enervează pe mine. Mă văd în postura unui plictisit de la biroul de informaţii al gării: „Îmi pare rău, domnişoară, dar aţi pierdut trenul ăsta”, apoi în uniformă de Burger King, la ghişeul pentru maşini, cu o pungă plină cu sfaturi calde. Junk food. Punga e frumos colorată, dar sfaturile nu sunt tocmai proaspete. În lumea reală, scandalul e în toi.

Îi promit Mariei că n-o să mă întâlnesc cu nimeni. O ioluţie proasta, de vreme ce o înfurie. După-amiaza mă găseşte pe o terasă, cu o femeie care nu-mi este chiar indiferenţa din mai multe puncte de vedere. Chiar vreau să ajut. Situaţia ei e simplă, aşa că pot să ascult şi să încerc să-i ghicesc linia sânilor în acelaşi timp. Sau să mi-o

amintesc. Par mai grei decât acum x ani. Orice avans ar fi total inoportun şi mă descopăr mult mai decent decât mă credeam.

Cer o bere fără alcool şi primesc una eu îmi dau seama abia după ce am tras un gât şi m-am minunat cât de reuşit e surogatul.

Relaţia despre care-mi vorbeşte nu are niciun fel de viitor şi trebuie să mă adun puţin ca să pot formula asta franc, în puţine cuvinte. Nu am niciun fel de dubiu, aşa că nu-mi fac probleme pentru un pod pe care-l ard în locul ei. Dar toate erorile mari sunt comise în situaţii care par fără ambiguităţi. Nu plânge, pentru ca viziunea mea nu diferă de a ei. Discuţia noastră seamănă cu verificarea rezultatului unei probleme de mate. Luăm totul de la coadă la cap şi

stabilim de comun acord cauze pentru efecte. Calculele sunt exacte. E absolut evident. Dar bucuria rezolvării unei probleme lipseşte. Îmi povesteşte despre vacanţa în care ar trebui să meargă cu el în Făgăraş. Cochetează cu gândul de a-l trimite înapoi. Orgoliul îi spune ba ş-o facă, ba să n-o facă. Uluitor mi se pare faptul că el pare să trăiască din banii ei, care câştigă în „ţara dichisită” mult mai bine ca el, care e nativ. Majoritatea femeilor române pleacă acolo să-şi găsească unul cu bani, nu invers! îmi şi imaginez un anunţ pe internet de genul: „Româncă deşteaptă, frumoasă şi generoasă, cu vilă şi mai multe maşini, caut neamţ puturos, care n-a făcut nimic cu viaţa lui, de care să mă îndrăgostesc nebuneşte la prima vedere. Nu cer niciun fel de

seriozitate”.

Vine şi porţia de papanaşi pe care a cerut-o, împreună cu salata mea grecească. Face mişto de mine. Râdem amândoi. Apare o ţigăncuşă mică. Cu flori. Nu-i iau. Nici Mariei nu-i cumpăr, aşa că nu mi s-ar părea corect. Unul dintre ospătari o ia la goană pe mica întreprinzătoare. Aşa îţi dai seama când eşti pe o terasă de fiţe în Bucureşti, se încearcă (uneori cu un real succes) crearea unui mediu care să te facă să uiţi de România. Într-un colţ, luminat în galben, un juke-box. Nu rezist. Fac rost de lise (1 euro). Situaţia e mai delicată şi nu ştiu ce să aleg, am o femeie devastată la masa cinci. Ce să-i servesc? Nazareth – *Love Hurts* sau (Horia Gaynor – *I Will Survive*? Aleg Oasis – *Don't Look Back* in *Anger* şi mă întorc la masă.

O privesc şi încerc să-mi aduc aminte de ce suntem atât de buni prieteni. Toate prieteniile sunt nişte alianţe conjuncturale. Prieteniile din liceu şi din facultate există tocmai pentru că liceul şi facultatea sunt conjuncturi. Şi fierul e cald. Cu timpul, e din ce în ce mai greu să-ţi faci prieteni. Ba chiar să te mai faci înţeles. Poate că Cher are dreptate: e o ruşine când foştii amanţi devin doi străini, dar nici ca prieteni nu le stă prea bine. Vorbim despre realizările ei exprimabile în bani. Mă chiar uluieşte faptul că cineva poate să câştige atât de mulţi bani legal. Îmi trec zilnic prin mână ştiri cu traficanţi de carne vie care nu reuşesc să adune sume aşa babane. Ce-i drept, vorbim de cei care sunt prinşi. Vreau să ştiu cum a reuşit şi ascult versiunea scurtă a unei

poveşti destul de lungi. E un transfer de know-how: sex pe bani. Îmi mărturiseşte că întotdeauna a simţit un soi de complex de inferioritate faţă de mine. Complet inexplicabil. Sunt flatat. Ne despărţim în termenii cei mai buni cu putinţă, deşi nici eu n-am învăţat-o formula secretă a iubirii, nici ea nu mi-a transmis atingerea lui Midas. Ne despărţim fără ca întâlnirea să ne fi schimbat priorităţile sau metodele. Fiecare va căuta mereu ce crede cât lipseşte. Fiecare podium râvnit dovedindu-se doar o nouă Unie de start. Ceea ce nu e neapărat aşa de rău şi ne dă tuturor posibilitatea să murim pe teren.

Disciplina e ca un muşchi. Antrenată prea puţin sau deloc, nu mai funcţionează. E ca o plăcută de frână imposibilă care devine

tot mai eficientă pe măsură ce se toceşte. Te laşi purtat de un val, apoi de altul şi tot timpul crezi că te poţi opri oricând, ca imaginea la video când apeşi „still”. Numai să vrei. Practic, cel mai greu e să vrei să vrei. Nu e greu să alegi drumul, greu e să-l urmezi. Motivaţia pentru orice e greu de păstrat dacă citeşti filosofic. Sau creşti. Niciun scop nu pare să mai merite efortul când lumea e făcuta din nisip, iar ştiinţa omului e o găletuşă cu apă şi o trusă de forme din plastic. Scoici şi stele de mare. Scopul trebuie atins. De-aia există. Idealurile nu-s bune, produc depresii. Practic, idealurile sunt cel mai adesea nişte scopuri contra naturii. Peştişori aurii înoată într-un imens bol negru. Atent să înhaţ măcar unul, uit să mă bucur de cel mai

delicat şi fantastic lucru: uit să mă bucur că respir.

Să mă bucur că respir.

Gândeşte-te la asta. E o minune subapreciată. Ca o amantă cronică, pe care n-o crezi în stare să te părăsească, deşi ştiai de la început că asta se va întâmpla cu siguranţă. Într-o zi. Sau noaptea, pe furiş. Curva naibii.

Respir. Nu mi se vede sfârşitul, dar el mă aşteaptă la capătul tuturor tunelurilor săpate dinspre vizuină. Capcane infailibile sunt înfipte în chip de premiu la capătul fiecărui

Culoar dejugă în fiecare dimineaţă, bătrânul ajunge în parcul de lângă bibliotecă şi se aşază mereu pe aceeaşi bancă. Ca un pol în jurul căruia se

învârteşte lumea. Şi lumea chiar se fâţâie înainte şi înapoi, cunoaşte flux şi reflux, ca un maelström în mijlocul căruia stă el, un bătrân nemişcat ca un ochi de furtună.

Tot stând aşa, pe bancă, fix, privind asaltul neobosit al fluviului uman, bătrânul are senzaţia că se mişcă el însuşi. Ca atunci când stai pe un pod şi priveşti apa care curge pe sub tine. Eu sunt un atom de oxigen combinat cu doi de hidrogen în apa care-l înconjoară pe cel care s-a hotărât să se oprească. Celelalte molecule nu-mi atrag atenţia decât rareori, dar pe el îmi vine să-l salut. Ca pe stăpânul unei înţelepciuni cu totul aparte, accesibilă numai prea târziu. Viaţa lui de până acum îmi este inaccesibilă ca un tub opac puţin ieşit dintr-un perete.

Nu corespunde nici măcar esteticii

urâtului, despre care se crede că înghite orice. E puţin cam roşu. Spre prânz, cu puţin noroc, miroase a băutură. Din când în când, joacă table cu alte mumii. Niciodată nu l-am văzul citind. Pentru el, cărţile suni, probabil, pietrele funerare în care sunt înhumate gândurile unor oameni morţi. Coloane şi rânduri de morminte cuminţi a căror deschidere ar însemna o profanare. Peripeţiile ideilor nu le-au ajutat nici altora, aşa că nu riscă

Nu-l condamn. Lumina care-i străluceşte în colţul ochilor când încălzeşte în mâinile mari şi roşii câte o sticlă de plastic cu tărie puturoasă e din ce în ce mai greu de găsit în privirile cititorilor de la sala de lectură. Culoarul meu de fugă cu rafturi de-a stânga şi de-a dreapta. Are mai multe şanse fuga

prin pivniţă decât cea prin depozitul de carte? Cum pot şti că am dreptate când toate culoarele de fugă durează o viaţă. Fiecare alegere e un tub de PVC înfipt în mortar proaspăt pe care te laşi să aluneci, la început cu mai mult entuziasm, apoi cu din ce în ce mai puţin. Vine un moment când realizezi că toboganul nu dă în mare şi intri în panică: unghiile se înfig în plastic şi te dai de-a berbeleacul complet inestetic până pe o bancă. Într-un parc din vecinătatea unei biblioteci. Sau a unei şcoli. Unde, chiar dacă deranjezi şi indispui, serveşti cu certitudine unui scop, biet indicator spre Roma tuturor vieţilor.

Nu pot fi convins cu niciun chip că viaţa oricui e un roman. Mai degrabă o culegere de povestiri scurte. Uneori absurde. Adesea

neinteresante pentru publicul larg, care râde de oamenii cu care seamănă. Un serial. Unii cred că liantul acestor poveşti este personajul principal. Care rămâne acelaşi. Cât de fals! Cu fiecare poveste, p.p. se alterează, devine ceea ce poate să devină stând la intersecţia a doua forţe de calibru diferit: hazardul şi voinţa personală. Ca o mână care încearcă să scrie în vreme ce o alta, mai puternică, decide dacă „o mişcă” sau nu, voinţa este, prin comparaţie cu hazardul, un conţopist care vine la şeful lui cu hârtii la semnat.

Importanţa întâmplării a fost mereu atât de evidentă, încât oamenii au scornit pentru ea nume fantastice. Cel mai spectaculos dintre ele fiind Dumnezeu. El vrea totul şi nimic nu se întâmplă fără ştirea lui. Nu

respectă cele Zece Porunci, ele fiind pentru uz uman. El decide. Şi toate deciziile lui pot fi explicate, dar nu ne duce pe noi capul. Ca să pară mai puţin blasfemiator, voi folosi noţiunea mai laică de hazard. Hazardul! Notat în continuare cu H.

Ascult Beatsteaks – Hand în Hand.

Dacă mi s-a permis să scriu asta, înseamnă că H a avut un plan cu mine. Probabil, să mă dea de exemplu omorându-mă. Nu râde. E un plan generalizat. Prima formă de globalizare. Războiul de uzură cu viaţa în care nu se întâmplă mare lucru. Până într-o zi. Când moartea pare pentru toată lumea cea mai firească soluţie. H nu are respect pentru om. Uneori lasă impresia că-i ajută pe cei îndrăzneţi. Dar nu e H de la Hiroshima singurul care ne tratează ca pe

nişte piese de schimb. Întrebaţi inventatorul catapultei despre respectul pentru om. Eleganţa curbei descrise de cataroi prin aer nu poate fi negată decât de oasele rupte la aterizare. Distanţa dintre viaţă şi moarte: zece paşi. Fă-i. Depresia nu e contra naturii. Nici euforia. Din nefericire, menţinerea unei stări de euforie pe durata întregii zile este interzisă prin lege şi supune la grele încercări corpul fizic. Care duce mult mai bine depresia. Pe picioare.

E adevărat că viaţa e frumoasă cu Litiu. Dar mult mai scurtă decât media şi fondurile vărsate la fondul de pensii se vor duce la alţii. Mai norocoşi. Aşa cum o fac, de altfel, în toate celelalte situaţii.

La colţul străzii, iese fata de la „Optica medicală”. Aceeaşi Marie. Mereu cu alţi

ochelari. Merge la „mec”, de unde se întoarce cu un hamburger şi o cafea. Până la un moment dat, faptul că blugii erau din ce în ce mai strâmţi era agreabil. Acum însă, când par plini cu heliu, băutul cafelei în uşa prăvăliei, mereu cu alţi ochelari, nu mai are acelaşi efect. În magazin nu mai intră decât cei care au cu adevărat nevoie, aşa că patronul nu înţelege de ce stocurile de ochelari de soare şi cel de lentile de contact cosmetice sunt neatinse. Încetul cu încetul, fata de la „Optica medicala” se transforma în tanti de la ochelari în vreme ce eu cedez tot mai rar prioritatea pietonilor la trecerea de la colţ. Pentru că nu mai e nimic de văzut, decât marea dramă a unei vieţi mici pe lângă care trec zilnic şi pe care o trăiesc şi eu, oricât aş fugi de ea,

cu mici diferenţe vizibile numai celor foarte atenţi la detalii.

Nici deprimat nu poţi sta cu orele. Pentru că depresia impune o certa activitate cerebrala care oboseşte. Concluzia poate să aibă consecinţe fatale, dar la fel de bine poate să conducă la o stare de linişte în care instinctele să se poată face auzite. Iar ele au grija să rămâi în viaţă. Comparativ cu voinţa şi intelectul, instinctele se bat mai de la egal la egal cu H. Instinctele ne transformă în buni încasatori. Cum nu putem riposta cu pumnii loviturilor destinului, eschiva mi se pare cea mai bună idee.

Paraziţii – Categoria grea.

Şi bărbia în piept. Antrenorii de modă veche din box spun: „Capul ce se pleacă nu

şi-o ia în barbă.44 Am cunoscut unul care recita din Minulescu în timp ce dădeai la sac: „Eu ştiu c-ai să mă înşeli chiar mâine/stânga mai mult, aşa/dar fiindcă azi mi te dai toată/n-ai mâncat azi, ce faci cu sacu ăla, îl mângâi? /am să te iert, e vechi păcatul”… ş.a.m.d. Intre motivele performanţei sportive, sexul deţine un loc fruntaş. Uneori, dorinţa sexuală se converteşte punând te miri ce obrăzare, dar ochiul vede lesne că în spatele măştilor e un satir în curul gol. Gloria, forma fizică, puterea, pumnul greu, toate sunt, ca şi banii din sport, pene colorate bune pentru decorat cuibuşorul de nebunii. Animal Planet. Eurosport. Cerbii se iau în coame pentru centura cu diamante a categoriei semigrea. Antilopa şi kenyanul aleargă

pentru viaţa lor. Urşii se dedau la sumo. Cam asta e. Nu este necesar să înţelegi un fenomen ca să faci parte din el. Mai degrabă este ideal ca definiţia să-ţi rămână străină, chiar dacă e scrisă cu sângele tău. Odată intuit valul, te vei strădui să-l domini cu sabia, cu ajutorul ştiinţelor sau cu mintea. Unelte inutile. Care sunt cerute de un al doilea val care s-a format deja în spatele tău. Scris şi el cu sânge de la tine. Pentru că după orele de lumină vin cele de întuneric şi viaţa nu e altceva decât o zi pe care o iei mereu de la capăt.

Mai devreme sau mai târziu, înţelegi că solitudinea nu există şi că alegerea unui drum înseamnă alegerea unei tabere. Suntem atât de mulţi, încât chiar şi cele mai neînsemnate minorităţi ajung să numere mii

de persoane.

Am spus că actul acesta e ultimul şi nu mai putem da înapoi nici eu, nici dumneavoastră. Se cuvine ca în acest moment al pseudonarăţiunii să tragem o concluzie, pentru că – nu-i aşa? – concluzia este momentul când te-ai plictisit să gândeşti.

Aşa e şi căsătoria. O concluzie. Momentul în care fie ţi-ai găsit jumătatea, fie te-ai plictisit să plăteşti pentru sex. Indirect, desigur, ca subvenţiile de la buget pentru întreprinderile de stat cu pierderi. Sfatul meu este, dacă nu eşti sigur de dragostea ta, să nu faci pasul acesta. Amână concluzia şi cumpără-ţi o maşină de spălat. Un dulap cu umeraşe. Şi un

Oamenii răi au trasat clar destinul

oricărei căsnicii din punctul de vedere al bărbatului: atracţia de la început scade; e nevoie de tot felul de artificii din partea ei pentru a ne menţine atenţia; după o vreme, nici asta nu mai ţine; faci un copil şi rămâi căsătorit de dragul lui. Aproape corect. Una dintre greşelile comune este să nu priveşti situaţia şi din punctul ei de vedere: sex din ce în ce mai rar; mai scurt; mai puţin preludiu; copiii sunt grija ei şi orice boacănă fac e din cauza educaţiei primite de la mamă etc. Apar infidelităţi absolut normale, care sunt încercări, adesea jenante, de a regăsi emoţia şi tinereţea. Despre căsătoriile normale s-a scris destul. Aşa că voi încerca, puţin hazardat, să vorbesc despre

Căsătoriile reuşite încep cu senzaţia de

dubla inducere în eroare. Ambii parteneri trebuie să aibă senzaţia că au făcut o afacere, că celălalt merita mai mult şi că trebuie păzit şi înconjurat cu un zid gros de satisfacţie, astfel încât niciun atac din exterior să nu reuşească.

Chiar dacă începutul arată aşa, continuarea poate să strice totul din gelozie combinata cu prostie şi/sau bădărănie. La scena unei crime din gelozie, o bătrânică o plângea pe soţia măcelărită: „Omu ei era cam din topor”.

Nu, toporul nu fusese arma crimei, mai degrabă cauza.

Pentru mine, o relaţie reuşită este atunci când ajungi acasă în fugă cântând din Beatles, cu un pepene sub braţ şi o ciocolată care se topeşte în buzunar.

Desigur, nu pentru toată lumea o căsătorie reuşită înseamnă acelaşi lucru. Întrebaţi o mătuşă şi veţi afla că, fără maşină la scară şi bani de toalete, nu se poate imagina o căsătorie reuşită. Pentru mine, femeile cărora le reuşeşte o asemenea căsătorie sunt

Cel mai trist tip de curvă nu se vinde pe stradă şoferilor de autocamion.

În aparenţă, este o femeie respectabilă: uneori găteşte, alteori nu, uneori are un copil, alteori mai mulţi, cel mai adesea e foarte bine îmbrăcată şi niciodată nu călătoreşte pe jos.

Cel mai trist tip de curvă nu are aproape niciodată liber. Ea este propriul peşte şi îşi ia toţi banii! Nu este ea însăşi decât atunci când merge la mama. Sau nici atunci. Are

un singur client, pe care îl numeşte generic soţ.

Femeile care se căsătoresc din interes sunt, în viziunea mea, cel mai trist tip de curvă. Lor le lipseşte nu numai demnitatea, dar şi diversitatea... Dacă o prostituată poate să-ţi facă „felul” şi mai îmbufnată, nevasta de profesie trebuie să se prefacă mereu. Ea joacă într-o piesă care durează am de zile, fără întrerupere şi fără aplauze.

C.M.T.T. de C. pleacă frecvent din ţară. Uneori de tot. Spre deosebire de târfele „adevărate”, care au ocazia să vadă cum hunt ahe naţionalităţi la pat, ea schimba numai decorul. Clientul rămâne acelaşi.

Deşi se spune că bărbaţii sunt proşti, ăştia cu bani au un oi de intuiţie specială. „Clientul” realizează că „doamna” lui nu-i

altceva decât o „fetiţa” şi o tratează din ce în ce mai ca atare. Apar infidelităţile (dacă le putem spune aşa) şi dispar atenţiile (la fel).

Relaţiile acestea sunt lipsite de poezie. Pe alocuri, ele devin chiar epice. Curvele unui singur bărbat îşi pregătesc fetele pentru aceeaşi meserie. Asta e, într-un fel, bine. Şi în cazul lutierilor secretele de fabricaţie se transmit din tată-n fiu.

Idealul acestui tip de femeie sunt „colegele” ei care au găsit o balenă (nene cu bani, în A.) care a răspuns bine la dresaj. Directorii de bancă, ofiţerii cu grad mare din poliţie şi copiii de afacerişti sunt ponturile cele mai sigure. Totuşi, orice om are o slăbiciune. Sperăm ca pe a dumneavoastră să nu v-o descopere o

asemenea femeie.

De ce?

Păi, există un banc. Cu un lord englez care găseşte în zăpada din faţa casei, scris cu pişat: I LOVE YOU, LADY. Lordul cheamă Scotland Yard-ul, care recoltează probe şi fotografiază locul. Răspunsul vine prompt a doua zi: analiza probei de urină a demonstrat fără echivoc că este vorba despre şoferul dumneavoastră; dar expertiza grafologică spune că e scrisul soţiei dumneavoastră.

Postludiu

Exista tot felul de variante pentru după. Cea mai populara dintre ele e ţigara, iar cea mai puţin dorita este adormirea aproape instantanee a masculului. Foarte răspândită este şi lipsa totală a postludiului, chiar dacă

participanţii rămân, ca să spun aşa, în picioare. Oamenii care recurg la această metodă sunt exact aceiaşi care la film se ridică imediat după ultima serie de împuşcături şi nu mă lasă pe mine să văd genericul de final!

Unora le place să vorbească. De obicei, aceste cazuri comunicative folosesc limbajul articulat şi înainte, şi în timp ce, dar cele mai halucinante discuţii sunt după. Adesea, după tradiţionala întrebare „Ei, cum a fost?” urmează dezbateri despre viaţă şi mai ales despre moarte, ea însăşi un fel de postludiu…

Într-un film franţuzesc, că îi propune să se sinucidă după prima partidă de sex, convinsă că niciodată nu vor mai atinge aceeaşi intensitate. Roş-alb-albastrul o face

idioată în faţă. Normal. Omul ştia că poate şi mai bine de atât.

În balconul de deasupra noastră, doi tineri postludici plănuiesc să-şi ia casă în rate.

Noi? Discutam despre peştele cu icre de fier pe care l-am cumpărat de la un pescar când ne întorceam de la mare. Crapul fitofag era burduşit cu bile de rulment, ca să atârne mai greu la cântar. Noi, orăşeni intelectuali, nu numai că am căzut în plasă, dar mai şi vorbim despre ea după sex. E normal? Nu ştiu. La televizor se moare iar în primetime. E povestea unui tip căruia i-a murit soţia şi care se duce în larg să-i ceară voie să se încurce cu alta. Tragic, el se îneacă. Dovadă că nevasta moartă nu numai că nu e de acord să-i acorde „divorţul”, dar

îl şi cheamă la ea să dea socoteală.

— Îţi dai seama că şi noi vom muri, îmi spune ea.

Hopa… avem postludiu cu depresie.

— Cu siguranţă aşa se va întâmpla. Dar acum nu avem nici cea mai vagă idee de la ce o să ni se tragă. Avem, practic, toate opţiunile deschise.

— Aş vrea să murim amândoi odată. Ar fi şi mult mai uşor pentru copii. Un singur sicriu, mai mare, şi noi, amândoi, înăuntru. Two in one. Aşa cum există cărucioare duble pentru gemeni, de ce n-ar exista şi coşciuge duble pentru soţi?

— Şi cine crezi că o să-l care?

— Cu bani se poate orice.

În acest moment, dragă cititorule, ai înţeles de ce scriu. Pentru bani. Ca să-mi

asigur o înmormântare reuşită, cu un ditamai coşciugul cât o gară pentru doi, cu muzică bună şi vodcă rusească, cu mulţi oameni care să ne-o urmărească pe internet şi cu marşuri funebre în sistem karaoke. Îţi mulţumesc că mă ajuţi să mă îngrop creştineşte, deziderat pe care un mare scriitor de la noi din oraş l-a atins deja şi chiar nu înţeleg de ce mai ezită. Apropo. Nu. Nu-i invidiez pe monştrii sacri ai scrisului. Mie mi se scoală.

Nu-ţi convine finalul?

Ai două versiuni alternative pe www.filosofiasexului – Gratis – Cuprins

Preludiu

Actul întâi

Interludiu

Prima iubire?

Revoluţia de după
Actul al doilea
Puterea sexuală
Palmares?
Autoportret
Ce este aceea voaierism intelectual şi dacă el există
Dragostea de cartier
Misiunea
Anotimpurile
Actul al treilea
Actul al patrulea şi ultimul, cât nu suntem maşini
Culoar de fugă
Căsătoriile reuşite
Cel mai trist tip de curvă
Postludiu
Editor: Grigore Arsene Redactor: Eugen

Damian

CURTEA VECHE PUBLISHING şir, arh. Ion Mincu 11, Bucureşti tel.: (021) 222.57.20, (021) 222.47.65 redacţie: 0744.554.763 fax: (021) 223.10 ttti distribuţie: (021) 222.25.30 internet: www.curteaveche.ro e-mail: redactiecurteaveche, ni